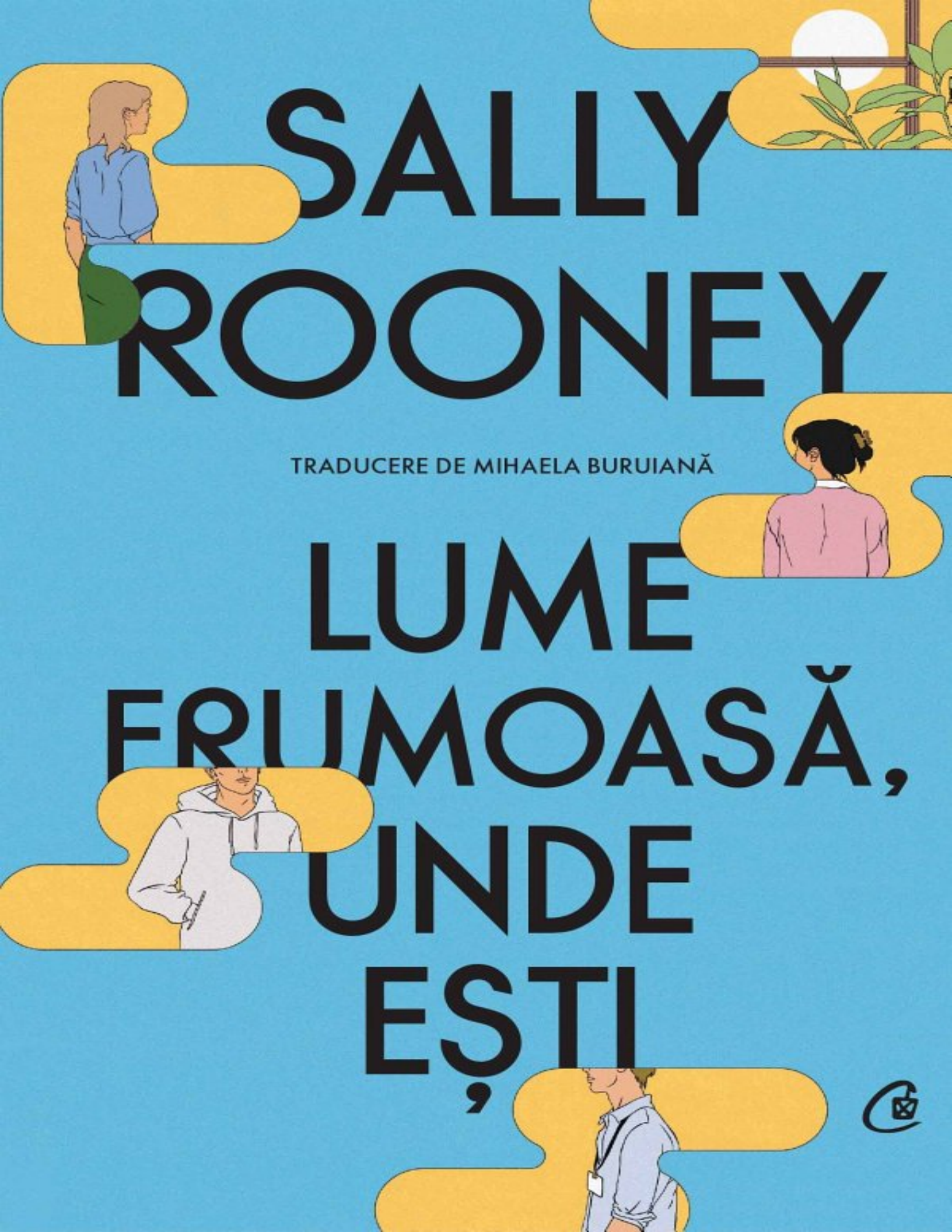

SALLY ROONEY

TRADUCERE DE MIHAELA BURUIANĂ

LUME FRUMOASĂ, UNDE EȘTI

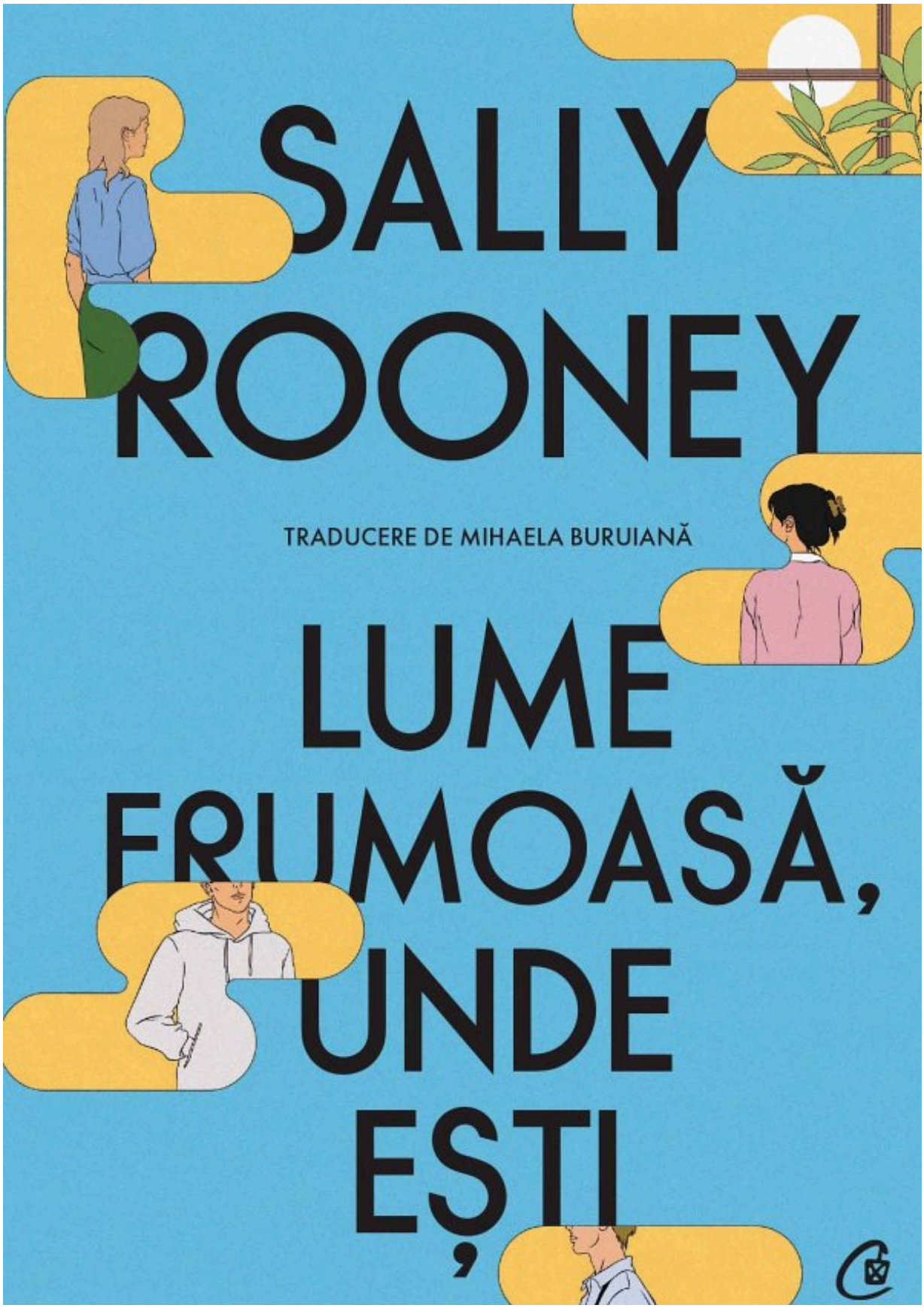
SALLY
ROONEY
TRADUCERE DE MIHAELA BURUIANĂ
LUME
FRUMOASĂ,
UNDE
EȘTI

Lume frumoasă, unde ești

Colecția
Byblos

SALLY ROONEY (n. 20 februarie 1991, Castlebar) este o scriitoare irlandeză și locuiește la Dublin. Opera sa de debut, *Conversations with Friends* (*Conversații cu prieteni*), a fost publicată în 2017. Al doilea roman al ei, *Normal People* (*Oameni normali*), a apărut în 2018 și a fost multiplu nominalizat și premiat (Irish Novel of the Year, 2018, Costa Book Award, 2019). Ambele romane, publicate și în limba română la Curtea Veche Publishing în 2019, au fost transformate în seriale TV.

Sally Rooney a crescut în casa din Castlebar a părinților ei. Are un frate mai mare și o soră mai mică. Mama ei a condus un centru cultural, iar tatăl ei a lucrat la compania de comunicații de stat Telecom Éireann, până la privatizarea acesteia. În 2009, Rooney a început să studieze limba engleză la Trinity College, Dublin. După ce a luat diploma de licență, a început un master în științe politice, pe care l-a abandonat în favoarea unuia de literatură americană pe care l-a absolvit în 2013. În prezent, este considerată una dintre cele mai remarcabile scriitoare ale generației millenials.

MIHAELA BURUIANĂ, licențiată în filologie (specializarea engleză-franceză, modulul de traducători, Facultatea de Litere, Universitatea „Al. I. Cuza“, Iași), a tradus peste 40 de cărți din engleză și franceză: ficțiune și non-ficțiune, pentru copii și pentru oameni mari, în versuri sau în proză. La Curtea Veche Publishing a mai apărut în traducerea sa romanul *Oameni normali*, de Sally Rooney.

SALLY ROONEY

LUME FRUMOASĂ, UNDE EȘTI

Traducere din engleză de
MIHAELA BURUIANĂ

CURTEA VECHE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ROONEY, SALLY
Lume frumoasă, unde ești / Sally Rooney ; trad. din engleză de Mihaela Buruiană. - București : Curtea Veche Publishing, 2022
ISBN 978-606-44-1183-9
I. Buruiană, Mihaela (trad.)
821.111
ISBN epub: 978-606-44-1209-6
Carte publicată și în ediție digitală
Redactor: Andreea Florescu
Corector: Cristina Ștefan
Tehnoredactor: Irinel Niculae
Colecție coordonată de Luana Schidu

CURTEA VECHE PUBLISHING
str. Aurel Vlaicu nr. 35, București, 020091
redacție: 0744 55 47 63
distribuție: 021 260 22 87, 021 222 25 36, 0744 36 97 21
redactie@curteaveche.ro; comenzi@curteaveche.ro
curteaveche.ro

SALLY ROONEY
Beautiful World, Where Are You
Copyright © 2021, Sally Rooney
All rights reserved.

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2022
pentru prezenta versiune în limba română

Toate personajele, numele, locurile și faptele din acest roman sunt fictive.
Orice asemănare cu persoane aflate în viață sau decedate,
cu locuri sau fapte este pur întâmplătoare.
Această carte a fost publicată
cu sprijinul Literature Ireland.

„Când scriu ceva, de obicei mă gândesc că este foarte important și că eu sunt o scriitoare foarte bună. Cred că asta li se întâmplă tuturor. Dar, într-o părticică din mintea mea, știu foarte bine ce sunt, adică o scriitoare mică, foarte mică. Jur că știu asta. Numai că nu contează prea mult pentru mine.“

Natalia Ginzburg, *Vocația mea*[1]

1

O femeie stătea la barul unui hotel, cu ochii la ușă. Avea un aspect curat și îngrijit: bluză albă, păr blond, dat după urechi. Aruncă o privire spre ecranul telefonului, pe care era afișată o interfață de mesaje, apoi se uită din nou la ușă. Era aproape sfârșitul lui martie, în bar era liniște, iar dincolo de fereastră, în dreapta ei, soarele începea să apună peste Atlantic. Ceasul arătă șapte și patru minute, apoi și cinci, și șase. Repede, fără vreun interes vizibil, își examină unghiile. La șapte și opt minute, ușa se deschise și intră un bărbat. Era suplu, brunet, cu o față îngustă. Se uită în jur, trecând în revistă chipurile celorlalți clienți, apoi își scoase telefonul și verifică ecranul. Femeia de la fereastră îl observă, dar, în afară de a-l urmări din priviri, nu făcu alt efort pentru a-i atrage atenția. Păreau să fie de aceeași vârstă, în jur de treizeci de ani. Îl lăsă să stea acolo până când o zări și se apropie de ea.

Tu ești Alice? întrebă el.

Eu sunt, răspunse ea.

Bun, eu sunt Felix. Scuze de întârziere.

Pe un ton blând, ea răspunse: Nu-i nimic. El o întrebă ce vrea să bea și pe urmă se duse la bar să comande. Barmanița îl întrebă cum îi merge, iar el îi răspunse: Bine, da, ție? Comandă o vodka tonic și o halbă de bere lager. În loc să care sticla de apă tonică până la masă, o goli în pahar cu o mișcare rapidă, exersată, a încheieturii. Femeia de la masă bătea darabana pe un suport de bere, în timp ce aștepta. Atitudinea ei exterioară se schimbase de când intrase bărbatul în local, devenise mai atentă și mai vioaie. Acum se uita afară la apus de parcă o interesa, deși mai înainte nu-i dăduse nicio atenție. Când bărbatul se întoarse și așeză băuturile pe masă, o picătură de bere se vărsă, iar ea îi urmări cu privirea coborârea rapidă pe peretele halbei.

Ziceai că abia te-ai mutat aici, spuse el. Așa-i?

Ea încuviință, luă o gură din băutură, își linse buza de sus.

De ce ai făcut asta? întrebă el.

Cum adică?

Adică, de obicei, lumea nu prea se mută aici. Mai degrabă se mută de aici. Nu cred că ai venit pentru muncă, nu?

Oh. Nu, nu chiar.

Un schimb rapid de priviri păru să confirme că el aștepta o explicație mai amănunțită. Ei îi apăru o licărire pe chip, de parcă încerca să se hotărască, pe urmă zâmbi ușor, aproape conspirativ.

Păi, tot voiam să mă mut undeva, zise ea, și pe urmă am auzit de o casă chiar la marginea orașului ăstuia – un prieten îi cunoaște pe proprietari. Se pare că încercau de mult să o vândă și, până la urmă, au început doar să caute pe cineva care să locuiască în ea între timp. În fine, m-am gândit că ar fi drăguț să locuiesc aproape de mare. Bănuiesc că a fost cam impulsiv. Da… Dar asta e tot, nu a fost vreun alt motiv.

El bea și o asculta. Până să termine de vorbit, ea devenise ușor emoționată, ceea ce se vedea din respirația întretăiată și din expresia oarecum autoironică. El urmări impasibil spectacolul, apoi lăsă paharul pe masă.

Am înțeles, zise el. Și înainte de asta ai stat în Dublin, nu?

În mai multe locuri. Am stat în New York o vreme. Sunt din Dublin, cred că ți-am zis asta. Dar am locuit în New York până anul trecut.

Și acum, că ești aici, ce ai de gând să faci? Îți cauți de muncă sau ceva?

Ea tăcu. El zâmbi și se sprijini de spătar, fără să-și ia ochii de la ea.

Scuze pentru toate întrebările astea, spuse. Cred că încă nu înțeleg toată povestea.

Nu, nu mă deranjează. Dar nu prea mă pricep la dat răspunsuri, după cum vezi.

Cu ce te ocupi, deci? Asta e ultima mea întrebare.

Ea îi zâmbi, reținut acum. Sunt scriitoare, spuse. Ce-ar fi să-mi spui tu cu ce te ocupi?

Ah, nimic la fel de neobișnuit. Sunt curios despre ce scrii, dar nu o să întreb. Eu lucrez într-un depozit, în afara orașului.

Ce faci acolo?

Păi ce fac acolo, repetă el filosofic. Adun comenzile de pe rafturi, le pun pe un cărucior, apoi le duc să fie ambalate. Nimic interesant.

Deci nu-ți place?

Doamne, nu, zise el. Urăsc ca dracu' locul ăla. Dar nu m-ar plăti nimeni să fac ce-mi place, nu-i așa? Asta-i faza cu munca, dacă ar fi bună, ai face-o gratis.

Ea zâmbi și spuse că este adevărat. Dincolo de fereastră, cerul se întunecase, iar luminile din parcul de rulote se aprindeau: strălucirea rece, ca de sare, a felinarelor de afară și cea galbenă, mai caldă, din ferestre. Barmanița ieșise din spatele barului să șteargă mesele libere cu o cârpă. Femeia pe nume Alice o urmări din priviri câteva secunde, apoi se întoarse spre bărbat.

Și cum se distrează oamenii pe aici? întrebă ea.

E la fel ca în orice altă parte. Câteva cârciumi prin zonă. Un club de noapte în Ballina, la vreo douăzeci de minute cu mașina. Și avem parcul de distracții, bineînțeles, dar e mai mult pentru copii. Bănuiesc că nu prea ai prieteni pe aici, nu?

Cred că ești prima persoană cu care am purtat o conversație de când m-am mutat.

El ridică din sprâncene. Ești timidă? întrebă.

Tu să-mi spui.

Se priviră unul pe altul. Ea nu mai părea emoționată acum, ci cumva distantă în timp ce ochii lui îi cercetau fața, de parcă încercau să înțeleagă ceva. După vreo secundă sau două, păru să conchidă că nu reușise.

Cred că e posibil, spuse.

Ea îl întrebă unde locuiește, iar el răspunse că stă în chirie cu niște prieteni, în apropiere. Uitându-se pe fereastră, mai spuse că, de unde stau ei, aproape că

pot să vadă locul, chiar după parcul de rulote. Se aplecă peste masă ca să-i arate, dar pe urmă zise că totuși este prea întuneric. În fine, pe partea cealaltă, acolo, adăugă. Cât stătu aplecat peste masă, privirile li se întâlniră. Ea și-o coborî pe a ei în poală, iar el păru să-și rețină un zâmbet în timp ce se așeză din nou. Ea îl întrebă dacă părinții lui mai locuiesc în zonă. El spuse că mama lui murise cu un an înainte, iar tatăl lui era „Dumnezeu știe unde".

Mă rog, ca să fiu sincer, probabil e pe undeva prin Galway, adăugă el. N-o să apară prin Argentina sau ceva de genul ăsta. Dar nu l-am mai văzut de câțiva ani.

Îmi pare foarte rău pentru mama ta, spuse ea.

Mda, mersi.

De fapt, nici eu nu l-am mai văzut pe tatăl meu de ceva vreme. Nu e… foarte de încredere.

Felix își ridică privirea din pahar. Da? se miră el. Bea, nu-i așa?

Mhm. Și… știi tu, inventează povești.

Felix încuviință. Credeam că asta-i treaba ta.

Ea roși vizibil la această remarcă, ceea ce păru să-l ia prin surprindere și chiar să-l alarmeze. Foarte amuzant, spuse ea. În fine. Mai vrei o băutură?

După a doua, o luară și pe a treia. El o întrebă dacă are frați sau surori, ea răspunse că unul, un frate mai mic. El spuse că și el are un frate. Când termină al treilea pahar, fața lui Alice era roz, iar ochii îi deveniseră sticloși și luminoși. Felix arăta exact la fel ca atunci când intrase în bar, fără vreo schimbare a ținutei sau a tonului. Dar în timp ce privirea ei rătăcea tot mai mult prin cameră, exprimând un interes mai difuz față de mediul înconjurător, atenția lui față de ea deveni mai susținută și intensă. Ea zăngăni gheața din paharul gol, amuzându-se.

Vrei să-mi vezi casa? întrebă Alice. Am tot vrut să mă laud cu ea, dar nu am avut pe cine să invit. Adică, o să-mi invit prietenii, bineînțeles. Dar ei sunt răspândiți care-ncotro.

În New York.

În Dublin, mai ales.

Unde-i casa? întrebă el. Putem să mergem pe jos până acolo?

Sigur că putem. De fapt, va trebui. Eu nu pot să conduc, tu?

Acum, nu. Sau n-aș risca, oricum. Dar am carnet, da.

Ai, murmură ea. Ce romantic. Mai vrei o bere sau mergem?

El se încruntă în sinea lui la întrebarea aceasta sau la formularea întrebării sau la folosirea cuvântului „romantic“. Ea scotocea în poșetă fără să-și ridice privirea.

Mda, să mergem, de ce nu, zise el.

Ea se ridică și își îmbrăcă haina de ploaie bej, cu un singur rând de nasturi. El o privi cum își îndoaie manșeta unei mâneci ca să se potrivească cu cealaltă. În picioare, era doar puțin mai înalt decât ea.

Cât de departe e? întrebă el.

Ea îi zâmbi jucăuș. Te răzgândești? zise ea. Dacă te plictisești de mers, poți oricând să mă abandonezi și să te întorci, sunt obișnuită. Să merg pe jos, adică. Nu să fiu abandonată. S-ar putea să fiu obișnuită și cu asta, dar nu este genul de lucru pe care să-l mărturisesc străinilor.

La asta, el nu dădu niciun răspuns, doar încuviință cu o expresie vag îndârjită de toleranță, de parcă aspectul acesta al personalității ei, tendința aceasta de a fi „spirituală“ și vorbăreață era, după o oră sau două de conversație, o calitate pe care o observase și hotărâse să o ignore. Spuse noapte bună barmaniței la plecare. Alice se arătă uimită de asta și aruncă o privire peste umăr ca pentru a încerca să o mai zărească o dată pe femeie. Când fură afară, pe drum, îl întrebă dacă o cunoaște. În spatele lor, valurile se spărgeau cu un foșnet grav, liniștitor, iar aerul era rece.

Fata care lucrează acolo? zise Felix. O cunosc, da. Sinead. De ce?

Probabil se întreabă ce căutai acolo de vorbă cu mine.

Pe un ton plat, Felix răspunse: Aș zice că are o idee destul de clară. Încotro o luăm?

Alice își vârî mâinile în buzunarele hainei de ploaie și începu să urce dealul. Recunoscu parcă un fel de provocare sau chiar de repudiere în tonul lui, dar, în loc să o intimideze, asta păru să-i întărească hotărârea.

De ce, te întâlnești des cu femei acolo? întrebă ea.

El trebuia să meargă repede ca să țină pasul cu ea. Asta e o întrebare ciudată, răspunse.

Da? Bănuiesc că sunt o persoană ciudată.

E treaba ta dacă mă întâlnesc cu oameni acolo? zise el.

Nimic legat de tine nu e treaba mea, bineînțeles. Sunt doar curioasă.

El păru să-i chibzuiască răspunsul și, între timp, repetă mai încet și mai nesigur: Mda, dar nu văd de ce ar fi asta treaba ta. După câteva secunde, adăugă: Tu ai sugerat hotelul. Ca să știi. Eu nu obișnuiesc să mă duc acolo. Deci nu, nu mă prea întâlnesc cu oamenii acolo. În regulă?

E în regulă, sigur. Mi-ai stârnit curiozitatea prin remarca ta despre fata de la bar, că ar avea „o idee“ despre ce făceam noi acolo.

Păi, sunt sigur că și-a dat seama că eram la întâlnire, spuse el. La asta m-am referit.

Deși nu întoarse capul spre el, fața lui Alice începu să arate puțin mai mult amuzament decât înainte sau un alt fel de amuzament. Nu te deranjează când oamenii pe care îi cunoști te văd la întâlniri cu străine? întrebă ea.

Vrei să zici pentru că e jenant sau ceva? Nu prea mă deranjează, nu.

Restul drumului până la casa lui Alice, de-a lungul coastei, făcură conversație despre viața socială a lui Felix sau, mai degrabă, Alice puse o mulțime de întrebări despre subiect, la care el chibzui și răspunse, ambii vorbind mai tare decât înainte din cauza zgomotului mării. El nu-și exprimă surprinderea la întrebările ei și răspunse cu bunăvoință, dar fără să elaboreze sau să ofere informații în plus față de cele solicitate. Îi povesti că, în mare, socializează cu oameni cunoscuți în școală și cu oameni de la muncă. Cele două cercuri se suprapuneau oarecum, dar nu prea mult. El nu o întrebă nimic în

schimb, poate descurajat de răspunsurile ei rezervate de mai devreme sau poate pentru că nu mai era interesat.

Aici e, spuse ea în cele din urmă.

Unde?

Ea descuie o poartă mică, albă, și zise: Aici. El se opri și privi casa, situată în vârful unei grădini verzi în pantă. Niciuna din ferestre nu era luminată, iar fațada casei nu se vedea prea clar, însă expresia lui dădea de înțeles că știe unde se află.

Stai în casa parohială? zise.

Oh, n-am crezut c-o știi. Ți-aș fi spus de la bar, nu încercam să fiu misterioasă.

Ea îi ținea poarta deschisă și, cu ochii încă ațintiți spre conturul casei, care se înălța nedeslușit deasupra lor, cu fața spre mare, el o urmă. În jurul lor, grădina verde, întunecată, foșnea în vânt. Ea păși ușor în sus pe cărare și căută cheile în poșetă. Zgomotul cheilor se auzea de undeva din geantă, dar ea nu părea să le găsească. El stătea acolo, fără să vorbească. Alice își ceru scuze pentru întârziere și aprinse lanterna de la telefon, luminând interiorul genții și aruncând o strălucire rece, cenușie și pe treptele din față ale casei. El avea mâinile în buzunar. Le-am găsit, spuse ea. Pe urmă descuie ușa.

Înăuntru era un hol mare cu gresie cu model roșu și negru. Deasupra atârna un abajur din sticlă marmorată, iar pe masa delicată, fusiformă, așezată de-a lungul peretelui era așezată o vidră cioplită în lemn. Ea își lăsă cheile pe masă și aruncă o privire rapidă în oglinda întunecată și pătată de pe perete.

Închiriezi singură toată casa? întrebă el.

Știu, zise ea. E mult prea mare, bineînțeles. Și cheltuiesc milioane ca s-o încălzesc pe toată. Dar e drăguță, nu-i așa? Și nu plătesc chirie. Mergem în bucătărie? O să pornesc la loc căldura.

El o urmă pe un hol până într-o bucătărie spațioasă, cu mobilă fixată pe un perete și o masă pe cealaltă parte. Deasupra chiuvetei era o fereastră cu vedere

spre grădina din spatele casei. El rămase în prag, în timp ce ea deschise un dulap. Își întoarse capul spre el.

Poți să iei loc, dacă vrei, zise. Sau rămâi în picioare, cum preferi. Bei un pahar cu vin? E singura băutură pe care o am în casă. Dar mai întâi o să beau niște apă.

Ce scrii? Dacă ești scriitoare.

Ea se întoarse spre el, amuzată. Dacă sunt? întrebă. Doar nu mă bănuiești că am mințit. Aș fi inventat ceva mai bun, dacă era. Sunt romancieră. Scriu cărți.

Și faci bani din asta, nu?

Ca și cum ar fi sesizat o nouă semnificație în întrebarea aceasta, se mai uită o dată la el, apoi continuă să-și toarne apă. Da, răspunse. El o mai privi o vreme, apoi se așeză la masă. Scaunele erau căptușite cu perne îmbrăcate într-o pânză șifonată, de un maro roșcat. Totul arăta foarte curat. Își trecu vârful arătătorului peste fața de masă fină. Ea puse un pahar cu apă în fața lui și se așeză pe un scaun.

Ai mai fost aici? îl întrebă. Știai casa.

Nu, o știu doar pentru că am crescut în oraș. N-am știut niciodată cine locuiește aici.

Nici eu nu prea-i cunosc. Un cuplu mai în vârstă. Ea este artistă, cred.

El dădu din cap, dar nu răspunse.

Îți fac turul casei, dacă vrei, adăugă ea.

El nici de data aceasta nu spuse nimic și nici măcar nu mai dădu din cap Ea nu se arătă perturbată de acest lucru, care părea să-i confirme o suspiciune pe care o tot conturase, iar când vorbi, o făcu pe același ton sec, aproape sardonic.

Probabil crezi că-s nebună să locuiesc singură aici, spuse.

Gratis? răspunse el. Fugi de aici! Ai fi nebună dacă n-ai face asta. Căscă fără jenă și privi pe fereastră sau, mai degrabă, la fereastră, din moment ce afară era

întuneric și geamul doar reflecta interiorul camerei. Câte dormitoare sunt aici, de curiozitate? întrebă.

Patru.

Al tău unde e?

Ca răspuns la o asemenea întrebare neașteptată, ea nici nu-și luă ochii de la pahar câteva secunde, privindu-l fix, ca apoi să-și mute atenția direct la el. La etaj, zise. Toate sunt la etaj. Vrei să-ți arăt?

De ce nu, spuse el.

Se ridicară de la masă. Pe palierul de la etaj era un covor turcesc cu franjuri gri. Alice deschise ușa camerei și aprinse un lampadar mic. În stânga era un pat dublu mare. Podeaua era goală, iar pe un perete se afla un șemineu din faianță de culoarea jadului. În dreapta, o fereastră cu canaturi dădea spre marea cufundată în întuneric. Felix se duse la fereastră și se apropie de geam, astfel că propria umbră întunecă strălucirea luminii reflectate.

Cred că se vede frumos de aici ziua, spuse Felix.

Alice rămăsese în picioare lângă ușă. Da, e superb, zise ea. De fapt, seara e și mai bine.

El se întoarse de la fereastră și își roti privirea cercetătoare prin încăpere, în timp ce Alice se uita la el.

Foarte frumos, conchise el. O cameră foarte frumoasă. O să scrii o carte cât stai aici?

Bănuiesc că o să încerc.

Și despre ce sunt cărțile tale?

Oh, nu știu, zise ea. Oameni.

Asta e cam vag. Despre ce fel de oameni scrii, oameni ca tine?

Ea îl privi calm, ca pentru a-i spune ceva: că înțelege de-a ce se joacă, poate, și chiar l-ar lăsa să câștige, cu condiția să se joace frumos.

Ce fel de persoană crezi că sunt? întrebă.

Ceva din calmul rece al privirii ei păru să-l tulbure, așa că râse scurt, ca un scheunat. Ei, zise el. Abia te-am cunoscut acum câteva ore, încă nu mi-am

făcut o impresie despre tine.

Sper să-mi zici când o să-ți faci.

S-ar putea.

Câteva secunde, Alice rămase în cameră, complet nemișcată, în timp ce el se plimbă puțin prin jur, prefăcându-se interesat de diverse lucruri. Amândoi știură atunci ce urma să se întâmple, deși niciunul nu ar fi putut să spună exact de unde știe. Ea aștepta impasibilă, în timp ce el continuă să privească în jur, până când, în cele din urmă, poate fiindcă nu mai avea energie să amâne inevitabilul, îi mulțumi și ieși din cameră. Ea îl conduse în jos pe scară – o bună parte. Încă stătea pe trepte când el deschise ușa și plecă. Asta fu tot. Amândoi se simțiră prost apoi și niciunul nu știu să spună sigur de ce seara aceea fusese așa un eșec până la urmă. Rămasă acolo, pe trepte, singură, Alice se uită înapoi în sus, spre palier. Urmărește-i privirea acum și observă ușa deschisă a dormitorului, o fâșie de perete alb fiind vizibilă printre stâlpii balustradei.

2

Dragă Eileen. Am așteptat așa de mult să răspunzi la ultimul meu e-mail, încât acum – închipuie-ți! – îți scriu unul nou înainte să primesc răspunsul tău. În apărarea mea, am adunat prea mult material și, dacă aștept după tine, o să încep să uit diverse. Ar trebui să știi un lucru: corespondența noastră este felul meu de a mă agăța de viață, de a lua notițe pe marginea ei și, astfel, de a păstra ceva din existența mea – de altfel aproape lipsită de valoare sau chiar complet lipsită de valoare – pe această planetă ce se degradează cu repeziciune… Includ acest paragraf în parte pentru a te face să te simți vinovată că nu mi-ai răspuns până acum și pentru a mă asigura astfel că voi primi un răspuns mai curând. Și, oricum, ce faci altceva, dacă nu-mi scrii mie? Să nu zici că muncești.

O iau razna când mă gândesc la chiria pe care o plătești în Dublin. Știi că acum e mai scump acolo decât în Paris? Și, scuză-mă, dar Dublinul nu are ce are Parisul. Una dintre probleme este că Dublinul este plat, și zic asta și literal, și topografic, așa că totul trebuie să se întâmple pe un singur plan. Alte orașe au sistemul de metrou, care adaugă adâncime, și dealuri abrupte sau zgârie-nori pentru înălțime, dar Dublinul are numai clădiri scunde, îndesate, cenușii, și tramvaie care trec de-a lungul străzilor. Și nu are curți sau grădini pe acoperiș ca orașele continentale, care măcar mai segmentează suprafața – dacă nu vertical, măcar conceptual. Te-ai gândit vreodată la asta? Chiar dacă nu te-ai gândit, poate ai observat cumva în subconștient. E greu să te duci foarte mult în sus sau în jos în Dublin, greu să te pierzi sau să scapi de alții ori să capeți perspectivă. Poate crezi că este un mod democrat de a organiza un oraș – astfel încât totul să se întâmple față în față, adică de pe poziții egale. Adevărat, nimeni nu vă privește pe toți de sus, de la înălțime. Dar asta face ca cerul să aibă o poziție de dominație absolută. Nu este punctat sau întrerupt cu sens de

absolut nimic, nicăieri. The Spire, ai putea menționa, și o să fac o concesie în privința lui, fiindcă oricum este cea mai îngustă dintre întreruperile posibile și atârnă ca o ruletă ca să demonstreze dimensiunile reduse ale oricărui edificiu din jur. Nimic nu intervine vreodată ca să ne blocheze vederea înspre el. E ca un memento mori. Aș vrea ca cineva să facă o gaură în el pentru tine.

M-am tot gândit în ultima vreme la politica de dreapta (nu așa am făcut cu toții?) și la cum de conservatorismul (forța socială) a ajuns să fie asociat cu capitalismul rapace al piețelor. Legătura nu este evidentă, cel puțin pentru mine, din moment ce piețele nu păstrează nimic, ci înghit toate aspectele unui peisaj social existent și le excretează, lipsite de sens și memorie, ca tranzacții. Ce ar putea fi „conservator" la un astfel de proces? Dar mă gândesc și că ideea de „conservatorism" în sine este falsă, pentru că nimic nu poate fi conservat, ca atare – adică timpul se mișcă într-o singură direcție. Ideea asta este atât de elementară, încât, atunci când m-am gândit prima dată la ea, m-am simțit foarte deșteaptă, iar pe urmă m-am întrebat dacă nu cumva sunt o proastă. Dar ție ți se pare că are logică? Nu putem păstra nimic, mai ales relațiile sociale, fără să le schimbăm natura, să le întrerupem o parte din interacțiunea lor cu timpul într-un mod nenatural. Uită-te, de exemplu, la ce fac conservatorii cu mediul: pentru ei, a conserva înseamnă a extrage, a jefui și a distruge, „pentru că așa am făcut întotdeauna" – dar tocmai ăsta e motivul pentru care pământul, căruia îi facem toate astea, nu mai este același. Probabil te gândești că tot ce am scris aici este extrem de rudimentar și poate chiar că nu sunt dialectică. Dar astea sunt doar niște gânduri abstracte pe care le-am avut și pe care aveam nevoie să le notez, iar tu (cu sau fără voia ta) ești destinatara lor.

Eram în magazinul local azi, să-mi cumpăr ceva de mâncare pentru prânz, când, brusc, am avut cea mai ciudată senzație: o conștientizare spontană a improbabilității acestei vieți. Adică, m-am gândit la tot restul populației umane – a cărei majoritate trăiește în ceea ce eu și tu am considera o sărăcie abjectă – care nu a văzut și nu a intrat niciodată într-un astfel de magazin. Și asta, asta este ceea ce susține prin toată munca ei! Stilul ăsta de viață, pentru oameni ca

noi! Toate mărcile variate de băuturi răcoritoare în sticle de plastic și toate prânzurile preambalate și dulciurile în pungi sigilate și produsele de patiserie preparate pe loc – asta e, e culminarea muncii de pe tot globul, a arderii tuturor combustibililor fosili și a trudei împovărătoare de la fermele de cafea și de pe plantațiile de zahăr. Toate pentru așa ceva! Pentru magazinul ăsta de cartier! M-a luat amețeala la gândul ăsta. Adică, chiar mi s-a făcut rău. A fost ca și cum mi-aș fi amintit brusc că viața mea făcea parte dintr-o emisiune televizată – și că erau oameni care mureau zilnic ca să facă emisiunea asta, erau chinuiți până la moarte în cele mai groaznice chipuri, copii, femei, și doar pentru ca eu să pot alege din diverse opțiuni de prânz, fiecare ambalată în mai multe straturi de plastic de unică folosință. Pentru asta mureau ei – ăsta era marele experiment. Am crezut că o să vomit. Sigur, un astfel de sentiment nu poate să dureze. Poate mă simt prost o zi, poate chiar o săptămână – și ce? Tot trebuie să-mi cumpăr prânzul. Și, în caz că-ți faci griji pentru mine, dă-mi voie să te liniștesc, asta am și făcut.

Te pun în temă și cu viața mea rurală și pe urmă închei. Casa este haotic de uriașă, de parcă ar crea spontan camere noi, nemaivăzute. În plus, este răcoroasă și, pe alocuri, umedă. Locuiesc la distanță de douăzeci de minute de mers pe jos de magazinul local de care-ți ziceam și mă simt de parcă mi-aș petrece cea mai mare parte a timpului ducându-mă până acolo și înapoi ca să cumpăr lucruri pe care le-am uitat ultima dată. Probabil e o chestie menită să-ți modeleze caracterul și, până data viitoare când ne vom întâlni, voi avea o personalitate uimitoare. Acum vreo zece zile, am avut întâlnire cu cineva care lucrează într-un depozit de marfă și tipul m-a disprețuit total. Ca să fiu sinceră cu mine (întotdeauna sunt), cred că am uitat cum să am contact social. Mi-e groază să mă gândesc la ce fețe am făcut, în efortul meu de a părea genul de persoană care interacționează regulat cu alții. Chiar și acum, când îți scriu e-mailul ăsta, mă simt puțin absentă și disociată. Rilke are o poezie care se încheie așa: „Cine acum e singur, va rămânea-ndelung. / O să vegheze, va ceti, scrisori va scrie lungi / și pe alei va rătăci acolo și încoace pierdut, / când

frunzele se-ndungă și cad foșnind prelung.“[2] N-aș putea inventa o descriere mai bună a stării mele de spirit actuale, numai că în cazul meu este aprilie și frunzele nu cad. Iartă-mi „scrisoarea lungă“ așadar. Sper să vii să mă vezi. Cu multă, multă dragoste, pentru totdeauna, Alice.

3

La douăsprezece și douăzeci într-o după-amiază de miercuri, o femeie stătea la un birou dintr-un spațiu de lucru în comun în centrul Dublinului, parcurgând un document electronic. Avea părul foarte închis la culoare, prins lejer la spate cu o clamă în formă de carapace de țestoasă și purta o bluză gri băgată în pantaloni negri, stil țigaretă. Folosind rotița moale, unsuroasă de pe mouse-ul computerului, răsfoia documentul, privirea fugindu-i de colo-colo pe coloanele înguste de text. Din când în când se oprea, dădea clic și insera sau șterge caractere. Cel mai adesea, insera două puncte în numele „WH Auden“ pentru ca acesta să apară unitar ca „W.H. Auden“. Când ajunse la capătul documentului, deschise o comandă de căutare, selectă opțiunea de majuscule și căută „WH“. Nu fu afișat niciun rezultat. Derulă înapoi la începutul documentului, cuvintele și paragrafele succedându-se atât de repede, încât erau aproape ilizibile, iar apoi, aparent mulțumită, salvă și închise fișierul.

La ora unu, le spuse colegilor că se duce la prânz, iar ei zâmbiră și îi făcură cu mâna din spatele monitoarelor. Își luă haina pe ea, coborî la cafeneaua de lângă birou și se așeză la o masă de lângă fereastră, mâncând un sandviș cu o mână și dând paginile din *Frații Karamazov* cu cealaltă. Din când în când, lăsa cartea jos, se ștergea pe mâini și la gură cu un șervețel de hârtie, privea în jur, ca pentru a constata dacă se uită cineva la ea, apoi se întorcea la carte. La două fără douăzeci, își ridică privirea și observă un bărbat înalt, cu părul blond, intrând în cafenea. Era îmbrăcat la costum și cravată, de gât îi atârna un ecuson prins cu un șnur de plastic și vorbea la telefon. Da, zise el, mi s-a spus că marți, dar o să mai sun o dată să verific. Văzând-o pe femeia așezată la fereastră, expresia i se schimbă și ridică repede mâna liberă, salutând-o pe mutește: Bună. La telefon, continuă: Nu cred că ați primit e-mailul, nu. Privind-o pe femeie,

arătă nerăbdător spre telefon și gesticulă, lăsând să se înțeleagă că nu mai termină odată de vorbit. Ea zâmbi, jucându-se cu colțul paginii. Da, da, zise bărbatul. Știți, eu nu sunt la birou acum, dar o să fac asta când mă întorc. Da. Bun, bun, mă bucur că am discutat.

Bărbatul încheie convorbirea și veni la masa ei. Măsurându-l din cap până în picioare, ea spuse: Oh, Simon, arăți așa de important, că mi-e teamă să nu fii asasinat. El își ridică ecusonul și îl studie atent. Din cauza ăstuia, spuse el. Mă face să cred că aș merita să fiu. Pot să-ți fac cinste cu o cafea? Ea răspunse că se întoarce la muncă. Ei, se redresă el, pot să-ți fac cinste cu o cafea la pachet și să te conduc înapoi la muncă? Vreau să-ți cer părerea despre ceva. Ea închise cartea și acceptă. Cât se duse el la tejghea, ea se ridică și scutură firimiturile de sandviș care îi căzuseră în poală. El comandă două cafele, una cu lapte, una fără, și lăsă câteva monede în borcanul de bacșișuri. Femeia veni lângă el, își scoase clama din păr și apoi o prinse la loc. Cum a fost la proba Lolei, până la urmă? întrebă bărbatul. Femeia își ridică privirea, o întâlni pe a lui și scoase un sunet ciudat, gâtuit. Oh, bine, răspunse ea. Știi că a venit mama în oraș, ne întâlnim mâine toate să ne căutăm ținute de nuntă.

El zâmbi blând, urmărind pregătirea cafelelor în spatele tejghelei. Ciudat, zise el, am avut un coșmar noaptea trecută în care te măritai.

Ce era așa rău în asta?

Te măritai cu altcineva, nu cu mine.

Femeia râse. Așa vorbești și cu femeile de la serviciu? zise ea.

El se întoarse spre ea, amuzat, și răspunse: Doamne, nu, aș avea necazuri mari. Și pe bună dreptate. Nu, nu flirtez cu nimeni la serviciu. Eventual, ele flirtează cu mine.

Bănuiesc că toate sunt de vârstă mijlocie și vor să te însori cu fiicele lor.

Nu pot să fiu de acord cu imaginea aceasta culturală negativă despre femeile de vârstă mijlocie. Dintre toate, cred că ele sunt preferatele mele.

Dar femeile tinere ce au?

E doar partea aia de…

Dădu din mână dintr-o parte în cealaltă pentru a sugera fricțiune, nesiguranță, atracție sexuală, nehotărâre sau poate mediocritate.

Iubitele tale nu sunt niciodată de vârstă mijlocie, sublinie femeia.

Și nici eu, încă, mulțumesc.

La ieșirea din cafenea, bărbatul ținu ușa deschisă pentru ca femeia să iasă, ceea ce ea și făcu, fără să-i mulțumească. Ce voiai să mă întrebi? zise ea. Ajungând-o din urmă pe strada care ducea la biroul ei, îi spuse că vrea să-i ceară sfatul legat de o situație prin care treceau doi prieteni de-ai lui, pe care femeia părea să îi cunoască după nume. Prietenii fuseseră colegi de apartament, iar pe urmă avuseseră un fel de relație sexuală ambiguă. După o vreme, el începuse să se vadă cu altcineva, iar acum ea, care era încă singură, voia să se mute din apartament, dar nu avea bani, nici unde să se ducă. Mai degrabă o problemă emoțională decât de apartament, remarcă femeia. Bărbatul fu de acord, dar adăugă: Totuși, cred că e mai bine ca ea să plece de acolo. Adică, se pare că îi aude făcând sex noaptea, deci nu e grozav. Între timp, ajunseră la treptele clădirii de birouri. Ai putea să-i împrumuți niște bani, spuse femeia. Bărbatul răspunse că îi oferise deja, dar ea refuzase. Ceea ce, de fapt, a fost o ușurare, adăugă el, pentru că instinctul meu este să nu mă implic prea mult. Femeia vru să știe ce avusese de spus prietenul, iar bărbatul răspunse că acesta nu crede că face ceva greșit, că relația dinainte se sfârșise firesc și că ce era să facă acum, să rămână singur la nesfârșit? Femeia se strâmbă și spuse: Doamne, mda, ea trebuie neapărat să plece din apartamentul ăla. O să mă interesez. Mai zăboviră puțin pe trepte. Am primit invitația la nuntă, apropo, remarcă bărbatul.

A, da, spuse ea. Săptămâna asta trebuia să ajungă.

Știai că pot să mai vin cu cineva?

Ea îl privi ca pentru a-și da seama dacă glumește, apoi ridică din sprâncene. Drăguț, spuse ea. Mie nu mi-au zis că pot să vin cu cineva, dar, având în vedere circumstanțele, bănuiesc că ar fi putut să pară lipsit de delicatețe din partea lor.

Vrei să vin singur, din solidaritate?

După o pauză, ea întrebă: De ce, te gândeai să vii cu cineva?

Păi, cu fata cu care mă văd, bănuiesc. Dacă nu te deranjează.

Hmm, făcu ea. Pe urmă adăugă: Femeie, vrei să zici, sper.

El zâmbi. Ah, hai să fim puțin prietenoși, răspunse el.

Mie îmi zici fată pe la spate?

Sigur că nu. Nu-ți zic în niciun fel. Când apare numele tău într-o conversație, doar mă fâstâcesc și ies din cameră.

Făcând abstracție de replica lui, femeia întrebă: Când ai cunoscut-o?

O, nu mai știu. Acum vreo șase săptămâni.

Nu e tot o scandinavă de douăzeci și doi de ani, nu?

Nu, nu e scandinavă, răspunse el.

Cu o expresie exagerat de plictisită, femeia își aruncă paharul de cafea în coșul de gunoi din fața ușii. Privind-o, bărbatul adăugă: Pot să vin singur, dacă preferi. Putem să ne aruncăm ocheade dintr-un capăt în celălalt al sălii.

O, mă faci să par tare disperată, zise ea.

Doamne, nu asta intenționam.

Ea rămase tăcută câteva secunde, urmărind traficul cu privirea. Apoi zise cu glas tare: Arăta minunat la probă. Lola, adică. Dacă tot m-ai întrebat.

Încă privind-o, el răspunse: Îmi închipui.

Mersi pentru cafea.

Mulțumesc pentru sfat.

Restul după-amiezii, la birou, femeia lucră în aceeași interfață de editare de text, deschizând noi fișiere, mutând apostrofuri și ștergând virgule. După ce închise un fișier și înainte de a deschide altul, își verifică din obișnuință conturile aplicațiilor de socializare. Expresia ei, postura nu se schimbară în funcție de informațiile găsite acolo: o știre despre un dezastru natural îngrozitor, o fotografie cu animalul de companie preaiubit al cuiva, o jurnalistă care lua atitudine în privința amenințărilor cu moartea pe care le primise, o glumă obscură pentru înțelegerea căreia, fie și numai vagă, trebuia să fii familiarizat cu alte câteva glume de pe internet, o condamnare pătimașă a

supremației albilor, un tweet sponsorizat care făcea reclamă unui supliment de sănătate pentru femeile însărcinate. Nimic nu se schimbă în relația ei exterioară cu lumea, astfel încât un observator să-și dea seama ce simte ea față de ceea ce vede. După o vreme, fără să pară stârnită de ceva anume, închise fereastra browserului și deschise din nou editorul de text. Din când în când, unul dintre colegii ei punea câte o întrebare legată de muncă, iar ea răspundea, sau cineva le trimitea tuturor din birou o anecdotă amuzantă și râdeau toți, dar în cea mai mare parte activitatea avea loc în liniște.

La cinci treizeci după-amiază, femeia își luă din nou haina din cui și le spuse la revedere colegilor rămași. Își desfășură căștile din jurul telefonului, le conectă și porni pe Kildare Street înspre Nassau Street, apoi făcu la stânga, îndreptându-se spre vest. După douăzeci și opt de minute de mers pe jos, se opri la un complex de apartamente nou construit pe cheiul de nord și intră, urcă două etaje și descuie o ușă albă cu vopseaua scorojită. Nu era nimeni acasă, dar dispunerea și interiorul sugerau că nu era singura locatară. Dintr-o cameră de zi mică, întunecată, a cărei fereastră cu draperii dădea spre râu, se trecea într-o bucătărioară, în care se aflau un aragaz, un mini-frigider și o chiuvetă. Din frigider, femeia scoase un castron acoperit cu folie. Aruncă folia și băgă castronul la microunde.

După ce mâncă, intră în dormitorul ei. Pe fereastră se zăreau strada și râul ușor umflat. Își dădu jos haina și pantofii, își scoase clama din păr și trase draperiile subțiri și galbene, cu model în dreptunghiuri verzi. Se dezbrăcă de bluză și de pantaloni, lăsându-le pe amândouă pe jos, textura pantalonilor puțin lucioasă. Pe urmă, își trase pe ea un hanorac de bumbac și o pereche de colanți. Părul brunet, căzut liber pe umeri, arăta curat și ușor uscat. Se urcă în pat și își deschise laptopul. O vreme, derulă diverse pagini de media, din când în când deschizând și citind pe jumătate articole lungi despre alegerile de peste Ocean. Avea fața palidă și obosită. Dinspre hol, se auziră doi oameni intrând în apartament și discutând despre ce să comande la cină. Trecură pe lângă camera ei, umbrele lor devenind vizibile pentru scurt timp prin fanta de sub ușă, apoi

se duseră în bucătărie. Deschizând o fereastră privată de browser pe laptop, femeia accesă pagina unei rețele de socializare și scrise cuvintele „aidan lavelle“ în caseta de căutare. Se afișă o listă de rezultate. Fără să se uite la celelalte opțiuni, dădu clic pe al treilea rezultat. Pe ecran se deschise un profil nou cu numele „Aidan Lavelle“ sub o fotografie cu capul și umerii unui bărbat văzut din spate. Avea părul des și brunet și purta o geacă de blugi. Sub fotografie, scria: băiat trist din zonă. posesor de creier normal. dați clic pe linkul cu muzica mea. Cea mai recentă postare a utilizatorului, din urmă cu trei ore, era o fotografie cu un porumbel într-un șanț, cu capul băgat într-o pungă de chipsuri aruncată. Textul care însoțea fotografia era: așa și eu. Postarea primise 127 de aprecieri. În dormitorul ei, sprijinindu-se de tăblia patului nefăcut, femeia dădu clic pe postare, iar sub ea apărură comentariile. Unul dintre ele era de la o utilizatoare cu numele Chiar Fata cu Moartea: seamănă cu tine. Contul Aidan Lavelle răspunsese: ai dreptate, frumos de pică. Chiar Fata cu Moartea apreciase acest comentariu. Femeia cu laptopul dădu clic pe profilul contului Chiar Fata cu Moartea. După ce își petrecu treizeci și șase de minute uitându-se la profiluri asociate contului Aidan Lavelle, femeia închise laptopul și se întinse pe pat.

Trecuse deja de opt seara. Cu capul pe pernă, femeia își sprijini încheietura mâinii pe frunte. Purta o brățară subțire de aur, care strălucea vag în lumina de lângă pat. Numele femeii era Eileen Lydon. Avea douăzeci și nouă de ani. Tatăl ei, Pat, ținea o fermă în ținutul Galway, iar mama ei, Mary, era profesoară de geografie. Avea o soră, Lola, cu trei ani mai mare decât ea. În copilărie, Lola fusese robustă, curajoasă, năzbâtioasă, în timp ce Eileen fusese anxioasă și adesea bolnavă. Își petrecuseră vacanțele împreună, inventând jocuri cu scenarii elaborate, în care jucau rolul unor surori pământene care căpătau acces la ținuturi magice. Lola era cea care improviza principalele intrigi ale jocului, iar Eileen o urma. Când erau disponibili, verișorii mai mici, vecinii sau copiii prietenilor de familie erau distribuiți în rolurile personajelor secundare. Printre aceștia, ocazional, se afla și un băiat pe nume Simon Costigan, care era cu cinci

ani mai mare decât Eileen și locuia peste râu, în fostul conac al regiunii. Era un copil extrem de politicos, care întotdeauna purta haine curate și le spunea mulțumesc adulților. Suferea de epilepsie și uneori trebuia să meargă la spital, o dată chiar cu ambulanța. Ori de câte ori Lola sau Eileen erau obraznice, mama lor, Mary, le întreba de ce nu pot și ele să fie ca Simon Costigan, care nu numai că era cuminte, dar avea și demnitatea de „a nu se plânge niciodată". Pe măsură ce surorile au crescut, nu i-au mai inclus pe Simon sau pe ceilalți copii în jocurile lor, ci au migrat în interior, unde schițau hărți fictive pe hârtie, inventau alfabete criptice și făceau înregistrări audio. Părinții lor priveau aceste jocuri cu o lipsă benignă de curiozitate, bucuroși să le ofere hârtie, pixuri și casete goale, dar neinteresați să audă despre locuitorii imaginari ai țărilor fictive.

La vârsta de doisprezece ani, Lola a fost mutată din mica lor școală primară la o mănăstire numai pentru fete din cel mai apropiat oraș mai mare. Eileen, care întotdeauna fusese tăcută la școală, a devenit tot mai retrasă. Profesoara ei le-a spus părinților că este un copil dotat, așa că, de două ori pe săptămână, Eileen era dusă într-o cameră specială, unde făcea ore suplimentare de citire și matematică. La mănăstire, Lola și-a făcut prietene noi, care au început să vină în vizită la fermă, uneori chiar rămânând peste noapte. Odată, în glumă, au încuiat-o pe Eileen în baia de la etaj timp de douăzeci de minute. După aceea, tatăl lor, Pat, a spus că prietenele Lolei nu mai au voie să vină în vizită, iar Lola a spus că fusese vina lui Eileen. La doisprezece ani, și Eileen a fost trimisă la școala Lolei, alcătuită din câteva clădiri și unități din prefabricate și din șase sute de eleve. Majoritatea colegelor ei locuiau în oraș și, cum se știau din școala primară, aduceau cu ele alianțe și fidelități vechi care pe ea o excludeau. Lola și prietenele ei deveniseră destul de mari să se ducă în oraș la prânz, în timp ce Eileen stătea singură la cantină, desfăcând folia de pe sandvișurile făcute de acasă. În al doilea an, una dintre fetele din clasa ei s-a apropiat pe la spate și i-a turnat în cap o sticlă de apă, ca răspuns la o provocare. După aceea, directoarea adjunctă a școlii a obligat-o pe fată să-i scrie lui Eileen o scrisoare prin care să-și

ceară scuze. Acasă, Lola a spus că așa ceva nu s-ar fi întâmplat niciodată dacă sora ei nu s-ar fi prefăcut așa o ciudată, la care Eileen a răspuns: Nu mă prefac.

În vara în care avea cincisprezece ani, fiul vecinilor, Simon, a venit să îl ajute pe tatăl ei la fermă. Avea douăzeci de ani și studia filozofia la Ofxord. Lola tocmai terminase școala și nu stătea mai deloc pe acasă, dar când Simon rămânea la cină, sosea și ea acasă devreme și chiar își schimba hanoracul, dacă era murdar. La școală, Lola o evitase mereu pe Eileen, dar în prezența lui Simon a început să se poarte ca o soră mai mare afectuoasă și indulgentă, agitându-se în privința părului și a hainelor lui Eileen, tratând-o ca pe un copil mult mai mic. Simon nu i-a copiat comportamentul. Era prietenos și respectuos cu Eileen. O asculta când vorbea, chiar și în dățile când Lola încerca să vorbească peste ea, și, privind-o calm pe Eileen, spunea lucruri de genul: Ah, asta e foarte interesant! În august, deja se obișnuise să se trezească devreme și să se uite pe fereastra dormitorului ei ca să-l vadă sosind pe bicicletă, moment în care cobora în grabă și îl întâmpina la ușa din spate. În timp ce el punea ceainicul la fiert sau se spăla pe mâini, ea îi punea întrebări despre cărți, despre studiile de la universitate, despre viața lui în Anglia. Odată, l-a întrebat dacă mai are crize de epilepsie, iar el a zâmbit și a spus că nu, asta fusese cu mult timp în urmă, surprins că ea mai ținea minte. Stăteau puțin de vorbă, zece sau douăzeci de minute, după care el se ducea la fermă, iar ea se întorcea în cameră și se culca în pat. În unele dimineți, era fericită, roșie în obraji, cu ochii strălucitori, iar în alte dimineți plângea. Lola i-a spus mamei lor, Mary, că situația asta trebuie să înceteze. E o obsesie, a declarat ea. E jenant. Între timp, Lola auzise de la prietenele ei că Simon participa la slujbele de duminică, chiar dacă părinții lui nu se duceau la biserică, și nu a mai venit la cină când era și el acolo. Mary a început să stea singură în bucătărie dimineața, luându-și micul dejun și citind ziarul. Eileen cobora oricum, iar Simon o întâmpina la fel de prietenos ca de obicei, dar replicile ei erau morocănoase și se întorcea repede în cameră. În seara dinainte să se întoarcă în Anglia, Simon a venit să-și ia la revedere, iar Eileen s-a ascuns în camera ei, refuzând să coboare. El a urcat să o

vadă și ea a dat cu piciorul într-un scaun și a spus că el este singura persoană cu care poate să vorbească. În toată viața mea, tu ești singurul, a spus ea. Și nici nu mă lasă să vorbesc cu tine, iar acum tu pleci. Mai bine aș muri. El stătea în picioare, în fața ușii întredeschise. A rostit încetișor: Eileen, nu spune asta. Totul o să fie bine, promit. Noi doi o să fim prieteni tot restul vieții.

La optsprezece ani, Eileen s-a dus la universitate în Dublin să studieze engleza. În primul an, s-a împrietenit cu o fată pe nume Alice Kelleher, iar în anul următor au devenit colege de apartament. Alice avea o voce foarte puternică, se îmbrăca în haine la mâna a doua, care nu îi veneau bine, și părea să găsească motive de râs în orice. Tatăl ei era mecanic și avea probleme cu băutura, iar ea avusese o copilărie dezorganizată. Nu își făcea prieteni cu ușurință printre colegi și, la un moment dat, a primit o pedeapsă disciplinară minoră pentru că l-a numit „porc fascist“ pe un asistent. Eileen a trecut prin facultate citind cu răbdare toate textele indicate, predând toate proiectele la timp și pregătindu-se temeinic pentru examene. A primit aproape toate premiile academice pentru care era eligibilă și chiar a câștigat un premiu național pentru eseistică. Și-a creat un cerc social, a ieșit în cluburi de noapte, a respins avansurile pe care i le făceau diverși prieteni și, de fiecare dată, s-a întors acasă să mănânce pâine prăjită cu Alice în camera de zi. Alice a spus că Eileen e un geniu și o perlă fără seamăn și că până și oamenii care o apreciază nu o apreciază destul. Eileen a spus că Alice este iconoclastă și de-a dreptul originală și că este înaintea timpului ei. Lola a urmat altă facultate, în altă parte a orașului, și nu se întâlnea cu Eileen decât întâmplător, pe stradă. Când Eileen era în al doilea an, Simon s-a mutat în Dublin să facă studii juridice. Eileen l-a invitat în apartament într-o seară să i-l prezinte lui Alice, iar el a adus o cutie cu bomboane scumpe de ciocolată și o sticlă de vin alb. Alice a fost extrem de nepoliticoasă cu el toată seara, a spus că credințele lui religioase sunt „malefice“ și, în plus, că ceasul lui de mână este urât. Dintr-un motiv oarecare, lui Simon comportamentul acesta i s-a părut amuzant și chiar agreabil. S-a dus foarte des pe ele după aceea, stând cu spatele lipit de calorifer, certându-se cu Alice despre

Dumnezeu și criticându-i vesel calitățile modeste de gospodină. Spunea despre ele că „trăiesc în mizerie“. Uneori, chiar spăla vasele înainte să plece. Într-o seară când Alice nu era acolo, Eileen l-a întrebat dacă are prietenă, la care el a râs și a spus: De ce întrebi asta? Sunt un bătrân înțelept, mai știi? Eileen stătea întinsă pe canapea și, fără să se întoarcă spre el, a aruncat cu o pernă în direcția lui, pe care el a prins-o în mâini. Doar bătrân, a zis ea. Nu și înțelept.

Când Eileen avea douăzeci de ani, a făcut sex pentru prima dată cu un bărbat pe care îl cunoscuse pe internet. După aceea, s-a întors pe jos la apartament, singură. Era târziu, aproape două dimineața, iar străzile erau pustii. Când a ajuns acasă, Alice stătea pe canapea scriind ceva la laptop. Eileen s-a sprijinit de tocul ușii și a spus tare: Ei bine, asta a fost ciudat. Alice s-a oprit din scris. Ce, te-ai culcat cu el? a întrebat ea. Eileen își freca partea de sus a brațului cu palma. Mi-a zis să rămân îmbrăcată, a spus ea. Adică, pentru toată treaba. Alice s-a holbat la ea. Unde-i găsești pe oamenii ăștia? s-a mirat ea. Privind în podea, Eileen a ridicat din umeri. Atunci, Alice s-a ridicat de pe canapea. Nu te simți prost, a zis ea. Nu e mare lucru. Nu înseamnă nimic. Peste două săptămâni, nici n-o să mai ții minte. Eileen și-a sprijinit capul de umărul mic al lui Alice. Bătând-o ușor pe spate, Alice a spus: Tu nu ești ca mine. Tu o să ai o viață fericită. În vara aceea, Simon locuia în Paris, unde lucra pentru un grup de urgență climatică. Eileen s-a dus în vizită, prima dată când a mers singură cu avionul. El a întâmpinat-o la aeroport și au luat trenul până în oraș. În noaptea aceea, au băut o sticlă de vin în apartamentul lui, iar ea i-a povestit cum își pierduse virginitatea. El a râs și și-a cerut scuze pentru asta. Stăteau întinși pe patul din camera lui. După o pauză, Eileen a spus: Voiam să te întreb cum ți-ai pierdut tu virginitatea. Dar, ce știu eu, poate că nici nu s-a întâmplat. El a zâmbit. Ba da, mi-am pierdut-o, a răspuns. Câteva secunde, ea a stat tăcută cu fața întoarsă spre tavan, respirând. Chiar dacă ești catolic, a spus ea. Stăteau aproape unul de altul, cu umerii aproape atingându-se. Exact, a răspuns el. Și Sfântul Augustin ce are de zis despre asta? Doamne, dă-mi castitate, dar nu încă.

După absolvire, Eileen a început un masterat în literatură engleză, iar Alice s-a angajat într-o cafenea și a început să scrie un roman. Încă locuiau împreună și, uneori, seara, Alice citea cu voce tare glumele bune din manuscrisul ei, în timp ce Eileen pregătea cina. Așezată la masa de bucătărie, dându-și la o parte părul de pe frunte, Alice zicea: Ia ascult-o pe asta! Știi personajul principal de care-ți spuneam? Ei, primește un mesaj de la sora lui. În Paris, Simon se mutase cu prietena lui, o franțuzoaică pe nume Natalie. După ce și-a terminat masteratul, Eileen s-a angajat într-o librărie, unde împingea cărucioare cu cărți care urmau să fie descărcate și lipea abțibilduri individuale cu prețuri pe exemplarele individuale ale romanelor care se vindeau cel mai bine. Între timp, părinții ei avuseseră necazuri financiare cu ferma. În vizitele lui Eileen acasă, tatăl ei, Pat, era morocănos și neliniștit, umbla prin casă la ore bizare și adesea se ridica de la masă înainte ca ceilalți să termine de mâncat. În camera de zi, într-o seară în care erau singure, mama ei, Mary, i-a spus că va trebui să se schimbe ceva. Nu se mai poate așa, a zis ea. Cu o expresie îngrijorată, Eileen a întrebat-o dacă se referă la situația financiară sau la căsnicia ei. Mary și-a ridicat mâinile cu palmele în sus, arătând epuizată, arătând mai bătrână decât era în realitate. La tot, a zis ea. Nu știu. Tu vii acasă și te plângi de munca ta, te plângi de viața ta. Dar cu viața mea cum rămâne? De mine cine are grijă? Eileen avea douăzeci și trei de ani atunci, iar mama ei cincizeci și unu. Eileen și-a atins ușor o pleoapă cu vârfurile degetelor preț de o clipă și a spus: Tu nu mi te plângi de viața ta chiar acum? Atunci Mary a izbucnit în lacrimi. Eileen a privit-o stânjenită și a spus: Chiar îmi pasă că ești nefericită, doar că nu știu ce ai vrea să fac. Mama ei și-a acoperit fața, suspinând. Cu ce am greșit? a zis ea. Cum de am crescut niște copii așa de egoiști? Eileen s-a rezemat de spătarul canapelei de parcă se gândea serios la întrebare. Ce vrei să obții? a întrebat ea. Nu pot să-ți dau bani. Nu pot să mă întorc în timp și să te pun să te măriți cu alt bărbat. Vrei să te ascult plângându-te de asta? O să te ascult. Te ascult și acum. Dar nu sunt sigură de ce crezi că nefericirea ta este mai importantă decât a mea. Mary a ieșit din cameră.

Când aveau douăzeci și patru de ani, Alice a încheiat un contract american pentru carte în valoare de două sute cincizeci de mii de dolari. A spus că nimeni din industria editorială nu știe nimic despre bani și că, dacă ei sunt atât de proști încât să îi dea banii ăștia, ea este destul de lacomă să-i primească. Eileen ieșea cu un doctorand pe nume Kevin și, prin intermediul lui, găsise un job prost plătit, dar interesant, ca asistent editorial la o revistă literară. La început, făcea doar corectură, dar după câteva luni i-au dat voie să aloce câteva articole, iar la sfârșitul anului, editorul a invitat-o să contribuie cu texte proprii. Eileen a spus că se va gândi la asta. Pe vremea aceea, Lola lucra la o firmă de consultanță de management și avea un prieten pe nume Matthew. A invitat-o pe Eileen să iasă cu ei la cină în oraș într-o seară. Într-o joi, după muncă, toți trei au așteptat patruzeci și cinci de minute pe o stradă tot mai întunecoasă și mai răcoroasă pentru a intra într-un restaurant nou de burgeri pe care voia Lola să-l încerce. Când au sosit burgerii, lui Eileen i s-a părut că erau ca oricare alții. Lola a întrebat-o de planurile ei de carieră, iar Eileen a răspuns că este fericită la revistă. Da, deocamdată, a spus Lola. Dar ce urmează? Eileen i-a zis că nu știe. Lola a zâmbit și i-a spus: Într-o bună zi, va trebui să trăiești în lumea reală. Eileen s-a întors pe jos la apartament în seara aceea și a găsit-o pe Alice pe canapea, lucrând la carte. Alice, a zis ea, într-o zi va trebui să trăiesc în lumea reală? Fără să-și ridice privirea, Alice a pufnit și a răspuns: Doamne, nu, în niciun caz. Cine ți-a zis asta?

În septembrie, Eileen a aflat de la mama ei că Simon și Natalie se despărțiseră. Fuseseră împreună patru ani. Eileen i-a spus lui Alice că ea crezuse că se vor căsători. Mereu am crezut că o să se căsătorească, spunea ea. Iar Alice răspundea: Da, ai mai zis asta. Eileen i-a trimis un e-mail lui Simon ca să vadă cum se simte, iar el a răspuns: Bănuiesc că nu o să ajungi prea curând prin Paris, nu? Mi-ar plăcea tare mult să te văd. De Halloween, s-a dus în vizită la el câteva zile. Simon avea deja treizeci de ani, iar ea douăzeci și cinci. După-amiaza, mergeau împreună la muzee și vorbeau despre artă și politică. Ori de câte ori îl întreba despre Natalie, el răspundea cu indiferență și modestie, apoi

schimba subiectul. Odată, când se așezaseră pe o bancă amândoi în Muzeul d'Orsay, Eileen i-a spus: Tu știi totul despre mine, iar eu nu știu nimic despre tine. Cu o expresie îndurerată, el a răspuns: Ah, acum vorbești ca Natalie. Pe urmă a râs și și-a cerut scuze. Atunci a fost singura dată când i-a menționat numele. Dimineața, el făcea cafea, iar noaptea, Eileen dormea în patul lui. După ce făceau dragoste, lui îi plăcea să o țină în brațe mult timp. În ziua în care s-a întors în Dublin, ea s-a despărțit de prietenul ei. Nu a mai primit nicio veste de la Simon până când a venit acasă la părinții ei de Crăciun ca să bea un pahar de coniac și să admire pomul.

Cartea lui Alice a fost publicată în primăvara următoare. Apariția ei a stârnit multă atenție din partea presei, la început mai mult pozitivă, dar apoi au fost și câteva articole negative care reacționau la pozitivitatea servilă a reacțiilor inițiale. În vară, la o petrecere din apartamentul prietenei lor, Ciara, Eileen a cunoscut un bărbat pe nume Aidan. Avea păr des și negru, purta pantaloni de in și tenișii murdari. Au ajuns să stea împreună în bucătărie până târziu în noapte, vorbind despre copilărie. În familia mea, pur și simplu nu discutăm, a zis Aidan. Totul se întâmplă în adâncuri, nimic nu iese la suprafață. Pot să-ți mai torn? Eileen l-a privit turnându-i vin roșu în pahar. Nici noi nu prea vorbim în familie, a răspuns ea. Uneori cred că încercăm, dar nu știm cum se face. La sfârșitul petrecerii, Eileen și Aidan au plecat împreună pe jos în aceeași direcție, iar el a făcut un ocol ca să o conducă până la ușa apartamentului ei. Ai grijă de tine, i-a spus el la despărțire. După câteva zile, s-au întâlnit să bea ceva, doar ei doi. El era muzician și inginer de sunet. I-a povestit despre munca lui, despre colegii de apartament, despre relația cu mama lui, despre tot felul de lucruri care-i plăceau la nebunie sau pe care nu le putea suporta. În timp ce stăteau de vorbă, Eileen a râs mult și a părut vioaie, atingându-și gura, aplecându-se în față. După ce a ajuns acasă în seara aceea, a primit un mesaj de la Aidan: ești o ascultătoare așa de bună! uau! iar eu vorbesc prea mult, scuze. putem să ne mai vedem?

Au mai ieșit și săptămâna următoare, apoi și următoarea. În apartamentul lui Aidan erau o mulțime de cabluri negre încurcate pe podea, iar patul lui era doar o saltea. În toamnă, s-au dus câteva zile la Florența și s-au plimbat împreună prin răcoarea catedralei. Într-o noapte, când ea a făcut o remarcă spirituală la cină, el a râs așa de mult că a fost nevoit să se șteargă la ochi cu un șervețel mov. I-a zis că o iubește. Totul în viață este incredibil de frumos, a scris Eileen într-un mesaj către Alice. Nu-mi vine să cred că este posibil să fii atât de fericit. Simon s-a mutat înapoi în Dublin cam în aceeași perioadă ca să lucreze drept consultant de politici pentru un grup parlamentar de stânga. Eileen îl vedea uneori în autobuz sau la vreo trecere de pietoni, cu brațul pe după câte o femeie atrăgătoare sau alta. Înainte de Crăciun, Eileen și Aidan s-au mutat împreună. El i-a cărat cutiile cu cărți din portbagajul mașinii și a spus mândru: Greutatea creierului tău. Alice a venit la petrecerea lor de casă nouă, a scăpat o sticlă de votcă pe gresia din bucătărie, a spus o anecdotă foarte lungă despre anii lor de studenție, care numai ei și lui Eileen li se părea oarecum amuzantă, apoi s-a întors acasă. Majoritatea celorlalți invitați la petrecere erau prietenii lui Aidan. După aceea, beată, Eileen i-a spus lui Aidan: Eu de ce nu am prieteni? Am doi, dar sunt ciudați. Iar ceilalți sunt mai degrabă cunoștințe. El a mângâiat-o pe păr și i-a răspuns: Mă ai pe mine.

În următorii trei ani, Eileen și Aidan au locuit într-un apartament cu două camere din sudul zonei centrale a orașului, descărcând ilegal filme străine, certându-se pe tema împărțirii chiriei, gătind și spălând cu rândul. Lola și Matthew s-au logodit. Alice a câștigat un premiu literar consistent, s-a mutat la New York și a început să-i trimită lui Eileen e-mailuri la ore ciudate din zi și din noapte. Pe urmă nu a mai trimis niciun e-mail, și-a șters toate conturile de social media, a ignorat mesajele lui Eileen. În decembrie, Simon a sunat-o pe Eileen într-o noapte și i-a spus că Alice se întorsese în Dublin și fusese internată într-un spital psihiatric. Eileen stătea pe canapea, cu telefonul la ureche, în timp ce Aidan era la chiuvetă, clătind o farfurie. După ce a terminat de vorbit cu Simon, a rămas așa, fără să mai zică nimic, și nici el nu a mai zis

nimic, au tăcut amândoi. Bun, a spart el tăcerea în cele din urmă, te las acum. După câteva săptămâni, Eileen și Aidan s-au despărțit. El i-a zis că se întâmplă prea multe și că amândoi au nevoie de spațiu. El s-a mutat la părinții lui, iar ea într-un apartament de trei camere, cu un cuplu căsătorit, în zona de nord a orașului. Lola și Matthew au hotărât să facă o nuntă mică în vară. Simon a continuat să răspundă prompt la corespondență, scoțând-o din când în când pe Eileen în oraș la prânz și ținându-și viața personală pentru el. Era aprilie și câțiva dintre prietenii lui Eileen plecaseră recent sau se pregăteau să plece din Dublin. A mers la petrecerile de rămas-bun, îmbrăcată în rochia verde-închis cu nasturi sau în cea galbenă cu curea asortată. În camere de zi cu tavane joase și lampadare de hârtie, oamenii îi vorbeau despre piața imobiliară. Sora mea se căsătorește în iunie, le spunea ea. Ce frumos, răspundeau ei. Probabil te bucuri mult pentru ea. Mda, e ciudat, zicea Eileen. Nu mă bucur.

4

Alice, cred că și eu am avut senzația aia din magazin. Pentru mine, e ca și cum m-aș uita în jos și aș vedea pentru prima dată că stau pe o margine minusculă la o înălțime amețitoare și singurele care îmi susțin greutatea sunt nefericirea și degradarea aproape tuturor celorlalți de pe Pământ. Și de fiecare dată ajung să mă gândesc: Eu nici măcar nu vreau să fiu aici. Nu am nevoie de toate hainele astea ieftine și de mâncărurile importate și de ambalajele de plastic, nici măcar nu cred că îmi îmbunătățesc viața. Doar creează deșeuri și mă fac nefericită oricum. (Nu că mi-aș compara nemulțumirea cu nefericirea popoarelor cu adevărat oprimate, vreau doar să spun că stilul de viață pe care îl susțin ele pentru noi nici măcar nu este satisfăcător, în opinia mea.) Oamenii cred că socialismul este susținut prin forță – exproprierea forțată a societății –, dar aș vrea să admită că și capitalismul este susținut de exact aceeași forță în direcția opusă, protejarea forțată a aranjamentelor existente privind proprietatea. Știu că știi asta. Nu-mi place să port aceleași dezbateri la nesfârșit pe baza unor principii elementare greșite.

În ultima vreme, m-am mai gândit și la timp, și la conservatorismul politic, deși într-un mod diferit. În momentul de față, cred că putem spune că trăim într-o perioadă de criză istorică și ideea aceasta pare să fie acceptată de cea mai mare parte a populației. Adică simptomele exterioare ale crizei, cum ar fi schimbări majore imprevizibile în politica electoratului, sunt recunoscute la scară largă drept niște fenomene anormale. Într-o oarecare măsură, cred că până și unele dintre cele mai „suprimate“ simptome structurale, ca înecarea în masă a refugiaților și dezastrele meteorologice recurente declanșate de schimbările climatice, încep să fie înțelese ca manifestări ale unei crize politice. Și cred că studiile arată că, în ultimii doi ani, oamenii au petrecut mai mult

timp citind știrile și informându-se despre situația actuală. A devenit un lucru normal în viața mea, de exemplu, să trimit SMS-uri cum ar fi: tillerson demis looool. Mă gândesc acum că nu ar trebui să fie normal să trimit astfel de mesaje. În fine, drept consecință, fiecare zi a devenit acum o unitate informațională nouă și unică, ce întrerupe și înlocuiește lumea informațională din ziua precedentă. Și mă întreb (irelevant, ai putea spune) ce înseamnă toate astea pentru cultură și artă. Adică, suntem obișnuiți să ne preocupăm de operele culturale din „prezent". Dar această senzație a „prezentului continuu" nu mai este o caracteristică a vieților noastre. Prezentul a devenit discontinuu. Fiecare zi, chiar și fiecare oră a fiecărei zile înlocuiește timpul dinainte, făcându-l irelevant, iar evenimentele din viața noastră au sens numai în relație cu o cronologie a conținutului știrilor permanent actualizată. Așadar, atunci când urmărim personaje din filme stând la masă sau conducând mașina, complotând să comită crime sau fiind triști din cauza unei povești de dragoste, sigur că vrem să știm exact în ce moment fac toate astea față de evenimentele istorice cataclismice care ne structurează simțul prezent al realității. Nu mai există decor neutru. Există doar cronologia. Nu știu dacă acest lucru va da naștere unor noi forme artistice sau doar va însemna sfârșitul artei, cu totul, cel puțin așa cum o știam noi.

Paragraful tău despre artă mi-a amintit și de ceva ce am citit recent online. Se pare că în perioada târzie a Epocii Bronzului, începând cu aproximativ 1 500 de ani înainte de era creștină, regiunea mediteraneeană răsăriteană era caracterizată de un sistem de conducere centralizată, care redistribuia banii și bunurile prin economii orășenești complexe și specializate. Am citit despre asta pe Wikipedia. Rutele comerciale erau foarte dezvoltate atunci și apăruseră limbile scrise. Bunuri scumpe, de lux, erau produse și comercializate la distanțe uriașe – în anii 1980, a fost descoperit un singur vas naufragiat din perioada aceea, în apropiere de coasta Turciei. Acesta transportase bijuterii egiptene, ceramică greacă, lemn negru din Sudan, aramă irlandeză, rodii, fildeș. Pe urmă, vreme de șaptezeci și cinci de ani, de pe la 1225 la 1150 î.e.n., civilizația s-a

prăbușit. Marile orașe din estul Mediteranei au fost distruse sau părăsite. Alfabetizarea aproape a pierit și sisteme întregi de scriere s-au pierdut. Nimeni nu știe sigur de ce s-au întâmplat toate astea, apropo. Wikipedia sugerează o teorie numită „colapsul general al sistemelor“, conform căreia „centralizarea, specializarea, complexitatea și structurile politice prea încărcate la vârf“ au vulnerabilizat civilizația din perioada târzie a Epocii bronzului, expunând-o la distrugere. Altă teorie este intitulată simplu „Schimbarea climatică“. Cred că asta pune civilizația noastră din prezent într-o lumină cam amenințătoare, nu ți se pare? Colapsul general al sistemelor nu este ceva la care să mă fi gândit vreodată ca fiind o posibilitate. Sigur că, rațional, știu că tot ce ne spunem despre civilizația umană este o minciună. Dar închipuie-ți cum ar fi dacă ar trebui să aflăm asta în realitate.

Fără legătură, de fapt, atât de fără legătură cu ce am spus până acum, încât pare o deviere cu nouăzeci de grade față de ultimul paragraf, tu te gândești vreodată la ceasul tău biologic? Nu zic că ar trebui, mă întreb numai dacă tu faci asta. Suntem încă destul de tinere, evident. Dar adevărul este că, de-a lungul istoriei omenirii, la vârsta noastră, majoritatea femeilor aveau deja câțiva copii. Corect? Bănuiesc că nu avem cum să verificăm asta. Nici măcar nu sunt sigură că vrei să ai copii, acum, că mă gândesc. Vrei? Sau poate nu știi nici tu. Când eram adolescentă, preferam să mor decât să fac copii. Pe urmă, pe la douăzeci și ceva de ani, am presupus vag că asta era ceva ce avea să mi se întâmple, în cele din urmă, iar acum urmează să împlinesc treizeci de ani și încep să mă gândesc: deci? Nu stă nimeni la coadă ca să mă ajute să îndeplinesc funcția asta biologică, nu e nevoie să mai zic. Și mai am și bănuiala ciudată și complet inexplicabilă că este posibil să nu fiu fertilă. Nu există niciun motiv medical să cred asta. I-am menționat-o lui Simon recent, în timp ce mă plângeam de diverse alte anxietăți medicale nejustificate, iar el a spus că nu crede că am de ce să-mi fac griji în privința asta, fiindcă, după părerea lui, „arăt fertilă“. Asta m-a făcut să râd cam o zi întreagă. De fapt, încă râd în timp ce-ți

scriu. În fine, sunt doar curioasă să știu ce gândești. Având în vedere colapsul iminent al civilizației, poate crezi că, oricum, copiii nici nu intră în discuție.

Probabil mă gândesc la toate astea acum pentru că zilele trecute l-am văzut pe Aidan din întâmplare pe stradă și imediat am făcut un atac de cord și am murit. Fiecare oră de când l-am văzut și până acum a fost mai grea decât precedenta. Sau poate e doar faptul că durerea pe care o simt acum este atât de intensă, încât transcende capacitatea mea de a reconstrui durerea pe care am simțit-o atunci? Probabil suferința rememorată nu pare niciodată la fel de gravă ca suferința prezentă, chiar dacă a fost cu adevărat mult mai rău înainte – nu ne putem aminti cât de rău a fost, pentru că ceea ce ne amintim este mai puțin intens decât ceea ce trăim. Poate din cauza asta oamenii de vârsta a doua cred că gândurile și sentimentele lor sunt mai importante decât cele ale tinerilor, dacă își amintesc doar vag sentimentele din tinerețe și lasă experiențele prezente să le domine viziunea asupra vieții. Cu toate astea, intuiția mea este că mă simt mai rău acum, la două zile după ce l-am văzut pe Aidan, decât în momentul în care l-am văzut. Știu că ce s-a întâmplat între noi a fost doar un eveniment, nu un simbol – doar ceva care s-a întâmplat sau ceva ce a făcut el, nu o manifestare inevitabilă a eșecului meu în viață, în general. Dar când l-am văzut, a fost ca și cum aș fi trecut din nou prin toate astea. Și, Alice, chiar mă simt o ratată și, într-un fel, viața mea chiar nu valorează nimic și sunt foarte puțini oameni cărora le pasă ce se întâmplă în ea. Este atât de greu să-i văd sensul uneori, când lucrurile pe care le cred importante în viață ajung să nu însemne nimic, iar oamenii care ar trebui să mă iubească nu mă iubesc. Am lacrimi în ochi în timp ce-ți scriu e-mailul ăsta stupid, și asta după șase luni în care ar fi trebuit să-mi revin. Încep să mă întreb dacă o trec vreodată peste asta. Poate că anumite feluri de durere, în anumite etape formatoare din viață, se imprimă permanent asupra părerii cuiva despre propria persoană. Ca faptul că nu mi-am pierdut virginitatea decât la douăzeci de ani și că a fost atât de dureros, de stânjenitor și de rău, iar de atunci m-am simțit exact genul de persoană căreia i s-ar întâmpla așa ceva, chiar dacă înainte nu gândeam în felul ăsta. Iar acum

mă simt genul de persoană pe care partenerul de viață nu o mai iubește după câțiva ani și nu pot să găsesc o cale de a nu mai fi genul acela de persoană.

Lucrezi la ceva nou acolo, la dracu-n praznic? Sau doar îi scoți la întâlnire pe băieții recalcitranți din zonă? Mi-e dor de tine! Cu toată dragostea, E.

5

La raionul de congelate dintr-un magazin de cartier, Felix se uita la o selecție de semipreparate cu o expresie ușor distrasă. Era trei după-amiaza într-o joi, iar lămpile cu lumină albă bâzâiau deasupra. Ușile de la intrarea în magazin se deschiseră, dar el nu se întoarse spre ele. Puse un semipreparat înapoi pe raft și își scoase telefonul. Nu erau notificări noi. Lipsit de vreo expresie, vârî dispozitivul la loc în buzunar, luă la întâmplare o cutie de plastic de pe raft, se duse la casă și plăti. Spre ieșire, în fața raionului de fructe, se opri. Alice stătea acolo și se uita la mere, ridicându-le unul câte unul și examinându-le să vadă dacă au vreun defect. Când o recunoscu, își schimbă puțin postura, și-o îndreptă. Nu era clar la început dacă urma să o salute sau să iasă pur și simplu, fără vreun cuvânt – nici el nu știa. Ținând cutia cu mâncarea semipreparată într-o mână, începu să bată darabana cu ea pe coapsă, fără să-și dea seama. Atunci, poate auzindu-l sau doar devenind conștientă de prezența lui în vederea ei periferică, Alice se întoarse, îl observă și imediat își dădu părul după ureche.

Bună, zise ea.

Salut. Ce mai faci?

Bine, mersi.

Ai reușit să-ți faci ceva prieteni? întrebă el.

Nici pomeneală.

El zâmbi, bătu din nou cutia de coapsă și își întoarse capul spre ieșire. Of, ce ne facem noi cu tine? O să înnebunești acolo singură.

O, deja am înnebunit, spuse ea. Dar poate că eram deja nebună dinainte să vin aici.

Zici? Mie mi-ai părut destul de normală.

Ăsta nu e un cuvânt pe care să-l aud prea des la adresa mea, dar mulțumesc.

Rămaseră așa, uitându-se unul la altul până când ea își coborî privirea și își atinse din nou părul. El se mai uită o dată peste umăr către ieșire, apoi din nou la ea. Era greu de zis dacă îi făcea plăcere disconfortul ei sau pur și simplu îi era milă de ea. În ceea ce o privea pe ea, părea să se simtă obligată să stea acolo atâta timp cât voia el să stea de vorbă.

Deci ai renunțat la aplicația aia de întâlniri? întrebă el.

Zâmbind, ea îl privi direct și răspunse:

Da, ultima încercare nu prea mi-a inspirat încredere, dacă nu te deranjează că spun asta.

Te-am convins să renunți definitiv la bărbați?

O, nu doar la bărbați. La toți oamenii.

El râse și spuse:

Nu mi s-a părut așa de rău.

Nu, tu nu ai fost. Dar eu, da.

Ei, ai fost OK.

Se încruntă spre legumele proaspete, apoi vorbi din nou. Ea părea mai relaxată acum și îl privea cu un aer neutru.

Ai putea să vii pe la mine în seara asta dacă vrei să cunoști oameni, spuse el. O să fie o parte din gașca de la muncă.

Dai o petrecere?

El se strâmbă. Nu știu, zise. Adică o să fie oameni acolo, așa că… Petrecere sau cum vrei să-i zici, mda. Dar nu ceva mare.

Ea încuviință din cap, mișcându-și buzele dintr-o parte în alta, dar fără să-și arate dinții. Sună drăguț, spuse. Va trebui să-mi amintești unde locuiești.

Îți notez în Google Maps, dacă ai, să-ți rămână acolo, zise el.

Ea scoase telefonul din buzunar și deschise aplicația. Întinzându-i dispozitivul, întrebă: Nu lucrezi azi?

El scrise adresa în bara de căutare fără să-și ridice privirea. Ba da, zise. Îmi dau ture complet aiurea săptămâna asta. Îi dădu telefonul înapoi să-i arate adresa: 16 Ocean Rise. Pe ecran se vedea o rețea de străzi albe pe un fundal gri, lângă o zonă albastră, care reprezenta marea. Sunt zile când abia dacă au nevoie de mine, adăugă el. Dar sunt săptămâni când mă cheamă în fiecare zi. Asta mă scoate din minți. Se uită din nou înspre casa de marcat, aparent cu altă dispoziție acum. Ne vedem diseară atunci, da? întrebă.

Dacă ești sigur că vrei să vin, răspunse ea.

Cum vrei. Eu aș lua-o razna dacă aș sta acolo singur toată ziua. Dar poate că ție-ți place.

Nu, nu prea. Mi-ar plăcea să vin, mulțumesc că m-ai invitat.

Mda, ei, n-ai pentru ce, zise el. O să fie câțiva oameni acolo, oricum. Ne vedem mai târziu atunci, ai grijă de tine.

Fără să o privească în ochi, se întoarse și ieși din magazin. Ea se uită înapoi la cutia de mere proaspete și, ca și cum i s-ar fi părut nepotrivit acum să continue examinarea lor detaliată, ca și cum întregul proces de a căuta pete pe suprafața exterioară a fructului ar fi devenit ridicol și chiar rușinos, ridică un măr și porni spre raionul de congelate.

La 16 Ocean Rise era o casă în stil duplex, cu partea stângă a fațadei din cărămidă roșie, iar partea dreaptă văruită în alb. Un zid scund separa curtea de beton din față de cea a vecinilor. Draperiile erau trase la fereastra care dădea spre stradă, dar lumina era aprinsă înăuntru. Alice se opri în fața ușii îmbrăcată cu aceleași haine pe care le purtase și mai devreme. Se dăduse cu pudră pe față, ceea ce-i făcea pielea să pară uscată, iar în mâna stângă ținea o sticlă de vin roșu. Sună la ușă și așteptă. După câteva secunde, îi deschise o femeie cam de vârsta ei. În spate, holul era luminos și gălăgios.

Bună, zise Alice. Felix locuiește aici?

Da, da, intră.

Femeia o invită în casă și închise ușa. În mână ținea o cană ciobită care părea să conțină un fel de cola. Eu sunt Danielle, spuse ea. Băieții sunt acolo. În bucătărie, la capătul holului, șase bărbați și două femei erau așezați în diferite poziții în jurul mesei. Felix stătea pe blat, lângă prăjitorul de pâine, și bea direct dintr-o doză. Nu se ridică la vederea lui Alice, doar o salută din cap. Alice o urmă pe Danielle în cameră, spre frigider, aproape de unde stătea el.

Hei, spuse el.

Bună, răspunse Alice.

Două dintre persoanele din cameră se întoarseră să se uite la ea, însă celelalte își continuară neabătute conversația. Danielle o întrebă pe Alice dacă vrea un pahar pentru vin și Alice răspunse că da. În timp ce căuta prin dulap, Danielle întrebă:

Și voi de unde vă știți?

Ne-am cunoscut pe Tinder, răspunse Felix.

Danielle se ridică ținând un pahar curat de vin în mână. Și așa o scoți tu la întâlnire? zise ea. Ce romantic.

Am încercat deja să avem o întâlnire, spuse el. A zis că am convins-o să renunțe la bărbați pe viață.

Alice încercă să-i surprindă privirea lui Felix, poate să-i zâmbească, să-i arate că remarca lui i se păruse amuzantă, dar el nu se uita la ea.

N-aș învinui-o, spuse Danielle.

Lăsând sticla pe blat, Alice se uită la rafturile cu CD-uri de pe unul dintre pereții bucătăriei. O mulțime de albume, zise ea.

Mda, sunt ale mele, răspunse Felix.

Își trecu degetul peste cotoarele carcaselor de plastic, trăgând una ușor din locașul ei, astfel încât să atârne în afară ca o limbă. Danielle începuse deja să vorbească cu o femeie care stătea la masă, iar un alt bărbat venise să deschidă frigiderul. Făcând un semn înspre ea, acesta îl întrebă pe Felix: Cine e?

Ea e Alice, spuse Felix. E romancieră.

Cine e romancieră? întrebă Danielle.

Doamna asta, zise Felix. Scrie cărți, din asta trăiește. Sau așa pretinde.

Cum te cheamă? întrebă bărbatul. Să caut pe Google.

Alice urmărea toate acestea cu un aer de indiferență forțată. Alice Kelleher, spuse ea.

Felix se uită la ea. Bărbatul se așeză pe un scaun liber și începu să tasteze pe telefon. Alice își bea vinul și se uita prin cameră, părând neinteresată. Aplecat deasupra telefonului acum, bărbatul spuse: Uite, e celebră. Alice nu răspunse, nici nu-i întoarse privirea lui Felix. Danielle se aplecă deasupra ecranului ca să vadă. Ia uite, zise ea. Are și pagină de Wikipedia și tot. Felix se lăsă să alunece de pe blat și luă telefonul din mâna prietenului său. Râse, dar amuzamentul lui nu păru complet sincer.

Opere literare, citi el cu voce tare. Adaptări. Viață personală.

Secțiunea asta sigur e scurtă, remarcă Alice.

De ce nu mi-ai zis că ești celebră? întrebă el.

Pe un ton plictisit, aproape disprețuitor, ea răspunse: Ți-am zis că sunt scriitoare.

El îi zâmbi răutăcios. Îți dau un pont pentru data viitoare când mai ieși la o întâlnire, spuse el. Strecoară în conversație că ești o celebritate.

Mulțumesc pentru sfatul nesolicitat privind viața mea amoroasă. O să am grijă să nu țin cont de el.

Ce, ești supărată acum că te-am găsit pe internet?

Sigur că nu, spuse ea. V-am zis cum mă cheamă. Nu eram obligată.

Câteva secunde, el continuă să se uite la ea, pe urmă clătină din cap și zise: Ești ciudată.

Ea râse și răspunse: Ce perspicace! De ce nu scrii asta pe pagina mea de Wikipedia?

Atunci râse și Danielle. Fața lui Felix se înroși puțin. Se întoarse cu spatele la Alice și zise: Oricine poate să aibă o pagină de asta. Probabil ai scris-o tu.

De parcă începea să se simtă bine, Alice răspunse:

Nu, doar cărțile.

Probabil te crezi tare specială, zise el.

Da' tu ce-ai de ești așa sensibil? întrebă Danielle.

Nu sunt, răspunse Felix. Îi dădu telefonul înapoi prietenului său și se sprijini de frigider cu brațele încrucișate. Alice stătea în picioare lângă blat, chiar lângă el. Danielle se uită la ea și ridică din sprâncene, dar apoi se întoarse la conversația dinainte. Una dintre celelalte femei puse niște muzică și câțiva bărbați din capătul opus al camerei începură să râdă de ceva. Alice îi spuse lui Felix: Dacă vrei să plec, plec.

Cine a zis că vreau să pleci? întrebă el.

Un grup nou de oameni intră în cameră, care deveni mai zgomotoasă. Nimeni nu veni să vorbească nici cu Alice, nici cu Felix, și amândoi stăteau acolo, lângă frigider, în tăcere. Dacă această experiență era deosebit de dureroasă pentru ei, trăsăturile lor nu lăsau să se vadă, însă după câteva secunde Felix își întinse brațele și spuse: Nu-mi place să fumez înăuntru. Vii afară la o țigară? Poți să ne cunoști câinele. Alice încuviință din cap, fără să rostească vreun cuvânt, și îl urmă pe ușa spre terasă, care dădea în curtea din spate, ținând în mână paharul cu vin.

Felix închise ușa în urma lor și porni pe iarbă spre o magazie mică acoperită cu o prelată pe post de acoperiș. Imediat, un springer spaniel sări să-l întâmpine din fundul grădinii, strănută cu entuziasm, își puse labele din față pe picioarele lui Felix și apoi scoase un singur schelălăit. Ea e Sabrina, spuse el. Nu e a noastră, de fapt, cei care au locuit în casă înainte au lăsat-o aici. Eu sunt cel care îi dă de mâncare de obicei, așa că mă iubește mult. Alice răspunse că se vede. Nu prea o ținem afară, zise el. Numai când ne vin musafiri. O băgăm înapoi în casă diseară, după ce pleacă toată lumea. Alice întrebă dacă doarme în patul lui și Felix râse. Ea încearcă, zise el. Dar știe că nu are voie. Smotoci urechile câinelui și spuse cu afecțiune: Prostuțo! Întorcându-se spre Alice, adăugă: E o mare tolomacă, apropo. Proastă de-a binelea. Fumezi? Alice

tremura și pielea i se făcuse de găină pe porțiunea de încheietură ce ieșea de sub mânecă, însă acceptă țigara și stătu acolo s-o fumeze, în timp ce își aprinse și Felix una. Trase un fum, expiră în aerul curat al nopții și se uită înapoi spre casă. Înăuntru, era lumină puternică, iar prietenii lui vorbeau și gesticulau. În jurul dreptunghiului de un galben cald al ușilor de pe terasă, erau întunericul casei, iarba, golul negru, senin, al cerului.

Dani e fată bună, zise el.

Da, spuse Alice. Așa pare.

Mda. Am fost împreună la un moment dat.

A, da? Mult timp, sau?

El ridică din umeri și zise: vreun an. Nu știu, mai mult de un an, de fapt. Oricum, asta a fost în urmă cu o veșnicie, suntem prieteni buni acum.

O mai placi?

El privi înapoi în casă de parcă, dacă ar fi zărit-o pentru o clipă pe Danielle, asta l-ar fi ajutat să rezolve chestiunea în mintea lui. E cu altcineva, oricum, spuse.

Prieten cu tine?

Îl știu, mda. Nu e aici în seara asta, poate îl cunoști altă dată.

Se întoarse cu spatele la casă și scutură scrumul țigării, câteva scântei căzând încet prin aerul întunecat. Câinele se îndepărtă sărind pe lângă magazie, apoi alergă în cerc de câteva ori.

Adevărul e că, dacă m-ar auzi, ți-ar spune că eu am stricat tot, adăugă Felix.

Ce ai făcut?

Ah, am fost rece, bănuiesc. Cel puțin, asta zice ea. Poți s-o întrebi, dacă vrei.

Alice zâmbi și spuse: Vrei s-o întreb eu?

Doamne, nu, nu pentru mine. Eu am auzit destule pe tema asta atunci. Nu mai plâng în pumni, nu-ți face griji.

Ai plâns în pumni atunci?

Păi, nu la propriu, spuse el. La asta te refereai? Nu am plâns de-adevăratelea, dar am fost supărat, mda.

Tu plângi vreodată de-adevăratelea?

El râse scurt și zise: Nu. Tu?

Oh, tot timpul.

Așa? zise el. Din ce motiv?

Din orice, sincer. Bănuiesc că sunt foarte nefericită.

El o privi. Serios? întrebă. De ce?

Nu am un motiv anume. Doar că așa mă simt. Îmi pare că am o viață dificilă.

După o pauză, el își întoarse privirea la țigară și spuse: Nu cred că știu toată povestea despre mutarea ta aici.

Nu e o poveste foarte bună, răspunse ea. Am avut o cădere nervoasă. Am stat în spital câteva săptămâni, pe urmă, când am ieșit, m-am mutat aici. Dar nu e vreun mister – adică, nu a existat niciun motiv pentru căderea mea nervoasă, pur și simplu s-a întâmplat. Și nici nu e vreun secret, știe toată lumea.

Felix păru să mediteze la această informație nouă. Scrie asta pe pagina ta de Wikipedia? întrebă el.

Nu, adică știe toată lumea din viața mea. Nu toată lumea la modul absolut.

Și de ce ai avut căderea nervoasă?

Fără vreun motiv.

Bine, dar ce vrei să spui prin cădere nervoasă? Adică, ce s-a întâmplat mai exact?

Ea suflă afară un șuvoi de fum prin colțul gurii. Simțeam că nu mai pot controla nimic, spuse. Eram extrem de furioasă și de supărată tot timpul. Nu puteam să mă controlez, să trăiesc normal. Nu pot să explic mai mult de atât.

Înțeleg.

Se lăsă tăcerea. Alice bău ultimele picături de vin din pahar, stinse țigara cu piciorul și își încrucișă brațele la piept. Felix părea distras și continuă să fumeze

încet, de parcă uitase că era și ea acolo. Pe urmă își drese glasul și zise: M-am simțit așa puțin după ce a murit mama. Anul trecut. Pur și simplu am început să mă gândesc care dracu' mai e rostul vieții, știi? Nu-i ca și cum ar mai fi ceva la sfârșitul ei. Nu-mi doream să mor sau ceva, dar, în cea mai mare parte a timpului, nici nu aveam chef să trăiesc. Nu știu dacă asta se poate numi cădere nervoasă. Doar că au fost câteva luni în care nu am avut niciun chef de nimic – să mă trezesc și să mă duc la muncă și toate alea. Mi-am pierdut chiar și slujba de atunci, de asta lucrez acum la depozit. Mda. Deci cam înțeleg ce spui despre căderea nervoasă. Bineînțeles, experiența e diferită în cazul meu, dar înțeleg ce zici, mda.

Alice spuse încă o dată că îi pare rău pentru mama lui, iar el îi acceptă condoleanțele.

Mă duc la Roma săptămâna viitoare, spuse ea. Pentru că apare traducerea în italiană a cărții mele. Mă întreb dacă ai vrea să vii cu mine.

El nu se arătă surprins de invitație. Stinse țigara frecând capătul aprins de peretele magaziei în mai multe mișcări repetate. Câinele mai scoase un scheunat în fundul grădinii.

Nu am bani, zise Felix.

Păi, pot să plătesc eu tot. Sunt bogată și faimoasă, mai știi?

Asta îi stârni un mic zâmbet. Ești ciudată, zise el. Nu-mi retrag cuvintele. Cât timp o să fii plecată?

Ajung acolo miercuri și mă întorc luni dimineață. Dar putem sta mai mult, dacă preferi.

Acum el râse. Să fiu al dracu', spuse.

Ai fost vreodată la Roma?

Nu.

Atunci cred că ar trebui să vii, spuse ea. Cred că ți-ar plăcea.

De unde știi ce mi-ar plăcea mie?

Se priviră. Era prea întuneric pentru ca vreunul din ei să deslușească vreo informație pe fața celuilalt și, cu toate astea, continuară să se privească, fără să-

și abată privirea, de parcă gestul în sine era mai important decât ce ar fi putut să vadă.

Nu știu, zise ea. Doar cred.

În cele din urmă, el se întoarse cu spatele la ea. Bine, zise. O să vin.

6

În fiecare zi, mă întreb de ce viața mea a ajuns așa. Nu-mi vine să cred că trebuie să tolerez lucrurile astea – să se scrie articole despre mine, să-mi văd fotografia pe internet și să citesc comentarii despre mine. Când spun asta, mă gândesc: asta-i tot? Și ce dacă? Dar adevărul e că, deși sunt lucruri insignifiante, mă fac să mă simt nefericită și nu vreau să trăiesc genul ăsta de viață. Când am trimis prima carte, voiam numai să fac destui bani ca s-o termin pe următoarea. Nu m-am promovat niciodată drept o persoană puternică din punct de vedere psihologic, capabilă să suporte anchete de amploare din partea publicului cu privire la personalitatea și creșterea mea. Oamenii care devin celebri intenționat – adică cei care, după ce gustă din celebritate, vor mai multă și mai multă – sunt profund bolnavi psihologic, sunt sincer convinsă de asta. Faptul că suntem expuși la astfel de oameni oriunde în cultura noastră, de parcă ar fi nu doar normali, ci și atrăgători și de invidiat, arată cât de extinsă este această boală socială desfigurantă. E ceva în neregulă cu ei și, când îi privim și îi ascultăm, se întâmplă ceva și cu noi.

Dar, până la urmă, care este relația dintre un autor celebru și cărțile lui? Dacă aș fi prost-crescută, aș avea o personalitate neplăcută și aș vorbi cu un accent enervant, ceea ce, după părerea mea, probabil este adevărat, ar avea toate astea vreo legătură cu romanele mele? Bineînțeles că nu. Munca mea ar fi aceeași, nu s-ar schimba cu nimic. Iar cărțile ce au de câștigat dacă sunt legate de mine, de fața mea, de manierismele mele, cu toată specificitatea lor demoralizantă? Nimic. Atunci de ce, de ce se procedează așa? Cine are de câștigat din asta? Pe mine mă face nefericită, mă ține departe de singurul lucru din viața asta care are vreun sens, nu contribuie cu nimic la interesul public, satisface numai curiozitățile cele mai josnice și mai libidinoase și ajută la

dispunerea discursului literar exclusiv în jurul figurii dominante a „autorului“, ale cărui stil de viață și idiosincrazii trebuie analizate în detalii sinistre fără motiv. Mă tot întâlnesc cu persoana asta care sunt eu și o urăsc cu toată ființa. Urăsc modurile în care se exprimă, urăsc felul în care arată și urăsc părerile ei despre orice. Și totuși, când alți oameni citesc despre ea, ei cred că este vorba despre mine. Să mă confrunt cu acest fapt mă face să mă simt deja moartă.

Bineînțeles că nu pot să mă plâng, pentru că toți îmi zic mereu „să mă bucur de asta“. Dar ce știu ei? Ei nu au fost aici, singură am făcut tot. De acord, a fost o experiență mică, în felul ei, și totul se va duce pe copcă peste câteva luni sau peste câțiva ani și nimeni nu-și va aduce măcar aminte de mine, slavă Domnului. Dar tot a trebuit s-o fac, a trebuit să mă descurc singură, fără să mă învețe cineva cum, și asta m-a făcut să mă disprețuiesc atât de tare, încât e aproape de neîndurat. Orice aș putea face, orice talent nesemnificativ aș avea, oamenii se așteaptă pur și simplu să-l vând – la propriu, să-l vând pe bani, până când o să am o grămadă de bani și niciun pic de talent rămas. Și atunci asta e, o să fiu terminată, iar la rând o să vină următoarea atracție de douăzeci și cinci de ani cu un colaps psihologic iminent. Dacă am întâlnit până acum vreo persoană autentică înseamnă că a fost atât de bine deghizată în gloata de egomaniaci însetați de sânge, că nu am recunoscut-o. Singurii oameni autentici pe care cred că îi cunosc cu adevărat sunteți tu și Simon, dar și voi mă puteți privi de-acum cu milă – nu cu dragoste sau prietenie, ci doar cu milă, ca și cum aș fi aproape moartă, zăcând pe marginea drumului, iar lucrul cel mai milostiv ar fi să-mi curmați suferința.

După e-mailul tău despre prăbușirea perioadei târzii a Epocii Bronzului, am devenit foarte interesată de ideea că sisteme întregi de scriere ar putea „să se piardă“. De fapt, nu eram prea sigură ce înseamnă asta, așa că am căutat și am ajuns să citesc despre ceva numit Linear B. Știi deja ce e asta? Practic, pe la 1900, o echipă de săpători britanici aflată în Creta a găsit un depozit de tăblițe de lut antice într-o cadă din teracotă. Tăblițele erau inscripționate cu o scriere silabică într-o limbă necunoscută și păreau să dateze din aproximativ 1 400

î.e.n. În prima parte a secolului al douăzecilea, specialiștii în limbi clasice și lingviștii au încercat să descifreze însemnările, cunoscute ca Linear B, dar fără succes. Deși acestea erau organizate ca scrisul, nimeni nu a putut să deslușească limba transcrisă. Majoritatea savanților au emis ipoteza că era o limbă pierdută din cultura micenianã din Creta, din care nu mai rămăseseră descendenți în lumea modernă. În 1936, la vârsta de optzeci și cinci de ani, arheologul Arthur Evans a ținut la Londra o conferință despre tăblițe, iar în public s-a aflat și un elev de paisprezece ani, pe nume Michael Ventris. Înainte de izbucnirea celui de Al Doilea Război Mondial, a fost găsit și fotografiat un nou depozit de tăblițe – în Grecia continentală. Nici de data aceasta, încercările de a identifica limba sau de a o traduce nu au avut succes. Michael Ventris crescuse între timp și devenise arhitect, iar în timpul războiului a fost trimis să-și facă stagiul la Forțele Aeriene Britanice. Nu făcuse studii formale de lingvistică sau de limbi clasice, dar nu uitase niciodată conferința lui Arthur Evans despre Linear B din ziua aceea. După război, Ventris s-a întors în Anglia și a început să compare fotografiile tăbliţelor recent descoperite în Grecia continentală cu inscripțiile de pe tăbliţele cretane vechi. A observat că anumite simboluri de pe tăbliţele din Creta nu apăreau pe niciuna dintre mostrele din Pylos. A bănuit că acele simboluri ar putea reprezenta nume de locuri de pe insulă. Plecând de la premisa asta, și-a dat seama cum să descifreze limba, descoperind că Linear B era, de fapt, o formă scrisă timpurie a limbii grece antice. Munca lui Ventris nu doar că a demonstrat că greaca era limba culturii minoice, ci a și adus dovezi de greacă scrisă care precedau cu sute de ani cele mai vechi exemple cunoscute. După descoperire, Ventris și clasicistul și lingvistul John Chadwick au scris împreună o carte despre traducerea plăcuțelor, intitulată *Documents in Mycenaean Greek*. Cu câteva săptămâni înainte de publicarea cărții, în 1956, Ventris a intrat cu mașina într-un camion parcat și a murit. Avea treizeci și patru de ani.

Am condensat povestea aici într-o formă adecvat de dramatică. Au mai fost implicați și o mulțime de alți clasicişti, inclusiv o profesoară universitară

americană pe nume Alice Kober, care a avut contribuții semnificative la interpretarea limbajului Linear B și care a murit de cancer la vârsta de patruzeci și trei de ani. Articolele de pe Wikipedia despre Ventris, Linear B, Arthur Evans, Alice Kober, John Chadwick și Grecia micenianã sunt cumva dezorganizate, iar unele chiar oferă diferite versiuni ale aceluiași eveniment. Evans avea optzeci și patru sau optzeci și cinci de ani când a asistat Ventris la conferința lui? Iar Ventris chiar a auzit pentru prima dată de Linear B în ziua aceea sau știa deja de asta? Moartea lui este descrisă în cel mai concis și mai misterios mod posibil – pe Wikipedia scrie că a murit „pe loc“ după o „coliziune târziu în noapte cu un camion parcat“ și că medicul legist a dat verdictul de moarte accidentală. În ultima vreme, m-am tot gândit la întoarcerea lumii antice, care își face apariția prin rupturi ciudate în timp, prin viteza, risipa și păgânismul colosale ale secolului al douăzeci și unulea, prin mâinile și ochii lui Alice Kober, o fumătoare înrăită moartă la patruzeci și trei de ani, și ai lui Michael Ventris, mort într-un accident de mașină la treizeci și patru de ani.

În fine, toate astea înseamnă că, în Epoca Bronzului, a fost dezvoltată o scriere silabică sofisticată pentru a reprezenta limba greacă în scris, iar apoi, în timpul colapsului de care mi-ai povestit, toate cunoștințele acestea au fost distruse complet. Sistemele de scriere ulterioare, concepute pentru a reprezenta greaca, nu au nicio legătură cu Linear B. Oamenii care le-au dezvoltat și le-au folosit habar nu aveau că Linear B existase vreodată. Ceea ce este insuportabil e că, atunci când au fost inscripționate pentru prima oară, acele semne au însemnat ceva pentru oamenii care le-au scris și le-au citit, iar apoi, timp de mii de ani, nu au mai însemnat nimic, nimic, nimic, pentru că legătura a fost întreruptă, istoria se oprise. Și apoi, secolul al douăzecilea a scuturat ceasul și a reactualizat istoria. Dar nu putem și noi să facem asta altfel?

Îmi pare rău că te-ai simțit așa îngrozitor după ce l-ai văzut pe Aidan zilele trecute. Fără îndoială, sentimentele astea sunt complet normale. Dar în calitate de cea mai bună prietenă a ta, care te iubește foarte mult și îți dorește ce e mai

bun în toate aspectele vieții tale, oare aș înrăutăți lucrurile dacă aș spune că nu ați fost chiar fericiți împreună? Știu că el a hotărât să încheie relația și știu că asta trebuie să fie dureros și frustrant. Nu încerc să te conving să nu mai suferi. Tot ce vreau să spun e că, în sinea ta, cred că știi că nu a fost o relație foarte bună. Mi-ai spus de câteva ori că vrei să te desparți și că nu știi cum. Menționez asta doar pentru că nu vreau să începi să crezi retroactiv că Aidan a fost sufletul tău pereche sau că nu ai putea fi niciodată fericită fără el. Ai intrat într-o relație de lungă durată la douăzeci și ceva de ani și nu a mers. Asta nu înseamnă că Dumnezeu ți-a rezervat o viață de eșecuri și de nefericire. Și eu am fost într-o relație de lungă durată la douăzeci și ceva de ani și nici în cazul meu nu a mers, mai ții minte? Și Simon și Natalie au fost împreună aproape cinci ani înainte să se despartă. Crezi că el e un ratat? Sau eu? Hm. Ei, acum, că mă gândesc la asta, poate toți trei suntem. Dar atunci, aș prefera să fiu o ratată decât să am succes.

Nu, nu prea mă gândesc niciodată la ceasul meu biologic. Cred că fertilitatea mea va continua probabil să mă bântuie încă vreun deceniu sau așa ceva – mama avea patruzeci și doi de ani când l-a născut pe Keith. Dar nu vreau neapărat să am copii. Nu știam că tu vrei. Chiar și în lumea asta? Să găsești pe cineva cu care să rămâi însărcinată nu va fi o problemă, dacă vei vrea. Cum zice și Simon, arăți fertilă. Bărbaților le place asta. În fine: mai ai de gând să vii să mă vezi? Te înștiințez că o să fiu la Roma săptămâna viitoare, dar probabil în săptămâna de după o să fiu din nou acasă. Mi-am făcut un prieten aici pe care îl cheamă (pe bune) Felix. Și, dacă poți să crezi asta, atunci va trebui să crezi și că vine cu mine la Roma. Nu, nu pot să explic de ce, așa că nu mă întreba. Mi-a trecut pur și simplu prin minte: cum ar fi să-l invit? Și se pare că și lui i-a trecut prin cap un cum ar fi să accepte. Sunt sigură că îi par o excentrică în toată regula, dar știe și că a dat de ceva bun, pentru că îi plătesc biletul de avion. Vreau să-l cunoști! Încă un motiv să vii în vizită când mă întorc. Vii, te rog? Cu toată dragostea, întotdeauna.

7

În aceeași joi seară, Eileen participă la o lectură de poezie găzduită de revista la care lucra. Locul de desfășurare era un centru de arte din partea de nord a zonei centrale a orașului. Înainte de eveniment, Eileen stătu la o masă și vându exemplare din cel mai recent număr al revistei, în timp ce oamenii forfoteau în jurul ei, cu pahare de vin în mână și evitând contactul vizual. Din când în când, cineva o întreba unde este toaleta, iar ea le explica pe același ton și cu aceleași gesturi de fiecare dată. Chiar înainte să înceapă lectura, un bărbat în vârstă se aplecă pe deasupra mesei să-i spună că are „ochi de poetă". Eileen zâmbi discret și, poate prefăcându-se că nu l-a auzit, spuse că evenimentul dinăuntru urma să înceapă. Odată ce începu lectura, încuie caseta cu bani, luă un pahar cu vin de pe masa din spate și intră în sala principală. Înăuntru erau așezate vreo douăzeci sau douăzeci și cinci de persoane, care lăsaseră primele două rânduri neocupate. Redactorul-șef al revistei stătea la tribună și prezenta prima invitată. O femeie cam de vârsta lui Eileen, care lucra la centru și al cărei nume era Paula, se mută pe scaunul alăturat ca să o lase pe Eileen să se așeze lângă ea. Ai vândut multe exemplare? întrebă ea. Două, răspunse Eileen. Am crezut că o să scap și de-un al treilea când am văzut un bătrânel apropiindu-se, dar s-a dovedit că nu voia decât să-mi complimenteze ochii. Paula râse pe înfundate. O seară din timpul săptămânii petrecută cu folos, zise ea. Măcar acum știu că am ochi frumoși, zise Eileen.

La eveniment participau cinci poeți, grupați vag pe tema „crizei". Doi dintre ei citiră poezii despre criza personală, legată de pierdere și de boală, iar unul abordă tema extremismului politic. Un tânăr cu ochelari recită o poezie atât de abstractă și de prozodică, încât legătura cu tema crizei nu păru deloc clară, în timp ce ultima invitată, o femeie într-o rochie lungă, neagră, vorbi

zece minute despre dificultatea de a găsi un editor și avu timp să citească o singură poezie, un sonet ritmat. Eileen scrise într-o notă pe telefon: luna în iunie cade mai ales pe funie[3]. Îi arătă nota Paulei, care zâmbi vag, apoi redeveni atentă la lectură. Eileen șterse nota. După ce invitații terminară de citit, mai luă un pahar cu vin și se așeză înapoi la masă. Bărbatul în vârstă se apropie iar și spuse: Ar trebui să fii și tu acolo, pe scenă. Eileen încuviință amabilă. Sunt convins, spuse el. Ai ce trebuie. Mhm, răspunse Eileen. Bărbatul plecă fără să cumpere revista.

După eveniment, Eileen și câțiva dintre ceilalți organizatori și angajați ai centrului ieșiră să bea ceva la un bar din apropiere. Eileen și Paula se așezară tot una lângă alta, Paula bând gin tonic servit într-un pahar imens, ca un bol pentru pești, cu o bucată mare de grepfrut în el, iar Eileen, un whisky cu gheață. Vorbeau despre „cele mai urâte despărțiri". Paula descria finalul prelungit al unei relații de doi ani, pe parcursul căreia și ea, și fosta iubită se tot îmbătau și își trimiteau mesaje pe telefon, care inevitabil duceau „ori la o ceartă monstruoasă, ori la sex". Eileen luă o gură din băutură. Asta sună rău, spuse ea. Dar măcar încă făceați sex. Știi? Relația nu era complet moartă. Dacă Aidan mi-ar trimite un mesaj când ar fi beat, bun, poate am ajunge să ne certăm. Dar măcar aș simți că își aduce aminte cine sunt. Paula spuse că e sigură că el își aduce aminte de ea, dat fiind că au trăit împreună câțiva ani. Cu un fel de grimasă, Eileen răspunse: Asta mă omoară. Mi-am petrecut cinci din cei douăzeci și ceva de ani cu persoana asta și, la sfârșit, pur și simplu s-a săturat de mine. Adică, asta s-a întâmplat. L-am plictisit. Simt că asta spune ceva despre mine, într-un fel. Nu? Trebuie. Încruntându-se, Paula răspunse: Ba nu, nu trebuie. Eileen râse forțat, stângaci, apoi o strânse pe Paula de braț. Îmi pare rău, zise. Hai să-ți mai iau ceva de băut.

La unsprezece, Eileen era singură în pat, ghemuită pe o parte, cu machiajul întins ușor sub ochi. Mijindu-și ochii la ecranul telefonului, atinse pictograma unei aplicații de social media. Interfața se deschise și afișă un simbol de încărcare. Eileen își mișcă degetul mare peste ecran, așteptând să se încarce

pagina, apoi, brusc, ca dintr-o toană, închise aplicația. Deschise agenda telefonului, selectă persoana de contact cu numele „Simon“ și apăsă butonul de apel. După ce sună de trei ori, acesta răspunse: Alo?

Alo, eu sunt, spuse ea. Ești singur?

La capătul celălalt, Simon stătea pe pat într-o cameră de hotel. În dreapta lui, era o fereastră acoperită de draperii groase, crem, iar în fața patului, un televizor mare fixat în perete. Stătea cu spatele sprijinit de tăblie, cu picioarele întinse, încrucișate în dreptul gleznelor, și cu laptopul deschis în poală. Sunt singur, zise, da. Știi că sunt la Londra, nu? E totul în regulă?

A, uitasem. E un moment nepotrivit să vorbești? Pot să închid.

Nu, nu e un moment nepotrivit. Ai avut chestia aia cu poezia în seara asta?

Eileen îi povesti despre eveniment. Îi spuse gluma cu „luna în iunie“ și el râse apreciativ. S-a recitat și o poezie despre Trump, îi zise ea. Simon spuse că doar gândul ăsta îl face să tânjească sincer după îmbrățișarea morții. Ea îl întrebă despre conferința la care participa la Londra, iar el descrise amănunțit o „sesiune de conversații“ intitulată „Dincolo de UE: viitorul internațional al Marii Britanii“. Erau doar patru tipi identici, de vârsta a doua, cu ochelari, spuse Simon. Adică, păreau prelucrați în Photoshop ca să semene unii cu alții. A fost incredibil. Eileen îl întrebă ce face acum și el răspunse că termină ceva pentru muncă. Ea se lăsă pe spate, privind la modelul șters, punctat, al mucegaiului de pe tavan.

Nu e bine pentru sănătatea ta să lucrezi așa târziu, spuse ea. Unde ești, în camera de hotel?

Da, răspunse el. Stau pe pat.

Ea își ridică genunchii până când ajunse cu tălpile pe saltea, picioarele-i făcând un fel de cort sub pătură. Știi ce-ți trebuie ție, Simon? zise ea. Îți trebuie o soțioară. Nu-i așa? Și soțioara asta să vină la tine la miezul nopții, să-ți pună o mână pe umăr și să-ți zică, gata, ajunge, e prea târziu să mai muncești. Hai să dormim.

Simon își trecu telefonul la cealaltă ureche și zise: Descrii un tablou convingător.

Prietena ta nu poate să vină cu tine în deplasările astea profesionale?

Nu este prietena mea, spuse el. E doar cineva cu care mă văd.

Nu înțeleg distincția asta. Care-i diferența dintre o prietenă și cineva cu care te vezi?

Nu suntem într-o relație exclusivă.

Eileen se frecă la ochi cu mâna liberă, întinzându-și machiajul pe mână și pe față, deasupra pometelui. Deci mai faci sex și cu altcineva? întrebă ea.

Eu nu. Dar cred că ea da.

Eileen își lăsă mâna jos atunci. Ea da? întrebă. Doamne! Cât de atrăgător e tipul celălalt?

Părând amuzat, el răspunse: Habar n-am. De ce întrebi?

Adică, dacă este mai puțin atrăgător decât tine, ce rost are? Și dacă este la fel de atrăgător ca tine – păi, cred că aș vrea să o cunosc pe femeia asta și să-i strâng mâna.

Dar dacă este mai atrăgător decât mine?

Te rog! Imposibil.

El se sprijini mai bine de tăblie. Adică pentru că eu sunt atât de chipeș? întrebă el.

Da.

Știu, dar zi-o.

Râzând atunci, ea spuse: Pentru că tu ești atât de chipeș.

Eileen, mulțumesc. Ce frumos din partea ta. Nici tu nu arăți rău.

Ea își așeză capul pe pernă. Am primit un e-mail de la Alice azi, spuse ea.

Ce drăguț. Ce mai face?

Zice că nu e mare chestie că Aidan s-a despărțit de mine fiindcă oricum nu eram chiar așa de fericiți.

Simon tăcu, de parcă aștepta ca ea să continue, apoi întrebă: Chiar așa a spus?

Exact așa.

Și tu ce crezi?

Eileen oftă și răspunse: Nu contează.

Nu pare prea sensibil din partea ei.

Cu ochii închiși, ea spuse: Mereu îi iei apărarea.

Tocmai am spus că a fost insensibilă.

Dar crezi că are dreptate.

El se încruntă, jucându-se cu un stilou de pe noptieră inscripționat cu numele hotelului. Nu, spuse el. Cred că nu a fost destul de bun pentru tine, dar asta e altceva. Chiar a zis că nu e mare chestie?

Foarte explicit. Și știi că se duce la Roma să-și promoveze cartea săptămâna viitoare, nu?

El lăsă stiloul jos din nou. Da? se miră. Credeam că ia o pauză de la toate astea.

A luat, până când s-a plictisit.

Înțeleg. E ciudat. Am încercat să mă duc în vizită, dar mereu zice că nu e un moment potrivit. Ești îngrijorată pentru ea?

Eileen scoase un râset aspru. Nu, nu sunt îngrijorată, spuse. Sunt supărată. Poți să fii tu îngrijorat.

Ai putea să fii și una, și alta, remarcă el.

Tu cu cine ții?

Zâmbind, îi răspunse pe un ton calm, liniștitor: Cu tine țin, prințeso.

Atunci zâmbi și ea, forțat, reținut, și își dădu părul deoparte de pe frunte. Te-ai băgat în pat deja? întrebă.

Nu, stau în fund. Vrei să mă bag în așternuturi cât vorbim la telefon?

Da, mi-ar plăcea.

Ah, păi, asta se poate aranja.

Se ridică și-și puse laptopul pe un birou mic în fața unei oglinzi de perete. Cea mai mare parte a podelei din spatele lui era ocupată de pat, care era

acoperit cu cearșafuri albe trase strâns sub saltea. Încă ținea telefonul în mână pe când conectă laptopul la un cablu de încărcare din perete.

Știi, dacă soția ta ar fi acolo acum, spuse Eileen, ți-ar scoate cravata. Porți cravată?

Nu.

Cu ce ești îmbrăcat?

El se uită în oglindă, apoi își mută privirea și se întoarse spre pat. Restul costumului, spuse. Și fără pantofi, bineînțeles. Mă descalț la intrare, ca o persoană civilizată.

Deci sacoul e următorul? întrebă ea.

Dându-și jos sacoul, ceea ce necesită să-și treacă telefonul dintr-o mână în cealaltă, Simon spuse: Asta ar fi ordinea obișnuită a lucrurilor.

Pe urmă soția ți l-ar lua și ți l-ar agăța, spuse Eileen.

Ce frumos din partea ei.

Și te-ar descheia la cămașă. Nu doar mecanic, ci într-un mod drăgăstos și tandru. Și cămașa trebuie atârnată?

Simon, care își desfăcea cămașa cu o mână, răspunse că nu, doar o pune la loc în valiză ca s-o dea la spălat când ajunge acasă.

Pe urmă nu știu ce urmează, zise Eileen. Porți curea de vreun fel?

Da, răspunse el.

Închizând ochii, Eileen continuă: Îți scoate cureaua apoi și o pune la locul ei. Chiar așa, unde îți pui cureaua când o scoți?

Pe un umeraș.

Ești așa de ordonat, zise Eileen. Ăsta este unul dintre lucrurile pe care le admiră soția ta la tine.

De ce, e și ea o persoană ordonată? Sau îi place asta pentru că extremele se atrag?

Hm. Nu e neglijentă sau ceva, dar nu este la fel de ordonată ca tine. Și aspiră la asta. Ești dezbrăcat acum?

Încă nu, răspunse el. Am ținut telefonul în tot timpul ăsta. Pot să-l las jos o secundă și apoi să-l iau iar?

Cu un zâmbet timid, Eileen răspunse: Bineînțeles că poți, nu te țin ostatic.

Nu, dar nu vreau să te plictisești și să-mi închizi.

Nicio grijă în privința asta.

El puse telefonul pe cel mai apropiat colț al patului și termină dezbrăcatul. Eileen rămase întinsă, cu ochii închiși, cu telefonul ținut ușor în mâna dreaptă, aproape de față. Acum doar într-o pereche de boxeri gri-închis, Simon ridică telefonul la ureche și se întinse pe pat cu capul pe perne. M-am întors, zise el.

La ce oră termini munca, de obicei? întrebă Eileen. Doar așa, de curiozitate.

Pe la opt. Mai degrabă opt jumate, în ultima vreme, pentru că toată lumea e ocupată.

Soția ta ar avea un job care s-ar termina mult mai devreme.

Da? întrebă Simon. Sunt invidios.

Iar când ai ajunge acasă, ea te-ar aștepta cu cina.

El zâmbi. Așa de modă veche mă crezi? întrebă.

Eileen deschise ochii, de parcă îi fusese întreruptă reveria.

Cred că ești o ființă umană, spuse ea. Cine nu vrea să fie așteptat cu cina, dacă este nevoit să muncească până la opt jumate? Dacă preferi să te întorci la o casă goală și să-ți faci singur cina, te rog să mă scuzi.

Nu, nu-mi place deloc să mă întorc la o casă goală, spuse el. Și, dacă tot vorbim de fantezii, nu am nimic împotrivă să fiu servit cu tot tacâmul. Doar că nu m-aș aștepta la așa ceva de la o parteneră.

O, ți-am jignit principiile feministe. Mă opresc.

Te rog, nu. Vreau să aud ce o să facem eu și soția mea după cină.

Eileen închise ochii din nou. Păi, e o soție bună, evident, așa că o să te lase să muncești puțin, dacă trebuie, zise ea. Dar nu până târziu. Pe urmă vrea în pat. Unde ești tu acum, din câte înțeleg.

Înțelegi bine.

Zâmbind larg pentru sine, Eileen continuă: Ai avut o zi bună la muncă sau o zi proastă?

A fost OK.

Și acum ești obosit.

Nu prea obosit să vorbesc cu tine, zise el. Dar da, obosit.

Soția simte toate micile subtilități, așa că ea nu ar fi nevoită să întrebe. Dacă ai avut o zi lungă și ești obosit, cred că te-ai băga în pat în jur de ora unsprezece și soția ți-ar face un oral. La care e foarte bună. Dar nu într-un mod vulgar, ci cât se poate de intim, de marital și așa mai departe.

Ținând telefonul cu mâna dreaptă, Simon se atinse cu stânga prin bumbacul subțire al boxerilor. Nu că nu aș aprecia, dar de ce primesc numai oral? întrebă el.

Eileen râse. Ai zis că ești obosit, spuse ea.

A, nu sunt prea obosit să fac dragoste cu soția mea.

Nu-ți disputam virilitatea, doar m-am gândit că ți-ar plăcea. Dar pot să mă înșel, nu-i nimic. Soția nu s-ar înșela niciodată.

E OK dacă se întâmplă asta, eu o s-o iubesc oricum.

Pe cuvânt că am crezut că-ți place sexul oral.

Zâmbind obraznic acum, Simon răspunse: Îmi place, sigur că-mi place. Dar dacă aș avea la dispoziție doar o noapte cu o soție fictivă, cred că mi-ar plăcea să facem mai multe. Nu e nevoie să intri în detalii, dacă ai rețineri.

Dimpotrivă, trăiesc pentru detalii, spuse Eileen. Unde rămăsesem? Îți dezbraci soția cu ușurința ta abilă.

Atunci el își băgă mâna în chiloți. Ești prea amabilă, spuse.

Poți să presupui că e foarte frumoasă, dar nu mă hazardez să o descriu fizic. Știu că bărbații au propriile gusturi și preferințe.

Mulțumesc pentru îngăduință. Pot să mi-o închipui perfect.

Da? făcu Eileen. Acum sunt curioasă cum arată. E blondă? Ei, nu-mi spune. Pariu că e blondă, de vreun metru jumate.

El râse: Nu chiar.

Ah, în regulă. Nu-mi spune. Oricum, e tare umedă, fiindcă a așteptat toată ziua s-o atingi.

El închise ochii. La telefon, spuse: Și pot s-o ating acum?

Da.

Și pe urmă?

Cu mâna liberă, Eileen își cuprinse sânul, trasând un cerc în jurul sfârcului cu vârful degetului mare. Păi, se vede în ochii ei că e excitată, continuă. Dar și emoționată, în același timp. Te iubește foarte mult, dar uneori se teme că nu te cunoaște cu adevărat. Pentru că poți să fii distant. Sau nu atât distant, cât închis în tine. Eu doar descriu pe scurt contextul, ca să înțelegi mai bine dinamica sexuală. Are emoții pentru că te admiră și vrea să te facă fericit și uneori îi e teamă că nu ești fericit și atunci nu știe ce să facă. În fine, când ajungeți în pat, ea tremură sub tine ca o frunzuliță. Iar tu nu spui nimic, doar începi s-o fuți. Sau cum ai spus mai devreme? Faci dragoste cu ea. Bine?

Mhm, spuse el. Și ei îi place?

O, da. Cred că era destul de inocentă înainte să te căsătorești cu ea, așa că se agață de tine când sunteți împreună în pat, pentru că este copleșitor. Probabil îi vine să termine tot timpul. Și tu îi spui că este o fată așa de bună, că ești mândru de ea și că o iubești, iar ea te crede. Ține minte cât de mult o iubești, asta contează. Știu multe despre tine, dar asta este o latură a ta pe care nu o cunosc. Cum te comporți cu o femeie pe care o iubești. Divaghez acum, îmi pare rău. Când am spus faza aia cu soția care îți face oral, cred că, în subconștient, am adus vorba despre asta pentru că e ceva la care îmi place să mă gândesc. Mai știi că am făcut asta în Paris? Nu contează. Doar țin minte că ți-a plăcut. Asta m-a făcut să mă simt foarte încrezătoare în mine. În fine, m-am îndepărtat de subiect. Descriam cum faci tu sex cu soția ta. Pun pariu că este infinit mai drăguță și mai tânără decât mine. Și poate puțin proastă, dar într-un fel sexi. Dacă ar fi cu adevărat după mine, aș face ca, atunci când ești în pat cu soția ta, nu de fiecare dată, ci numai acum, să începi să te gândești la mine. Nu e nevoie să fie intenționat. Doar o mică idee sau o amintire, atât. Nu

la mine așa cum sunt acum, ci cum eram pe la vreo douăzeci de ani. Erai foarte drăguț cu mine atunci, știi. Deci faci sex cu soția ta perfectă și este cea mai frumoasă femeie de pe pământ și o iubești mai presus de orice, dar doar o secundă sau două, când ești în ea și tremură și freamătă și îți rostește numele, tu te gândești la mine, la lucrurile pe care le făceam împreună când eram tineri, de exemplu, în Paris, când te-am lăsat să termini în gura mea, și îți aduci aminte cât de bine te-ai simțit atunci, să mă ai în felul ăla, și mi-ai spus că a fost special. Și poate a fost, știi. Dacă încă te gândești la asta după atâția ani, când ești în pat cu soția ta, poate că a fost special. Unele lucruri sunt.

El își dădu drumul atunci și răsuflarea i se auzi gâfâită. Închise ochii. Eileen se oprise din vorbit și stătea întinsă, nemișcată, cu fața arzându-i. El scoase un hm. O scurtă vreme, tăcură amândoi. Apoi, încetișor, ea întrebă: Putem să mai rămânem la telefon un minut? Simon redeschise ochii, scoase un șervețel din cutia de pe noptieră și începu să se șteargă pe mâini și pe corp.

Oricât vrei tu, spuse. A fost foarte plăcut, mulțumesc.

Eileen râse, aproape prostește, ca ușurată. Obrajii și fruntea îi erau aprinși. Uau, cu plăcere, zise. Am uitat că tu ești genul care mulțumește. Emani o energie minunată. Ești, să zicem, nouăzeci la sută playboy, dar din când în când te comporți ca un adevărat virgin. Respect asta, să știi. O să fie stânjenitor acum, când o să ne întâlnim față în față?

Aruncând șervețelul folosit pe noptiera de lângă pat și scoțând încă unul din cutie, Simon spuse: Nu, o să ne comportăm amândoi ca și cum nu s-a întâmplat nimic. Nu-i așa? Cred că mi-ai zis odată că oricum am o singură expresie facială.

Încruntându-se, Eileen spuse: Chiar am zis asta? Ce insensibil din partea mea! Oricum, ai cel puțin două. Amuzat și îngrijorat.

El își trecu mâna alene peste piept, zâmbind. Nu erai insensibilă, spuse el. Doar glumeai.

Oricum, soția ta nu ar vorbi niciodată așa cu tine.

De ce, mă venerează?

Da, spuse Eileen. Ești ca un tată pentru ea.

El scoase un hohot gros de râs. Ce drăguț, zise. Eileen zâmbea strengărește. Cred și eu că ți se pare drăguț, spuse. Știam eu. Lăsându-și mâna pe abdomen, Simon răspunse: Tu știi tot. Eileen își strâmbă gura. Despre tine, nu, zise. El ținea ochii închiși, părea obosit. Cred că partea cea mai realistă a fanteziei a fost când am început să mă gândesc la tine în Paris, spuse el. Ea păru să inspire profund atunci. După o clipă, zise încet: Spui asta doar ca să-mi faci pe plac. El zâmbi. Păi, așa ar fi corect, nu? zise. Dar nu, spun adevărul. Putem să ne vedem cândva curând? Eileen răspunse că da. O să mă comport normal, adăugă el. Nu-ți face griji. După ce încheiară convorbirea, ea conectă un cablu de încărcare la telefon și închise veioza. Strălucirea portocalie artificială a poluării luminoase urbane pătrundea prin draperiile subțiri de la fereastra dormitorului. Cu ochii încă deschiși, se atinse un minut și jumătate, termină fără zgomot, apoi se întoarse pe o parte să adoarmă.

8

Dragă Alice. Când spui că te duci la Roma, vrei să zici că te duci pentru muncă? Nu vreau să fiu băgăreață, dar credeam că iei pauză o vreme? Îți doresc o călătorie plăcută, bineînțeles, doar că mă întreb dacă este o idee bună să începi să participi din nou la evenimente publice atât de curând. Dacă ți se pare cathartic să-mi scrii mesaje histrionice despre lumea editorială, în care îmi spui că toți cei pe care îi cunoști sunt însetați de sânge și vor să te omoare sau să ți-o tragă până la moarte, atunci, te rog, continuă să le scrii. Sunt convinsă că munca ta ți-a dat ocazia să cunoști oameni malefici, dar bănuiesc că ai cunoscut și o mulțime de oameni plictisitori, mediocri din punct de vedere etic. Nu neg că suferi, apropo – știu că așa e, motiv pentru care sunt surprinsă că ești dispusă să treci din nou prin toate astea. Zbori din Dublin? Am putea încerca să ne vedem înainte de zbor, în cazul ăsta.

Nu mi s-a părut că aș fi într-o stare de spirit proastă când m-am așezat să-ți scriu răspunsul ăsta, dar poate că sunt. Nu încerc să te fac să simți că viața ta oribilă este, de fapt, un privilegiu, deși, după orice definiție rezonabilă, exact asta este. Bun, eu câștig vreo 20 000 pe an, din care două treimi le dau pe chirie pentru oportunitatea de a locui într-un apartament minuscul cu niște oameni care nu mă plac, iar tu câștigi vreo 200 000 de euro pe an (?) și locuiești singură într-o casă enormă la țară. Cu toate astea, nu cred că mi-ar plăcea viața ta mai mult decât îți place ție. Ca să-i placă cuiva, probabil acel cineva ar trebui să fie nebun, așa cum ai zis și tu. Dar toți suntem un pic nebuni, oricum, nu-i așa? Azi am stat prea mult pe internet și am început să mă deprim. Cel mai rău e că eu chiar cred că oamenii de acolo sunt bine intenționați, în general, și impulsurile sunt corecte, dar vocabularul nostru politic a decăzut atât de mult și de rapid din secolul al douăzecilea încoace,

încât majoritatea încercărilor de a înțelege momentul istoric prezent se dovedesc, în esență, niște prostii. Toți sunt, pe bună dreptate, atașați de anumite categorii identitare, dar, în același timp, nu sunt deloc dispuși să articuleze în ce constau acele categorii, cum au apărut și ce scop au. Singura schemă evidentă este că, pentru fiecare grup de victime (oameni născuți în familii sărace, femei, persoane de culoare), există un grup de asupritori (oameni născuți în familii bogate, bărbați, oameni albi). Dar în acest cadru, relațiile dintre victimă și asupritor nu sunt atât istorice, cât teologice, în sensul că victimele sunt bune – din punct de vedere transcendental, iar asupritorii sunt răi – din punct de vedere personal. Din acest motiv, apartenența unui individ la un anumit grup identitar este o chestiune de semnificație etică fără egal și o mare parte din discursul nostru constă în a sorta indivizii în grupurile corespunzătoare, adică în a le acorda aprecierea morală corespunzătoare.

Dacă mai este posibilă o acțiune politică serioasă, ceea ce mie, în acest moment, mi se pare că e sub semnul întrebării, poate că nu va implica oameni ca noi – de fapt, cred că aproape sigur nu va fi așa. Și, sincer, dacă trebuie să murim spre binele omenirii, eu voi accepta asta ca un mielușel, pentru că nu am meritat viața asta sau nici măcar nu m-am bucurat de ea. Dar aș vrea să fiu utilă în vreun fel proiectului, oricare ar fi el, și dacă aș putea ajuta doar într-o mică măsură, nu m-ar deranja, pentru că oricum aș acționa în interes propriu – fiindcă și pe noi ne brutalizăm, deși în alt fel, bineînțeles. Nimeni nu vrea să trăiască așa. Sau, cel puțin, eu nu vreau să trăiesc așa. Vreau să trăiesc altfel sau, dacă este necesar, să mor pentru ca alți oameni să poată trăi altfel într-o bună zi. Dar, uitându-mă pe internet, nu văd multe idei pentru care să merite să mori. Singura idee de acolo pare să fie că ar trebui să urmărim imensa nefericire omenească desfășurându-se în fața noastră și doar să așteptăm ca oamenii cei mai nevoiași, cei mai asupriți să se întoarcă spre noi și să ne spună cum să-i punem capăt. Pare că există o convingere ciudat de nelămurită conform căreia condițiile exploatării vor genera, ele însele, o soluție pentru exploatare – și că a sugera altceva este arogant și pretențios, ca aerele de

superioritate pe care și le dau bărbații în fața femeilor. Dar dacă nu condițiile generează soluția? Dacă așteptăm degeaba și toți oamenii ăștia suferă fără să aibă instrumentele cu care să pună capăt suferinței? Iar noi, care avem instrumentele, refuzăm să luăm atitudine, fiindcă oamenii care iau atitudine sunt criticați. O, sigur că da, dar eu ce atitudine iau vreodată? În apărarea mea, sunt foarte obosită și nu am nicio idee bună. De fapt, problema mea este că sunt supărată pe toți ceilalți fiindcă nu au toate răspunsurile, când, de fapt, nici eu nu le am. Și cine sunt eu să cer umilitate și deschidere de la alți oameni? Ce am dat eu vreodată lumii ca să cer atât de multe în schimb? Aș putea să mă dezintegrez într-un morman de praf, din partea lumii, și așa ar și trebui să fie.

Oricum, am o teorie nouă. Vrei să o auzi? Dacă nu, ignoră paragraful ăsta. Teoria mea este că ființele umane și-au pierdut instinctul pentru frumusețe în 1976, când plasticul a devenit cel mai răspândit material existent. Chiar poți să vezi schimbarea în desfășurare dacă te uiți la fotografiile cu străzi dinainte și de după 1976. Știu că avem motive întemeiate să fim sceptici în ceea ce privește nostalgia estetică, dar adevărul este că, înainte de anii ’70, oamenii purtau haine durabile din lână și bumbac, păstrau băuturile în sticle de sticlă, înfășurau produsele alimentare în hârtie și își umpleau casele cu mobilă solidă din lemn. Acum, majoritatea obiectelor din mediul nostru vizual sunt făcute din plastic, cea mai urâtă substanță de pe pământ, un material care, când este vopsit, nu prinde culoare, ci emană culoare, într-un mod inimitabil de urât. Unul dintre lucrurile pe care ar putea să le facă guvernul cu aprobarea mea (și nu sunt multe) ar fi să interzică sub orice formă producerea de plastic care nu este urgent necesar pentru continuarea vieții umane. Ce părere ai?

Nu știu de ce ești așa de rușinoasă în privința lui Felix ăsta. Cine este? Te culci cu el? Nu că trebuie să-mi spui mie, dacă nu vrei. Simon nu-mi mai spune nimic. Se pare că iese cu o tipă de douăzeci și trei de ani de vreo două luni și eu nici măcar n-am văzut-o. Inutil să mai spun, la gândul că Simon – care era deja un bărbat adult la douăzeci de ani, când eu aveam cincisprezece – face sex în mod regulat cu o femeie cu șase ani mai tânără decât mine, îmi vine

să mă târăsc direct în mormânt. Și nu este niciodată vreo tocilară urâtă cu păr de șoricică și păreri interesante despre Pierre Bourdieu, ci este mereu un model de pe Instagram care are 17 000 de urmăritori și primește mostre gratuite de la mărcile de îngrijire a pielii. Alice, nu suport să mă prefac că vanitatea personală a tinerelor atrăgătoare este altceva decât plictisitoare și jenantă. Iar a mea e cea mai rea dintre toate. Nu vreau să fiu dramatică, dar dacă Simon o lasă pe fata asta însărcinată, eu o să mă arunc de la fereastră. Închipuie-ți că ar trebui să fiu drăguță cu o femeie oarecare pentru tot restul vieții mele pentru că este mama copilului lui. Ți-am zis că m-a invitat la întâlnire în februarie? Nu pentru că își dorea neapărat să iasă cu mine, cred că încerca doar să-mi ridice moralul. Deși e drept că am purtat o conversație foarte ciudată la telefon aseară… În fine, câți ani are Felix? E vreun bătrân mistic care scrie poezii despre cosmos? Sau un puști de nouăsprezece ani, cu dinți albi, campionul ținutului la înot?

Aș putea aranja să vin în vizită în săptămâna de după nuntă, dacă îți convine – să sosesc în prima luni din iunie. Ce părere ai? Dacă aș putea să conduc, evident că ar fi mai ușor, dar pare să meargă și o combinație de trenuri și taxiuri. Nici nu-ți închipui ce plictisită sunt să rătăcesc prin Dublin fără tine. Tânjesc literalmente să fiu din nou în compania ta. E.

9

Miercuri, Alice și Felix fură întâmpinați la Fiumicino de un bărbat care ținea o folie de plastic cu o foaie de hârtie înăuntru, pe care erau scrise cuvintele DNA KELLHER. Afară se lăsase noaptea, dar aerul era cald, uscat, saturat de lumină artificială. În mașină, un Mercedes negru, Felix se așeză în față, Alice în spate. Alături de ei, pe șosea, camioanele se depășeau cu o viteză alarmantă și claxonând asurzitor. Când ajunseră la apartament, Felix cără bagajul sus pe trepte: valiza cu roți a lui Alice și propria geantă neagră de voiaj. Camera de zi era mare și galbenă, cu o canapea și un televizor. Pe sub o arcadă se ajungea în bucătăria modernă și curată. Într-un dormitor se intra direct din camera de zi, iar celălalt se afla în dreapta. După ce se uitară în amândouă, el o întrebă pe care îl preferă.

Alege tu, spuse ea.

Cred că fata ar trebui să aleagă.

Ei, eu nu sunt de acord.

El se încruntă și zise: Bine, atunci cine plătește ar trebui să aleagă.

De fapt, cu asta nu sunt nici atât de acord.

El își ridică bagajul pe umăr și apăsă clanța dormitorului aflat cel mai aproape. Din câte văd, o să ne tot contrazicem în vacanța asta, spuse el. Eu îl iau pe ăsta de aici, bine?

Mulțumesc, spuse ea. Vrei să mâncăm ceva înainte să ne culcăm? O să caut online un restaurant, dacă vrei.

El spuse că asta sună bine. În cameră, închise ușa după el, găsi un întrerupător și își așeză geanta pe comodă. Dincolo de pat, fereastra de la etajul al treilea dădea spre stradă. Își deschise geanta și căută în ea, mutând lucrurile încoace și încolo: niște haine, un aparat de ras cu rezerve de lame de unică

folosință, o folie cu pastile, o cutie de prezervative folosită pe jumătate. Găsindu-și încărcătorul de telefon, îl scoase și desfășură cablul. În camera ei, și Alice își desfăcea valiza, scoțând câteva obiecte de toaletă din punga de plastic transparentă necesară la aeroport și agățându-și o rochie maro în dulap. Pe urmă se așeză pe pat, deschise o hartă pe telefon și mută degetele pe ecran cu o ușurință exersată.

După patruzeci de minute, mâncau la un restaurant local. În mijlocul mesei era o lumânare aprinsă, un coș de răchită cu pâine, o sticlă dolofană cu ulei de măsline și o sticlă mai înaltă, canelată, cu oțet balsamic. Felix mânca o friptură în sânge, feliată, cu sos de parmezan și frunze de rucolă, interiorul fripturii strălucind roz ca o rană. Alice mânca paste cu brânză și piper. La cotul ei, se afla o carafă pe jumătate plină cu vin roșu. Restaurantul nu era aglomerat, dar din când în când conversațiile sau râsetele de la alte mese luau amploare și se auzeau până la ei. Alice îi povestea lui Felix despre prietena ei cea mai bună, o femeie pe nume Eileen.

E foarte drăguță, spuse Alice. Vrei să vezi o poză?

Da, arată-mi.

Alice scoase telefonul și începu să deruleze într-o aplicație de social media. Ne-am cunoscut la facultate, spuse ea. Eileen era un fel de celebritate atunci, toată lumea era îndrăgostită de ea. Câștiga tot timpul premii și poza ei apărea în ziarul universității și chestii de genul ăsta. Uite-o.

Alice îi arătă ecranul telefonului ei pe care era fotografia unei femei albe, suple, cu păr brunet, care stătea sprijinită de balustrada unui balcon în ceea ce părea a fi un oraș european, alături de un bărbat blond și se uita spre obiectiv. Felix luă telefonul din mâna lui Alice și răsuci ușor ecranul, ca pentru a o evalua.

Mda, zise el. Chiar arată bine.

Eu eram un fel de aghiotantă a ei, spuse Alice. Nimeni nu a înțeles cu adevărat de ce voia să fie prietenă cu mine, pentru că ea era foarte populară, iar

pe mine mă cam ura toată lumea. Dar cred că, într-un fel pervers, ei i-a plăcut să aibă drept cea mai bună prietenă o persoană pe care n-o plăcea nimeni.

De ce nu te plăcea nimeni?

Alice dădu vag dintr-o mână. Ei, știi tu, spuse ea. Mereu mă plângeam de ceva. Îi acuzam pe toți că au păreri greșite.

Cred și eu că asta enervează lumea, zise el. Arătând cu degetul spre bărbatul din fotografie, întrebă: Și ăsta cine e?

Prietenul nostru Simon, răspunse Alice.

Nici el nu arată rău, nu?

Ea zâmbi. Nu, e frumos, spuse. În realitate arată și mai bine decât în poză. E atât de atrăgător, încât cred că asta i-a denaturat impresia despre sine.

Dându-i telefonul înapoi, Felix spuse: Trebuie să fie plăcut cu atâția prieteni arătoși.

Vrei să zici că e plăcut pentru mine să mă uit la ei, zise Alice. Dar e ușor să te simți cam nașpetă, prin comparație.

Felix zâmbi. Ei, nu ești nașpetă. Ai punctele tale forte.

Cum ar fi personalitatea mea fermecătoare.

După o pauză, el întrebă: Ai zice că e fermecătoare?

Atunci ea râse sincer. Nu, spuse. Nu știu cum de suporți să auzi toate prostiile mele.

Păi, n-am fost nevoit să le suport decât puțin, răspunse el. Și, nu știu, poate te oprești, când ajungem să ne cunoaștem mai bine. Sau poate mă opresc eu din ascultat.

Sau poate începe să-ți placă.

Felix își întoarse atenția spre mâncare. Poate, mda, zise el. Sigur, orice se poate întâmpla. Deci tipul ăsta, Simon, îți place?

O, nu, zise ea. Deloc.

Ridicându-și privirea spre ea cu interes vizibil, Felix întrebă: Nu-ți plac ăștia frumoși, nu?

Îmi place foarte mult Simon, ca persoană, spuse ea obiectiv. Și îl respect. E consilierul unui mic grup parlamentar de stânga, chiar dacă ar putea să câștige o căruță de bani făcând altceva. E religios, știi?

Felix își înclină capul de parcă aștepta ca ea să clarifice gluma. Adică crede în Isus? întrebă el.

Mda.

Dă-o dracu'! Pe bune? E dus cu capul sau ceva?

Nu, e foarte normal, spuse Alice. Nu încearcă să te convertească sau ceva, e foarte discret în privința asta. Sunt sigură că ți-ar plăcea.

Felix rămase clătinând din cap. Lăsă furculița jos, se uită în jur prin restaurant, apoi luă din nou furculița în mână, dar nu reîncepu imediat să mănânce. Și asta înseamnă că e împotriva homosexualilor și așa?

Nu, nu. Adică, ar trebui să-l întrebi asta, dacă o să-l cunoști. Dar cred că el îl vede pe Isus mai degrabă ca pe prietenul săracilor, susținătorul marginalizaților, chestii de genul ăsta.

Uite, îmi pare rău, dar pare nebun de legat. În ziua de azi, mai există cineva care să creadă toate astea? Că un tip de acum două mii de ani a ieșit din mormânt și ăsta e sensul tuturor lucrurilor?

Nu credem cu toții aiureli? zise ea.

Eu nu. Eu cred ce văd cu ochii mei. Nu cred că vreun Isus mare din cer se uită în jos la noi și hotărăște dacă suntem buni sau răi.

Câteva secunde, ea îl urmări fără să vorbească. În cele din urmă, răspunse: Nu, poate nu crezi. Dar nu mulți oameni ar fi fericiți dacă ar gândi așa despre viață – că nimic nu are rost și că nu există niciun sens. Majoritatea oamenilor preferă să creadă că există un sens. Și, din punctul ăsta de vedere, toată lumea se amăgește. Doar că amăgirile lui Simon sunt mai organizate.

Felix începu să înjumătățească o felie de carne cu cuțitul. Dacă vrea să fie fericit, nu ar putea să inventeze o convingere mai drăguță? întrebă el. În loc să creadă că totul e păcat și că ar putea să ajungă în iad.

Nu cred că-și face griji din cauza iadului, vrea doar să facă ce e bine pe pământ. Crede că există o diferență între bine și rău. Bănuiesc că tu nu poți să crezi asta, dacă ești de părere că nimic nu are sens în cele din urmă.

Ba nu, cred că există bine și rău, evident.

Ea ridică o sprânceană. Oh, atunci te amăgești, spuse ea. Dacă oricum o să murim cu toții până la urmă, cine poate spune ce e bine și ce nu?

El îi spuse că o să se gândească la asta. Continuară să mănânce, dar în scurt timp el izbucni din nou, clătinând din cap.

Nu vreau să insist pe chestia cu homosexualii, zise, dar crezi că tipul ăsta Simon are prieteni homosexuali?

Păi, e prieten cu mine. Și eu nu sunt chiar heterosexuală.

Amuzat acum, chiar malițios, Felix răspunse: A, OK. Nici eu, apropo.

Ea își ridică rapid privirea la el, iar el i-o susținu.

Pari surprinsă, spuse.

Da?

Întorcându-se la mâncarea lui, continuă: Doar că nu m-a interesat, de fapt, niciodată. Dacă celălalt e fată sau băiat. Știu că pentru cei mai mulți oameni e cel mai important lucru la care se gândesc. Dar pentru mine, nu e nicio diferență. Nu vorbesc de obicei despre asta, pentru că fetelor nu prea le place. Dacă află că ai fost și cu băieți, unele dintre ele cred că e ceva în neregulă cu tine. Dar nu mă deranjează să-ți spun asta ție, din moment ce și tu ești la fel.

Ea luă o gură din paharul cu vin și înghiți. Pe urmă spuse: La mine cred că-i vorba de faptul că mă îndrăgostesc foarte intens. Și nu știu dinainte de cine, dacă o să fie bărbat sau femeie, nici altceva despre ei.

Felix încuviință încet. Interesant, spuse el. Și se întâmplă des sau nu prea?

Nu prea, zise ea. Și niciodată nu e o relație foarte fericită.

Ah, păcat! Dar o să fii fericită în cele din urmă, sunt sigur.

Mulțumesc, ești drăguț.

El continuă să mănânce, în timp ce ea îl privea din partea opusă a mesei.

Sunt sigură că oamenii se îndrăgostesc de tine tot timpul, spuse ea.

El o privi cu o expresie deschisă și sinceră. De ce crezi asta? întrebă.

Ea ridică din umeri. Când ne-am întâlnit prima dată, am avut impresia că ieși mereu la întâlniri, zise. Păreai foarte blazat și relaxat în toate privințele.

Doar pentru că ies la întâlniri nu înseamnă că oamenii se îndrăgostesc de mine. Adică, și noi am ieșit o dată la întâlnire și nu ești îndrăgostită de mine, nu?

Pe un ton indiferent, ea răspunse: Nu ți-aș spune, dacă aș fi.

El râse. Bravo ție, zise. Și nu mă înțelege greșit, n-ai decât să te îndrăgostești de mine, dacă vrei. Te-aș considera ca fiind puțin dusă cu pluta, dar cam asta cred oricum despre tine.

Ea ștergea sosul de pe farfurie cu o bucată de pâine. Ești înțelept, zise.

Joi dimineață, o asistentă de la editură o luă pe Alice din fața apartamentului la ora zece și o duse la o întâlnire cu jurnaliști. Felix își petrecu dimineața plimbându-se prin oraș, uitându-se la lucruri, ascultând muzică la căști, făcând poze și postându-le într-un grup de WhatsApp. Într-o fotografie se vedea o stradă îngustă, pietruită, umbroasă, iar în capătul ei, o biserică albă, splendidă în lumina soarelui, cu uși și obloane de un verde aprins. În alta, se vedea o motoretă roșie parcată în fața vitrinei unui magazin cu litere de modă veche deasupra ușii. În cele din urmă, postă o fotografie cu domul Bazilicii Sfântul Petru, de un albastru cremos ca o înghețată, văzut de la distanță de pe Via della Conciliazione, cu cerul amurgit pe fundal. În chatul de grup, cineva cu numele de utilizator Mick răspunse: Unde dracu esti frate? Cineva cu numele de utilizator Dave scrise: Stai asa esti în ITALIA? ce pana mea haha. Nu esti la munca saptamana asta. Felix scrise un răspuns.

Felix: Roma puisor

Felix: Lool

Felix: Sunt cu o fata de pe tinder, va zic cand ma intorc

Mick: Cum de esti in roma cu cineva de pe tinder?

Mick: Pentru asta e nevoie de mult mai multe explicatii haha

Dave: Stai stai!!! te-a agatat vreo babaciune bogata pe net?

Mick: Ooooo

Mick: Imi pare rau dar am auzit de asta

Mick: O sa te trezesti fara rinichi

După discuția aceasta, Felix închise chatul de grup și deschise altul, cu titlul „numărul 16“.

Felix: Hei sabrina a fost hranita azi

Felix: Si nu doar biscuiti ii trebuie mancare umeda

Felix: Puneti o poza cand e gata vreau s-o vad

Nimeni nu răspunse, nici nu văzu mesajele imediat. În același timp, în altă parte a orașului, Alice înregistra un interviu pentru o emisiune TV din Italia, în care vocea ei avea să fie dublată mai târziu de o interpretă. Dintr-o perspectivă feministă, este vorba despre diviziunea muncii în funcție de gen, spunea ea. Felix își blocă telefonul și continuă să meargă, traversând la un moment dat un pod și oprindu-se să privească în josul râului spre Castelul Sant'Angelo. La căști, asculta „I'm Waiting for the Man“. Lumina era extrem de limpede, aurie, aruncând umbre diagonale întunecate, iar apele Tibrului de dedesubt erau de un verde deschis, lăptos. Sprijinindu-se pe balustrada albă și lată de piatră, Felix scoase telefonul și deschise aplicația de cameră foto. Telefonul era vechi de câțiva ani și, din cine știe ce motiv, deschiderea camerei foto făcea ca melodiile să sară de la una la alta și apoi să se oprească. Își scoase

căștile enervat și făcu o poză castelului. Câteva secunde după aceea, ținu telefonul cu brațul întins, cu căștile atârnând în exteriorul podului, și nu era clar din gestul lui dacă încerca să vadă mai bine imaginea existentă, dacă încerca să prindă un unghi nou pentru altă fotografie sau dacă doar se gândea să lase dispozitivul să-i alunece fără sunet din mână în râu. Rămase acolo cu brațul întins și cu o expresie gravă pe față, sau poate doar se încrunta în strălucirea puternică a soarelui. Fără să mai facă vreo poză, înfășură cablul căștilor, puse telefonul în buzunar și plecă mai departe.

Alice era invitată să citească la un festival literar în seara aceea. Îl informase pe Felix că nu este nevoie să participe și el, dar el răspunsese că nu are alte planuri. Tocmai bine aflu și eu despre ce sunt cărțile tale, spusese. Că de citit, n-o să le citesc. Alice îi replicase că, dacă evenimentul o să fie foarte bun, atunci poate că o să se răzgândească, dar el o asigurase că nu o să fie cazul. Evenimentul avea loc în afara centrului orașului, într-o clădire mare care găzduia o sală de concerte și expoziții de artă contemporană. Coridoarele clădirii erau aglomerate, cu diverse lecturi și discuții care se desfășurau în același timp. Cineva de la editură veni înainte de eveniment și o luă pe Alice să se întâlnească cu bărbatul care avea să o intervieveze pe scenă. Felix se învârti pe acolo cu căștile în urechi, verificându-și mesajele și noutățile de pe conturile lui de socializare. La știri, un polițist britanic făcuse o declarație jignitoare despre Duminica Sângeroasă. Felix se întoarse în partea de sus a cronologiei, o actualiză, așteptă să se încarce postările, pe urmă o luă de la capăt, de câteva ori. Nici măcar nu părea să le citească înainte să tragă în jos, ca să le actualizeze din nou. În timpul acesta, Alice stătea într-o sală fără ferestre cu un castron cu fructe în fața ei, zicând: Mulțumesc, mulțumesc, e foarte drăguț din partea voastră, îmi pare tare bine că v-a plăcut.

La evenimentul ei participară vreo sută de oameni. Pe scenă, Alice citi timp de cinci minute, apoi purtă o conversație cu un intervievator și pe urmă răspunse la întrebări din public. Lângă ea era așezată o interpretă, traducând întrebările la urechea lui Alice, apoi traducând răspunsurile lui Alice

publicului. Interpreta era rapidă și eficientă, mișcând repede pixul pe un carnețel în timp ce Alice vorbea, apoi rostind traducerea tare, fără pauze, pe urmă tăind tot ce scrisese și începând să noteze din nou când Alice răspundea. Felix stătea în public și asculta. Când Alice spuse ceva amuzant, râse și el alături de restul oamenilor din sală care înțelegeau engleza. Restul publicului avea să râdă mai târziu, când îi venea rândul interpretei, sau nu avea să râdă, poate pentru că gluma nu era traductibilă sau poate pentru că lor nu li se părea amuzantă. Alice răspunse la întrebări despre feminism, sexualitate, opera lui James Joyce, rolul Bisericii Catolice în viața culturală irlandeză. Lui Felix i se păreau interesante răspunsurile ei, sau poate era plictisit? Se gândea la ea sau la altceva, la altcineva? Iar pe scenă, în timp ce vorbea despre cărțile ei, Alice se gândea la el? Exista el pentru ea în momentul acela și, dacă da, în ce fel?

După eveniment, ea se așeză la o masă și dădu autografe timp de o oră. Lui i se spuse că poate să stea lângă ea, dar el răspunse că preferă să nu. Ieși afară și înconjură clădirea, fumând o țigară. Când se întâlniră după aceea, Alice era însoțită de Brigida, o femeie de la editură, care îi invită pe amândoi la cină. Brigida tot spunea că cina va fi „foarte simplă". Ochii lui Alice erau sticloși, iar ritmul în care vorbea era mai rapid decât de obicei. Prin contrast, Felix era mai degrabă mai tăcut decât înainte, aproape morocănos. Se urcară toți în mașină cu Ricardo, care lucra tot la editură, și se îndreptară spre un restaurant din oraș. În fața mașinii, Ricardo și Brigida purtară o conversație în italiană. Pe bancheta din spate, Alice îi spuse lui Felix: Te-ai plictisit rău de tot? După o pauză, el răspunse: De ce să mă plictisesc? Fața lui Alice era luminoasă și energică. Eu m-aș plictisi, spuse ea. Nu mă duc la lecturi literare decât dacă sunt nevoită. Felix își examină unghiile și răsuflă scurt. Ai răspuns foarte bine la întrebări, zise el. Ți le-au dat dinainte sau te-ai gândit la răspunsuri pe loc? Ea spuse că nu văzuse întrebările dinainte. Fluență superficială, adăugă ea. Nu am spus nimic cu substanță. Dar îmi pare bine că te-am impresionat. El se uită la ea și i se adresă pe un ton ușor conspirativ: Ai luat ceva? Cu o expresie surprinsă, inocentă pe față, Alice răspunse: Nu. Cum adică?

Doar că pari cam hiperactivă, zise el.

A, scuze. Cred că așa mi se întâmplă uneori, după ce vorbesc în public. E adrenalina sau ceva. O să încerc să fiu mai calmă.

Nu, nu-ți face griji. Voiam doar să întreb dacă poți să-mi dai și mie.

Ea râse. El își lăsă capul la loc pe spate, zâmbind.

Am auzit că toți iau cocaină, spuse ea. În domeniul ăsta. Dar mie nu-mi oferă nimeni, niciodată.

El întoarse capul, interesat. A, da? zise. În Italia sau peste tot?

Peste tot, așa am auzit.

Interesant. Nu m-ar deranja un mic impuls, dacă e.

Vrei să întreb? zise ea.

El căscă, aruncă o privire spre Brigida și Ricardo, pe locurile din față, și-și alungă somnul de la ochi cu degetele. Cred că ai prefera să mori decât să întrebi, spuse el.

Dar îi întreb, dacă vrei, răspunse ea.

El închise ochii. Pentru că ești îndrăgostită de mine, spuse.

Hm, făcu ea.

El continuă să stea acolo nemișcat, cu capul sprijinit de tetieră, ca și cum ar fi fost adormit. Alice deschise aplicația de e-mail și scrise un mesaj nou către Eileen: Dacă o să mai sugerez vreodată să iau un străin cu mine la Roma, nu te jena să-mi spui că e o idee groaznică. Trimise e-mailul și își puse telefonul în geantă. Brigida, spuse ea tare, ultima dată când ne-am văzut, te mutai în alt apartament. Brigida se întoarse în scaunul din dreapta șoferului. Da, spuse ea. Acum locuiesc mult mai aproape de birou. Își descrise noul apartament comparându-l cu cel vechi, în timp ce Alice încuviința și spunea lucruri precum: Și cel dinainte avea două dormitoare? Dar țin minte că nu era lift… Felix își întoarse capul să privească pe geam. Străzile Romei se descopereau una câte una și dispăreau, trase la loc în întuneric.

10

În continuarea e-mailului meu despre străin: Felix este de vârsta noastră, 29 de ani. În cazul în care vrei să știi dacă m-am culcat cu el, ei bine, nu, dar nu cred că informația asta poate să clarifice prea mult situația. Am ieșit o dată, ce-i drept, la o întâlnire nereușită, despre care ți-am povestit la momentul respectiv, dar de atunci, nimic. Bănuiesc că ce întrebi nu este dacă au avut loc anumite acte sexuale între noi, ci mai degrabă dacă relația mea cu el are un aspect sexual, în general. Cred că da. Dar cred asta despre fiecare relație. Aș vrea să existe o teorie bună a sexualității pe care s-o citesc. Toate teoriile existente par să fie mai ales despre gen – dar cum rămâne cu sexul? Adică, ce este acesta, mai exact? Pentru mine, e normal să întâlnesc oameni și să am gânduri sexuale despre ei, fără să fac efectiv sex cu ei – sau, mai precis, fără să-mi închipui vreodată că fac sex cu ei, fără să mă gândesc măcar să-mi închipui. Asta sugerează că sexualitatea are un „alt“ conținut, care nu se referă la actul sexual. Și poate chiar majoritatea experiențelor noastre sexuale se încadrează în acest „alt“ conținut. Și atunci, care este el? Adică ce simt pentru Felix – care, apropo, nu m-a atins niciodată fizic – încât să mă facă să consider relația noastră drept una sexuală?

Cu cât mă gândesc mai mult la sexualitate, cu atât mi se pare mai derutantă și mai diversă, și cu atât mai neînsemnate modurile noastre de a vorbi despre ea. Ideea de a te „împăca“ cu propria sexualitate: asta pare să însemne, practic, să ajungi să înțelegi dacă îți plac bărbații sau femeile. Pentru mine, să-mi dau seama că îmi plac și bărbații, și femeile a fost poate unu la sută din proces, poate nici măcar atât. Știu că sunt bisexuală, dar nu simt asta ca pe o identitate – adică nu cred că am ceva special în comun cu alți oameni bisexuali. Aproape toate celelalte întrebări pe care le am despre identitatea mea

sexuală par mai complicate, fără o modalitate evidentă de a găsi răspunsuri și poate fără o limbă în care să articulez răspunsurile, dacă le-aș găsi vreodată. Cum ar trebui să aflăm ce fel de sex ne place și de ce? Sau ce înseamnă sexul pentru noi și cât vrem să facem și în ce context? Ce putem învăța despre noi înșine prin aceste aspecte ale personalităților noastre sexuale? Și unde este terminologia pentru toate astea? Eu am impresia că simțim în permanență aceste impulsuri și dorințe absurd de puternice, suficient de puternice încât să ne facă să vrem să ne distrugem viețile și să ne sabotăm căsniciile și carierele, dar nimeni nu încearcă cu adevărat să explice ce sunt aceste dorințe sau de unde vin ele. Modurile în care ne gândim la sexualitate și în care vorbim despre ea par atât de limitate față de puterea extenuantă și debilitantă a sexualității înseși, așa cum avem noi parte de ea în viața reală. Dar acum, că ți-am scris toate astea, mă întreb dacă îți par nebună, poate pentru că tu nu simți nici pe departe la fel de puternic ca mine dorința sexuală – poate nimeni nu o simte așa, nu știu. Oamenii nu prea vorbesc despre asta.

Uneori, mă gândesc la relațiile umane ca la ceva moale, cum ar fi nisipul sau apa, pe care îl turnăm într-un anumit vas pentru a-i da o formă. Deci relația unei mame cu fiica ei este turnată într-un vas marcat „mamă și copil“, iar relația preia contururile recipientului ei și este ținută înăuntru, de bine, de rău. Poate că unele prietene nefericite ar fi fost extrem de mulțumite ca surori, sau unele cupluri căsătorite, ca părinți și copii, cine știe? Dar cum ar fi să formăm o relație fără vreo formă prestabilită, oricare ar fi ea? Doar să turnăm apa și să o lăsăm să curgă. Bănuiesc că nu ar lua nicio formă și s-ar scurge în toate direcțiile. Cam așa e cu mine și cu Felix, cred. Nu există nicio cale evidentă spre viitor pe care s-o poată lua orice fel de relație dintre noi. Nu cred că el m-ar descrie drept prietenă, pentru că are prieteni și modul în care relaționează cu ei este diferit de modul în care relaționează cu mine. Este mult mai distant față de mine decât cred că este față de ei și, în același timp, într-un anumit sens, suntem mai apropiați, pentru că relația noastră nu este constrânsă de limite sau convenții. Ceea ce o diferențiază, cu alte cuvinte, nu este el, nici

eu, nici calitățile personale speciale ale vreunuia dintre noi, nici măcar combinația deosebită a personalităților noastre individuale, ci metoda prin care ne raportăm unul la altul – sau absența unei metode. Poate că, în cele din urmă, vom dispărea pur și simplu unul din viața celuilalt sau vom deveni prieteni sau altceva. Dar orice se va întâmpla va fi rezultatul acestui experiment, care uneori pare că merge incredibil de prost, iar alteori pare că este singurul fel de relație care merită avută.

În afară de prietenia mea față de tine, mă grăbesc să adaug. Dar cred că te înșeli în privința instinctului pentru frumusețe. Ființele umane l-au pierdut când a căzut Zidul Berlinului. Nu o să intru în altă dispută cu tine despre Uniunea Sovietică, dar, când a murit ea, a murit și istoria. Mă gândesc la secolul al douăzecilea ca la o întrebare lungă, la care până la urmă am dat răspunsul greșit. Nu am fost niște copii ghinioniști, să ne naștem când lumea s-a sfârșit? Pe urmă, planeta nu a mai avut nicio șansă, și nici noi. Sau poate a fost doar sfârșitul civilizației și, cândva, în viitor, o alta îi va lua locul. În cazul ăsta, stăm în ultima cameră luminată înainte de întuneric, fiind martori la ceva.

Ofer o ipoteză alternativă: instinctul pentru frumusețe continuă să existe, cel puțin în Roma. Sigur că poți să vizitezi Muzeele Vaticanului și să vezi sculptura lui Laocoon sau să te duci la bisericuța aceea și să pui o monedă în fantă ca să vezi picturile lui Caravaggio – iar la Galleria Borghese se află chiar Proserpina lui Bernini, cu privire la care Felix, un senzualist înnăscut, se declară un fan înfocat. Mai sunt și portocali înmiresmați, întunecați, cești mici și albe de cafea, după-amiezi albastre, seri aurii…

Ți-am spus că nu mai pot să citesc romane contemporane? Cred că e din cauză că știu prea mulți dintre oamenii care le-au scris. Îi văd tot timpul la festivaluri, bând vin roșu și vorbind despre cine pe cine publică în New York. Plângându-se de cele mai plictisitoare lucruri din lume – că nu li se face destulă publicitate sau că au primit cronici proaste sau că altcineva face mai mulți bani. Cui îi pasă? Și pe urmă pleacă și își scriu micile romane sensibile despre „viața

obișnuită“. Adevărul este că habar nu au de viața obișnuită. Cei mai mulți dintre ei nici măcar nu și-au ridicat privirea spre lumea adevărată de câteva decenii. Oamenii ăștia stau cu fețe de masă albe, de pânză întinse dinaintea lor și se plâng de cronici proaste din 1983. Pur și simplu nu-mi pasă ce cred ei despre oamenii obișnuiți. Din punctul meu de vedere, se situează pe o poziție falsă când vorbesc despre așa ceva. De ce nu scriu despre genul de viață pe care o au ei, de fapt, și despre genul de lucruri care îi obsedează cu adevărat? De ce se prefac obsedați de moarte, durere și fascism – când, în realitate, sunt obsedați de cronica pe care o va primi cea mai recentă carte a lor în *New York Times*? A, și mulți dintre ei au un trecut normal, ca al meu, apropo. Nu sunt toți copii ai burgheziei. Ideea este că au ieșit de tot din viața obișnuită – poate nu când le-a apărut prima carte, poate la a treia sau la a patra, dar oricum demult – iar acum, când privesc în urmă, încercând să-și aducă aminte cum era viața obișnuită, e așa de departe, că trebuie să-și mijească ochii. Dacă romancierii ar scrie cu onestitate despre propria viață, nimeni nu ar mai citi romane – și pe bună dreptate! Poate că atunci am fi, în sfârșit, nevoiți să recunoaștem cât de greșit, cât de profund de greșit, din punct de vedere filozofic, este, de fapt, sistemul actual de producție literară – cum îndepărtează scriitorii de viața normală, cum închide ușa în urma lor și le spune iar și iar cât de speciali sunt și cât de importante trebuie să fie părerile lor. Și se întorc acasă după câte un weekend în Berlin, după patru interviuri pentru ziare, trei ședințe foto, două evenimente cu bilete epuizate, trei cine lungi, relaxate, la care toată lumea s-a plâns despre cronicile proaste, și își deschid vechiul MacBook ca să scrie un mic roman cu observații frumoase despre „viața obișnuită“. Nu mi-e ușor să spun asta: mi se face greață.

Problema cu romanul euro-american contemporan este că, pentru integritatea lui structurală, acesta se bazează pe suprimarea realităților trăite de majoritatea ființelor umane. Înfruntarea sărăciei și a nefericirii în care sunt nevoiți să trăiască milioane de oameni, alăturarea acestei sărăcii și nefericiri cu viața „personajelor principale“ dintr-un roman ar fi considerată fie lipsită de

gust, fie pur și simplu un eșec din punct de vedere artistic. Pe scurt, cui poate să-i pese de ce se întâmplă cu protagoniștii romanului, când acesta are loc în contextul exploatării tot mai rapide și mai brutale a majorității speciei umane? Protagoniștii se despart sau rămân împreună? În lumea asta, ce mai contează? Așa că romanul suprimă adevărul lumii – ascunzându-l frumos sub suprafața strălucitoare a textului. Iar nouă poate din nou să ne pese, așa cum se întâmplă și în viața reală, dacă oamenii se despart sau rămân împreună – dacă și numai dacă am reușit să uităm de toate lucrurile mai importante decât ăsta, adică de tot.

Se subînțelege că și tot ce am scris eu se face vinovat de același lucru în cel mai grav mod. Din motivul acesta, nu cred că voi mai scrie vreodată un roman.

Când ai scris ultimul mesaj erai într-o dispoziție proastă și ai zis niște lucruri foarte morbide despre cum ai vrea să mori pentru revoluție. Sper că, atunci când o să citești răspunsul ăsta, o să te gândești mai mult la cum să trăiești pentru revoluție și la cum ar arăta o astfel de viață. Spui că sunt puțini cei cărora le pasă de ce ți se întâmplă și nu știu dacă e adevărat, dar știu că unora dintre noi le pasă foarte, foarte mult – de exemplu, mie, lui Simon, mamei tale. La fel, sunt sigură că e mai bine să fii iubită profund (ceea ce ești) decât plăcută de multă lume (probabil ești și asta, dar nu o să dezvolt subiectul). Îmi pare rău că mă plâng atât de mult de publicitatea cărții, lucruri pe care nicio persoană întreagă la cap nu ar vrea să le audă – și îmi pare rău că ți-am zis că o să iau o pauză de la publicitate, iar pe urmă am zburat la Roma să-mi promovez cartea, fiindcă sunt lașă și nu suport să-i dezamăgesc pe ceilalți. (Mi-aș cere scuze că nu am apucat să ne vedem înainte de zbor, dar asta nu a fost vina mea, de fapt – editura mi-a rezervat o mașină până la aeroport.) Ai dreptate că fac prea mulți bani și că trăiesc iresponsabil. Știu că probabil te plictisesc, dar nu mai mult decât mă plictisesc și pe mine – și în plus, te iubesc și îți sunt recunoscătoare pentru tot.

În fine, da, te rog, vino în vizită după nuntă. Să-l invit și pe Simon? Amândouă o să putem să-i explicăm de ce e greșit să iasă cu femei incredibil de

frumoase, care sunt mai tinere decât noi. Nu sunt încă absolut sigură de ce așa ceva ar fi greșit, dar până atunci sigur îmi vine vreo idee. Cu toată dragostea, Alice.

11

În seara de după primirea acestui e-mail, Eileen mergea prin Temple Bar spre Dame Street. Era o seară frumoasă și senină de sâmbătă de la începutul lui mai, iar razele aurii ale soarelui cădeau pieziș pe fațadele clădirilor. Eileen purta o geacă de piele peste o rochie din bumbac cu model, iar când surprindea ochii bărbaților care treceau pe lângă ea, bărbați tineri în bluzoane de flanel și bocanci, bărbați de vârstă mijlocie în cămăși strâmte, zâmbea vag și își abătea privirea. La opt și jumătate, ajunsese la stația de autobuz aflată vizavi de vechea Bancă Centrală. Scoțând o lamă de gumă mentolată din poșetă, o desfăcu din ambalaj și o băgă în gură. Mașinile treceau, iar umbrele de pe stradă se mutau încet spre răsărit în timp ce ea netezea folia cu unghia. Când îi sună telefonul, îl scoase din buzunar și se uită la ecran. Era mama ei. Răspunse și, după ce se salutară, adăugă: Auzi, de fapt, sunt în oraș, aștept autobuzul. Pot să te sun eu mai târziu?

Tatăl tău e supărat din cauza poveștii ăsteia cu Deirdre Prendergast, zise Mary.

Eileen își mijea ochii spre autobuzul care se apropia ca să deslușească numărul, în timp ce mesteca gumă. Aha, făcu.

N-ai putea să vorbești cu Lola?

Autobuzul trecu fără să se oprească. Eileen își atinse fruntea cu degetele. Deci tata e supărat pe Lola, zise ea, și vorbește cu tine, iar tu vorbești cu mine și eu sunt cea care trebuie să vorbească cu Lola. Ți se pare rezonabil?

Dacă e prea mare deranjul pentru tine, las-o baltă.

Alt autobuz se apropia acum și Eileen spuse la telefon: Trebuie să închid, te sun mâine.

Când ușa se deschise, Eileen urcă, validă cardul și se duse la etaj, în partea din față. Scrise numele unui bar în aplicația de hărți de pe telefon, în timp ce autobuzul înainta prin centrul orașului înspre sud. Pe ecran, un punct albastru vibrant începu să parcurgă același traseu spre destinația finală, care era la o distanță de șaptesprezece minute. Închizând aplicația, scrise un mesaj către Lola.

Eileen: hei, nu ai mai invitat-o pe Deirdre P la nuntă până la urmă?

Peste treizeci de secunde primi un răspuns.

Lola: Haha. Sper că mami și tati te plătesc bine să le faci treburile murdare.

Citind mesajul, Eileen se încruntă și expiră brusc pe nas. Apăsă pe butonul de răspuns și începu să scrie.

Eileen: pe bune, acum anulezi invitațiile către membrii familiei? îți dai seama ce dușmănos și imatur e?

Pe urmă închise aplicația de mesaje și redeschise harta. Urmărind punctul de pe ecran, apăsă pe butonul de oprire în stație și coborî de la etaj. După ce îi mulțumi șoferului, se dădu jos din autobuz și, aruncând frecvent priviri precaute spre telefon, o luă înapoi pe stradă în direcția din care sosise autobuzul, trecând pe lângă un coafor, un magazin de haine pentru femei, o trecere de pietoni, până când pe ecran apăru un steag cu un rând de text scris cu albastru: Ați ajuns la destinație. Puse guma de mestecat înapoi în ambalajul ei și o aruncă la un coș de gunoi din apropiere.

Intrarea era printr-o verandă înghesuită care dădea spre barul din față, iar în spatele acestuia era o cameră privată cu canapele și mese joase, luminată numai cu becuri roșii. Aspectul era șarmant de domestic, asemenea unei camere de zi private din epoca anterioară, dar scăldate în lumină roșie, lugubră. Eileen fu imediat întâmpinată de câțiva prieteni și cunoștințe, care își lăsară

paharele jos și se ridicară de pe canapele ca să o îmbrățișeze. La vederea unui bărbat pe nume Darach, spuse vesel: La mulți ani, măi! După aceea, comandă de băut și se așeză pe una dintre canapelele de piele ușor lipicioase, lângă prietena ei Paula. Din boxele fixate pe pereți se auzea muzică, iar ușa toaletei din capătul camerei se deschidea periodic, inundându-i scurt cu lumină albă, înainte de a se închide la loc. Eileen își verifică telefonul și văzu un mesaj nou de la Lola.

Lola: Hmmm oare chiar am nevoie să-mi spună cât sunt de imatură cineva care nu-i în stare să-și schimbe jobul de rahat, nu face bani și locuiește la comun la 30 de ani…

Eileen se holbă la ecran o vreme, apoi îl băgă la loc în buzunar. Lângă ea, o femeie pe nume Roisin povestea despre o fereastră stricată din apartamentul de la parter în care locuia și pe care proprietarul refuza de peste o lună să o repare. După aceea, toată lumea începu să spună povești de groază despre piața chiriilor. Astfel trecură o oră, două. Paula mai comandă un rând de băuturi. Din spatele barului, fură aduse platouri de argint cu mâncare caldă: cârnăciori, cartofi wedges, aripioare de pui care străluceau de sos. La unsprezece fără zece, Eileen se ridică, se duse la toaletă și își scoase din nou telefonul din buzunar. Nu erau notificări noi. Deschise o aplicație de mesaje și scrise numele lui Simon, afișând firul discuției din seara precedentă.

Eileen: ai ajuns bine?

Simon: Da, tocmai voiam să-ți scriu

Simon: E posibil să-ți fi cumpărat un cadou

Eileen: serios???

Simon: Magazinul de pe feribot avea o ofertă specială la Toblerone fără taxe vamale

Simon: Ai planuri mâine seară?

Eileen: de fapt, de data asta, da…

Eileen: darach își face ziua, îmi pare rău

Simon: Ah, ok

Simon: Putem să ne vedem în timpul săptămânii atunci?

Eileen: da te rog

Acesta era ultimul mesaj din firul discuției. Eileen merse la toaletă, se spălă pe mâini, își retușă rujul în oglindă și apoi își tamponă buzele cu un pătrat de hârtie igienică. Cineva ciocăni în ușa toaletei, iar ea spuse tare: Imediat! Se uita apatic în oglindă. Trase de pielea feței în jos, astfel încât pomeții îi ieșiră în evidență, ascuțiți și ciudați sub lumină albă, fluorescentă a tavanului. Persoana ciocăni din nou la ușă. Eileen își puse poșeta pe umăr, descuie ușa și se întoarse în bar. Așezându-se lângă Paula, ridică paharul pe jumătate gol pe care îl lăsase pe masă. Toată gheața se topise. Despre ce vorbim? întrebă ea. Paula răspunse că despre comunism. Toată lumea e interesată de asta acum, spuse Eileen. E nemaipomenit. Când am început eu să vorbesc despre marxism, oamenii au râs de mine. Acum e o chestie la modă. Așa că tuturor oamenilor ăstora noi care încearcă să arate cât de grozav e comunismul aș vrea să le zic: Bine ați venit, tovarăși. Nu vă port ranchiună. Viitorul este luminos pentru clasa muncitoare. Roisin ridică paharul atunci, la fel și Darach. Eileen zâmbea și părea ametită. Au luat platourile? întrebă ea. Un bărbat pe nume Gary, care stătea în fața ei, spuse: Totuși, nimeni de aici nu e din clasa muncitoare. Eileen se frecă la nas. Mda, zise ea. Ei, Marx te-ar contrazice, dar înțeleg ce vrei să spui.

Oamenilor le place să afirme că sunt din clasa muncitoare, spuse Gary. Dar, de fapt, nimeni de aici nu provine din clasa muncitoare.

Bine, dar toți cei de aici muncesc ca să aibă din ce trăi și plătesc chirie unui proprietar, spuse Eileen.

Ridicând din sprâncene, Gary spuse: Dacă plătești chirie nu înseamnă că faci parte din clasa muncitoare.

Mda, dacă muncești nu înseamnă că faci parte din clasa muncitoare. Dacă îți cheltui jumătate din salariu pe chirie, dacă nu deții nimic, dacă ești exploatat de șeful tău, nimic din toate astea nu înseamnă că faci parte din clasa muncitoare, corect? Și atunci de ce e nevoie? De un anumit accent, asta e?

Cu un râs iritat, el răspunse: Crezi că poți să conduci BMW-ul de la tăticu' și pe urmă să afirmi că ești din clasa muncitoare pentru că nu te înțelegi cu șeful tău? Nu este o modă, să știi. E o identitate.

Eileen bău din pahar. Totul e o identitate acum, spuse ea. Și, apropo, pe mine nu mă cunoști. Nu știu de ce spui că nimeni de aici nu face parte din clasa muncitoare, nu știi nimic despre mine.

Știu că lucrezi la o revistă literară, spuse el.

Doamne! Am un job, cu alte cuvinte. Un adevărat comportament de burghez.

Darach spuse că, după părerea lui, ei folosesc aceeași sintagmă, „clasa muncitoare", ca să descrie două grupuri diferite ale populației: unul, marea pătură a celor care obțin venituri din muncă, nu din capital, și celălalt, o subsecțiune sărăcită, predominant urbană, a acestui grup, cu un anumit set de tradiții și semnificanți culturali. Paula spuse că și o persoană din clasa mijlocie poate să fie socialistă, iar Eileen spuse că nu există clasă de mijloc. Atunci toți începură să vorbească unii peste alții. Eileen își mai verifică o dată telefonul. Nu erau mesaje noi, iar ceasul de pe ecran arăta 23:21. Își goli paharul și își luă geaca pe ea. Trimițându-le o bezea, își luă rămas-bun de la ceilalți așezați la masă. Mă duc acasă, spuse. La mulți ani, Darach! Ne vedem curând. Din cauza zgomotului și a conversației, doar puțini părură să observe că pleacă. Aceștia îi făcură cu mâna și o salutară în timp ce se îndepărta.

Zece minute mai târziu, Eileen era într-un alt autobuz, de data aceasta întorcându-se spre centrul orașului. Se așeză singură lângă geam, la etaj, își scoase telefonul din buzunar și îl deblocă. Deschizând o aplicație de social

media, scrise numele „Aidan Lavelle“ și apăsă pe al treilea rezultat afișat. După ce se încărcă profilul, Eileen derulă în jos mecanic, aproape neatent, pentru a vedea cele mai recente actualizări, acționând parcă din obicei, nu dintr-un interes spontan. Apăsând de câteva ori, navigă de la pagina lui Aidan Lavelle la profilul utilizatoarei Chiar Fata cu Moartea și așteptă să se încarce. Autobuzul tocmai oprea în stația St Mary's College, ușile deschizându-se și călătorii coborând la parter. Pagina se încărcă și, absentă, Eileen derulă ultimele actualizări. Când autobuzul se urni, soneria de oprire se auzi din nou. Cineva se așeză lângă Eileen, iar ea își ridică privirea și zâmbi politicos, după care își întoarse atenția spre ecran. Cu două zile înainte, utilizatoarea Chiar Fata cu Moartea postase o fotografie nouă, sub care scria „un caz trist“. În fotografie, utilizatoarea își ținea brațele în jurul unui bărbat brunet. Bărbatul era etichetat Aidan Lavelle. În timp ce se uita la fotografie, Eileen deschise gura ușor, apoi o închise la loc. Apăsă pe ea să o mărească. Bărbatul purta o haină roșie reiată. În jurul gâtului său, brațele femeii erau atrăgătoare, plinuțe, bine proporționate. Fotografia primise treizeci și patru de aprecieri. Autobuzul oprea în altă stație acum și Eileen își îndreptă atenția spre fereastră. Erau în Grove Park, chiar înainte de canal. Recunoscu locul într-o fulgerare, se încruntă, apoi sări în picioare, strecurându-se pe lângă pasagerul de lângă ea. Când ușile se deschiseră, coborî în fugă, aproape gâtuit treptele și, mulțumindu-i șoferului în oglinda retrovizoare, păși pe stradă.

Era aproape de miezul nopții. Ferestrele apartamentelor se zăreau galbene din loc în loc, deasupra unei vitrine întunecate de pe colț. Eileen își închise fermoarul gecii și își aranjă poșeta pe umăr, apoi o luă pe jos, cu aparentă hotărâre, într-o anumită direcție. Din mers, mai scoase o dată telefonul și examină din nou fotografia. Pe urmă își drese glasul. Pe stradă era liniște. Băgă telefonul în buzunar și își netezi cu mâinile partea din față a gecii, de parcă voia să le șteargă. Traversă și grăbi ritmul, făcând pași mari și apăsați, până când ajunse la o casă înaltă din cărămidă, cu șase containere de plastic aliniate în spatele porții. Ridicând privirea, râse ciudat și își frecă fruntea cu mâna. Înaintă

pe poteca cu pietriș și sună la ușă. Timp de cinci secunde, zece secunde, nu se întâmplă nimic. Cincisprezece secunde. Clătina din cap, cu buzele mișcându-se pe muteste, de parcă repeta o conversație imaginară. Se scurseră douăzeci de secunde. Se întoarse să plece. Atunci, dinspre interfonul de plastic se auzi vocea lui Simon: Alo? Revenind, Eileen se holbă la interfon, dar nu spuse nimic. Alo? repetă vocea. Eileen apăsă pe buton.

Bună, zise ea. Eu sunt. Scuze.

Eileen, tu ești?

Da, scuze. Eu, adică Eileen.

Ești OK? întrebă el. Urcă, îți deschid acum.

Se auzi sunetul de deschidere a ușii și Eileen intră. Lumina din hol era foarte puternică și cineva lăsase o bicicletă sprijinită de cutiile poștale. În timp ce urca treptele, Eileen își duse mâna la ceafă, unde părul îi ieșise din clamă și, cu grijă, degetele ei lungi și îndemânatice îl aranjară la loc. Pe urmă se uită la ceas pe telefon, care arăta 23:58, și își descheie fermoarul gecii. Ușa lui Simon era deja deschisă. El stătea desculț în prag, încruntat în lumina de pe hol, cu ochii somnoroși și puțin umflați. Ea se opri pe ultima treaptă, cu mâna pe balustradă. O, Doamne, îmi pare rău, spuse. Erai în pat?

S-a întâmplat ceva? întrebă el.

Ea își lăsă capul în jos, ca și cum ar fi fost epuizată sau rușinată, și închise ochii. Trecură câteva secunde până când deschise ochii din nou și răspunse: Nu s-a întâmplat nimic. Mă întorceam acasă de la ziua lui Darach și am vrut să te văd. Nu m-am gândit – nu știu de ce am presupus că o să fii treaz. Știu că e târziu.

Nu e chiar așa târziu. Vrei să intri?

Cu privirea încă la podea, ea răspunse pe o voce gâtuită: Nu, nu, te las în pace. Mă simt atât de prost, iartă-mă.

El închise un ochi și o studie, cum stătea acolo, pe ultima treaptă. Nu spune asta, zise. Intră, o să bem ceva.

Ea îl urmă înăuntru. Numai una dintre luminile din bucătărie era aprinsă, iluminând micul apartament într-un cerc cu marginile difuze. Un suport de rufe era desfăcut lângă peretele din spate, cu diverse haine întinse la uscat: tricouri, șosete, chiloți. El închise ușa în urma ei, în timp ce ea își dădea jos geaca și pantofii. Pe urmă, Eileen rămase în fața lui, privind umil spre podea.

Simon, spuse ea, pot să-ți cer o favoare? Poți să refuzi, nu o să mă supăr.

Sigur.

Pot să dorm în patul tău, cu tine?

El întârzie o clipă privind-o înainte să răspundă. Da, zise. Nicio problemă. Ești sigură că totul e în regulă?

Fără să-și ridice privirea, ea încuviință. El îi umplu un pahar cu apă de la robinet și intrară împreună în camera lui. Era un dormitor ordonat, cu podea închisă la culoare. În centru se afla un pat dublu, cu pătura trasă deoparte, și o veioză aprinsă pe noptieră. În partea opusă a ușii era o fereastră cu jaluzeaua coborâtă. Simon stinse veioza și Eileen își descheie nasturii rochiei, trăgând-o peste cap și așezând-o pe spătarul scaunului de birou. Se băgară în pat. Ea bău niște apă din pahar, apoi se întinse pe o parte. Câteva minute, stătură nemișcați, în liniște. Ea se uită la el, dar el stătea cu spatele la ea, numai ceafa și umerii i se vedeau vag. Mă ții în brațe? întrebă ea. O clipă, el ezită, de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar pe urmă se întoarse și o cuprinse cu un braț, murmurând: Da, sigur. Ea se cuibări lângă el, cu fața lipită de gâtul lui, cu corpurile strânse unul în altul. El scoase un sunet gutural: Mmm. Pe urmă înghiți. Scuze, zise. Gura ei era în dreptul gâtului lui. E OK, răspunse ea. E plăcut. El trase atunci aer în piept. Da, este, spuse. Nu ești beată, nu? Ea avea ochii închiși. Nu, spuse. Își băgă o mână în chiloții lui. El închise ochii și gemu foarte încet. O vreme, îl atinse așa, lent, uitându-se în sus la el, la pleoapele lui închise, umede, la gura întredeschisă. Putem? întrebă. El răspunse că da. Se dezbrăcară până la piele. Aduc un prezervativ, spuse el. Ea îi răspunse că ia anticoncepționale, iar el păru să ezite. Oh, spuse. Atunci așa? Ea încuviință din cap. Stăteau întinși pe o parte, față în față. Ținând-o de o coapsă, o pătrunse.

Ea trase scurt aer în piept, iar el îi frecă osul șoldului cu palma. Câteva secunde, rămaseră nemișcați. El se apropie puțin. Cu ochii închiși, ea scoase un scâncet. Hm, zise el. Pot să te întind pe spate, ar fi OK? Cred că aș putea să intru mai adânc în poziția aia, dacă vrei. Ea ținu ochii închiși. Da, spuse. Atunci el se retrase și ea se răsuci pe spate. Când o pătrunse din nou, ea țipă, ridicându-și picioarele ca să-l cuprindă. Sprijinindu-și greutatea în brațe, el închise ochii. După un minut, ea spuse: Te iubesc. El răsuflă. Cu o voce groasă, răspunse: Ah, nu am… Și eu te iubesc, foarte mult. Ea îi mângâia ceafa, inspirând adânc pe gură. Eileen, spuse el, îmi pare rău, dar cred că deja sunt aproape. Doar că nu, nu am – nu știu, îmi pare rău. Cu fața roșie și răsuflarea întretăiată, ea scutură din cap. E în regulă, zise. Nu-ți face griji, nu-ți cere scuze. După ce termină, stătură îmbrățișați o vreme, respirând, ea trecându-și degetele prin părul lui. Pe urmă, încet, el își coborî mâna, caldă și grea peste abdomenul ei, între picioare. E în regulă așa? întrebă. Închizând ochii, ea murmură: Da. Mișcându-și degetul mijlociu în ea, îi atinse clitorisul cu degetul mare, iar ea șopti da, da. După aceea, se îndepărtară, și ea se răsuci pe spate, aruncând pătura de pe picioare, recăpătându-și suflul. El stătea întins pe o parte, cu ochii pe jumătate închiși, privind-o. A fost bine? o întrebă. Ea râse ușor tremurat. Da, spuse. Mulțumesc. Atunci el zâmbi languros, iar privirea i se plimbă de-a lungul corpului ei lung și suplu, întins pe saltea. Oricând, răspunse.

Dimineață, alarma lui sună la opt și îi trezi pe amândoi, Simon ridicându-se într-un cot ca s-o oprească, Eileen întinsă pe spate, frecându-se la ochi. Pe lângă marginile jaluzelei, se scurgea un dreptunghi de lumină albă naturală. Ai planuri în dimineața asta? întrebă ea. El își puse telefonul la loc pe noptieră. Voiam să mă duc la liturghia de la ora nouă, spuse el. Dar pot să mă duc mai târziu, nu e nicio diferență. Ea rămase întinsă cu ochii închiși, arătând fericită, cu părul răsfirat pe pernă. Pot să vin cu tine? întrebă. El își coborî privirea spre ea o clipă, apoi răspunse simplu: Sigur că poți. Se dădură amândoi jos din pat și el puse de cafea, în timp ce ea se băgă la duș. Eileen ieși din baie înfășurată

într-un prosop alb uriaș și se sărutară sprijiniți de blatul din bucătărie. Și dacă am gânduri murdare în timpul liturghiei? întrebă ea. El o atinse pe ceafă, unde avea părul ud. Adică despre aseară? zise. Nu am făcut nimic murdar. Ea îl sărută pe cusătura tricoului. Pe urmă, el făcu micul dejun cât timp ea se îmbrăcă. La nouă fără câteva minute, ieșiră din casă și merseră pe jos până la biserică. Înăuntru era răcoare, mai degrabă pustiu și mirosea a umed și a tămâie. Preotul citi din Luca și ținu o predică despre compasiune. În timpul împărtășaniei, corul cântă „Iată-mă, Doamne". Eileen îi făcu loc lui Simon să iasă din strană și îl privi stând la rând alături de ceilalți membri ai congregației, majoritatea în vârstă. De la balconul din spatele lor, corul cânta: *Voi transforma întunericul lor în lumină*. Eileen se foi pe scaun ca să nu-l piardă din ochi pe Simon când ajunse la altar și primi cuminecătura. Întorcându-se, se închină. Ea stătu cu mâinile în poală. El își ridică privirea la tavanul vast al domului, mișcând tăcut din buze. Ea îl urmări cu o expresie cercetătoare. El veni și se așeză lângă ea, punându-și o mână peste a ei, iar mâna lui era grea și complet nemișcată. După aceea, îngenunche lângă ea pe pernița din fața stranei. Plecându-și capul deasupra mâinilor, nu păru grav sau serios, ci doar calm, iar buzele nu i se mai mișcau. Încrucișându-și degetele în poală, ea îl observă. Corul cânta: *Te-am auzit chemând în noapte*. Simon se închină încă o dată și se așeză lângă ea. Eileen îi întinse mâna și, calm, el o luă într-a lui și o ținu acolo, trecând ușor cu degetul peste marginile mici ale încheieturilor degetelor ei. Stătură așa până la sfârșitul liturghiei. Pe stradă, afară, zâmbiră iar și zâmbetele lor fură misterioase. Era o dimineață rece și senină de duminică, fațadele albe ale clădirilor reflectau razele soarelui, mașinile treceau pe lângă ei, oamenii își plimbau câinii, strigându-se unii pe alții peste stradă. Simon o sărută pe Eileen pe obraz și își luară la revedere.

12

Alice, crezi că problema romanului contemporan este pur și simplu problema vieții contemporane? Sunt de acord că pare vulgar, decadent, chiar violent din punct de vedere epistemic să investești energie în trivialitățile sexului și ale prieteniei, când civilizația umană se confruntă cu colapsul. Și totuși, asta fac în fiecare zi. Putem aștepta, dacă vrei, să atingem un plan mai înalt al ființării, moment în care vom începe să ne îndreptăm toate resursele mintale și materiale spre întrebări existențiale, fără să ne mai gândim la familii, prieteni, iubiți și așa mai departe. Dar, după părerea mea, am aștepta mult și bine și, de fapt, vom muri mai întâi. La urma urmei, când oamenii zac pe patul de moarte, nu încep mereu să vorbească despre soți sau soții și despre copii? Și nu este moartea, de fapt, apocalipsa la persoana întâi? Deci, în sensul ăsta, nu este nimic mai important decât ceea ce tu numești așa de batjocoritor „se despart sau rămân împreună“ (!), pentru că la sfârșitul vieții, când nu ne mai așteaptă nimic, ăsta încă e singurul lucru despre care vrem să vorbim. Poate că, pur și simplu, ne naștem ca să iubim și să ne facem griji pentru oamenii pe care îi știm și ca să continuăm să iubim și să ne facem griji chiar și atunci când există lucruri mai importante pe care ar trebui să le facem. Și dacă asta înseamnă că specia umană e pe cale de dispariție, într-un fel, nu e ăsta un motiv drăguț pentru dispariția ei, cel mai drăguț motiv pe care ți-l poți închipui? Pentru că atunci când ar fi trebuit să reorganizăm distribuția resurselor omenirii și să facem tranziția colectivă către un model economic durabil, noi ne făceam în schimb griji pentru sex și prietenie. Pentru că ne iubeam prea mult și ne consideram prea interesanți unii pe alții. Și ador chestia asta la omenire, de fapt, ăsta este și motivul pentru care sper să supraviețuim – pentru că suntem atât de proști când vine vorba de ceilalți.

În ultima privință, vorbesc din experiență personală. Aseară, când mă întorceam de la o petrecere de o zi de naștere, am coborât spontan la Grove Park și m-am dus pe jos acasă la Simon. Cred că eram cam ametită și mă simțeam prost și poate am crezut că pot să mă bazez pe el să-mi maseze umerii și să mă complimenteze. Sau poate am vrut să nu fie acasă. Sau să fie cu fata asta cu care se vede, ca să mă simt și mai prost. Nu știu. Nu știu ce voiam sau ce credeam că o să se întâmple. În fine, când am ajuns sus era evident că soneria îl trezise și că trebuise să se dea jos din pat ca să-mi deschidă. Nu era chiar târziu, în jur de miezul nopții. Stătea în prag, arătând obosit și bătrân. Nu într-un sens rău. Dar cred că m-am obișnuit să văd același adolescent blond și frumos pe care l-am văzut dintotdeauna, de când eram fetiță. Iar aseară, când stătea în prag, mi-am dat seama că nu mai e același băiat. Ce știu eu, de fapt, despre viața lui? Când am simțit pentru prima dată pasiunea aceea adolescentină pentru Simon, nu înțelegeam prea bine sexualitatea și am folosit expresia „atingere specială“ ca să îmi descriu felul în care mă simțeam când mă atingea. Ceea ce, apropo, se întâmpla numai accidental sau în cel mai cast mod posibil. Nu este o expresie de-a dreptul amuzantă, „atingere specială“? Când mă gândesc acum la ea, îmi vine să râd. Numai că aseară, în pat, m-a îmbrățișat și cuvintele astea mi-au revenit imediat în minte, de parcă ultimii cincisprezece ani nu au însemnat nimic, și sentimentul a rămas același.

Până la urmă, ne-am dus împreună la liturghie azi-dimineață. Biserica de pe strada lui are la intrare un portic din piatră foarte elegant și un nume cât se poate de catolic, „Biserica Imaculatei Maria, refugiul păcătoșilor“. Apropo, nu m-a rugat el să-l însoțesc, eu am vrut, deși acum nu sunt sigură de ce. Este posibil să mă fi simțit atât de bine în compania lui, încât pur și simplu nu am vrut să fiu despărțită fizic de el timp de o oră. Dar la fel de posibil este – nu sunt sigură cum să explic – că nu am vrut să se ducă fără mine, fiindcă mă simțeam geloasă. Acum, că am zis-o, nu prea știu ce vreau să spun cu asta. Disprețuiesc oare faptul că lui îi place conceptul de Dumnezeu mai mult decât îi plac eu? Ideea pare absolut absurdă. Dar atunci de ce? Revenind la o relație

intimă cu Simon, chiar dacă pentru un scurt interludiu, să-mi fost teamă că se duce la liturghie ca să se curețe de mine? Sau poate că, într-un fel, nu eram convinsă că o să se țină de plan și m-am gândit că, dacă mă ofer să merg cu el, o să fie nevoit să admită că, până la urmă, nu fusese chiar serios în privința chestiei ăsteia cu religia. Sigur că, într-un final, am ajuns împreună la biserică fără incidente. Înăuntru, totul era alb și albastru, cu statui pictate și confesionale din lambriu întunecate, cu draperii bogate din catifea. Majoritatea celorlalți participanți erau femei în vârstă, scunde, în haine pastelate. Când a început slujba, Simon nu a început brusc să se comporte foarte intens și spiritual, nici să strige despre maiestuozitatea lui Dumnezeu Tatăl sau altceva de genul ăsta, ci a rămas el, așa cum îl știm. În mare parte, doar a stat acolo ascultând, fără să facă altceva. La început, când toată lumea repeta întruna „Doamne, îndură-te spre noi“ și toate alea, cred că o parte din mine voia ca el să pufnească în râs și să-mi spună că totul a fost o glumă. Într-un fel, îmi era teamă de comportamentul lui, de lucrurile pe care le spunea, cum ar fi „Am păcătuit amarnic“ – de fapt, spunând astfel de lucruri tare, cu vocea lui obișnuită, la fel cum aș putea eu să spun „plouă“, dacă aș crede sincer că plouă și că nimic din credința aceasta a mea nu mi s-ar părea ridicolă. M-am uitat mult la el, simțindu-mă probabil alarmată de seriozitatea lui, însă el se mulțumea să-mi arunce priviri prietenoase, de parcă voia să-mi spună: Da, asta e liturghia, la ce te așteptai? Pe urmă, s-a citit despre o femeie care îi ungea cu mir picioarele lui Isus și, cred, i le usca cu părul ei? Asta dacă nu cumva am înțeles eu greșit. Simon a stat și a ascultat povestea asta evident bizară și dubioasă, arătând complet calm și normal, ca de obicei. Știu că repet mult cât de obișnuit era, dar tocmai lipsa aparentă a oricărei schimbări în atitudinea lui, mai exact faptul că a continuat să fie pe deplin și recognoscibil același om dintotdeauna, mi s-a părut atât de misterios.

După citire, preotul a început să binecuvânteze pâinea și vinul, pe urmă a cerut congregației: „Sus să avem inimile.“ În același timp, într-o șoaptă colectivă, toți din biserică au răspuns: „Avem către Domnul.“ Este posibil oare

să fi fost martoră la o astfel de scenă, chiar în mijlocul Dublinului, cu doar câteva ore în urmă? Este posibil ca astfel de lucruri să se întâmple cu adevărat în lumea reală în care trăim eu și cu tine? Preotul a spus „Sus să avem inimile“ și toată lumea, inclusiv Simon, a răspuns fără ezitare sau ironie: „Avem către Domnul.“ Credeau că spun adevărul și că inimile lor în momentul acela chiar erau înălțate către Domnul, orice ar mai însemna și asta? Dacă mi-aș fi pus întrebarea asta ieri, aș fi spus sigur că nu. Liturghia este doar un ritual social, oamenii religioși nu-și petrec cu adevărat timpul gândindu-se la Dumnezeu și cu siguranță nu încearcă niciodată să-și înalțe inimile către el sau să conceptualizeze ce ar însemna să facă acest lucru. Dar astăzi nu mai cred asta. Cred că cel puțin unii dintre oamenii din biserica aceea credeau sincer că își înalță inimile către Domnul. Și cred că și Simon era convins de asta. Cred că știa ce spune, că se gândise la asta și că era convins de adevărul acestui lucru. Pe urmă, preotul ne-a cerut să ne urăm pace reciproc și Simon a dat mâna cu toate femeile acelea în vârstă, mici și argintii, pe urmă a dat mâna cu mine și a spus „Pace ție“ și de-atunci voiam să fie sincer. Nu mai simțeam că vreau să glumească, de fapt, simțeam că vreau să fie pe cât de serios părea și chiar mai serios, să fie sincer în privința fiecărui cuvânt rostit.

Se poate oare să fi ajuns în timpul liturghiei să admir sinceritatea credinței lui Simon? Dar cum e posibil să admir pe cineva pentru că crede în ceva în care eu nu cred și nu vreau să cred și care mi se pare vădit incorect și absurd? Dacă Simon ar începe să se închine unei broaște țestoase în chip de fiu al lui Dumnezeu, de exemplu, i-aș mai admira sinceritatea? Dintr-o perspectivă strict raționalistă, e la fel de logic să te închini unei țestoase pe cât e să te închini unui predicator iudeu din secolul întâi. Având în vedere că Dumnezeu nu există, toată chestia asta e arbitrară, oricum, și la fel de bine ar putea să fie Isus sau o găleată de plastic sau William Shakespeare, nu contează. Și cu toate astea, nu aș putea să admir sinceritatea lui Simon dacă ar alege să se închine unei țestoase. Și atunci înseamnă că admir doar ritualul? Admir capacitatea lui de a accepta cu blândețe, fără să critice, înțelepciunea primită? Sau cred în secret că

Isus are ceva special și că a i te închina ca lui Dumnezeu, chiar dacă nu este întru totul rezonabil, este oarecum acceptabil? Nu știu. Poate a fost vorba doar despre comportamentul calm și blând al lui Simon în biserică, despre felul în care a recitat rugăciunile, atât de încet și de demn, la fel ca bătrânicile acelea, neîncercând să fie altfel decât ele, neîncercând să arate că el crede mai înflăcărat sau mai puțin înflăcărat decât ele, ci exact la fel. Și nici măcar nu a părut jenat că îl priveam – adică nu era jenat pentru mine, de cât de stingheră eram, dar nu era jenat nici pentru el, să fie surprins în timpul închinării la o ființă supremă în care eu nu cred.

După aceea, pe stradă, mi-a mulțumit că m-am dus cu el. Atunci, pentru o clipă, mi-a fost teamă că o să facă o glumă din toată povestea, din cauza stinghereli sau a emoțiilor, iar ideea m-a îngrozit. Dar nu a făcut asta. Ar fi trebuit să știu că n-o s-o facă, pentru că nu i-ar fi stat în caracter. Doar mi-a mulțumit și fiecare a plecat pe drumul lui. Dacă zic că liturghia a fost ciudat de romantică, sper că o să înțelegi la ce mă refer. Poate m-a făcut să simt că Simon are ceva profund și serios, niște calități pe care nu i le mai văzusem de mult timp, sau poate a fost doar blândețea lui când am dat mâna. Sau, așa cum sunt sigură că ar sugera un psiholog evoluționist, poate sunt doar o femeie mică și fragilă și, după ce dorm în patul unui bărbat, devin slabă și tandră când vine vorba despre el. Nu am mari pretenții de la mine, ar putea fi adevărat. Și, în timp ce scriu e-mailul ăsta, chiar mă simt puțin slabă și tandră când vine vorba despre Simon și chiar puțin protectoare, cine știe de ce. Dacă m-aș fi dus direct acasă în dimineața asta în loc să-l însoțesc la biserică, nu sunt sigură că m-aș fi simțit la fel acum. Dar, în același timp, dacă ne-am fi dus la liturghie în dimineața asta, fără să ne fi culcat împreună azi-noapte, tot nu cred că m-aș fi simțit la fel acum. Combinația aparent nepotrivită dintre culcatul împreună și pe urmă mersul la liturghie a fost cea care m-a făcut să mă simt așa – să simt că am intrat în viața lui, chiar dacă doar pentru scurt timp, că am văzut la el ceva ce nu mai văzusem până atunci și că, prin urmare, acum îl cunosc altfel.

Apropo de prietenie și dragoste: cum e la Roma? Cum e Felix? Tu ce mai faci? Părțile despre sexualitate din e-mailul tău au fost foarte amuzante. Crezi că ești singura persoană care a simțit vreodată dorință sexuală? În cazul în care răspunsul este da, anexez un PDF cu eseul lui Audre Lorde *Uses of the Erotic*, care sunt sigură că o să-ți placă mult. În fine – da, sigur că ar trebui să-l inviți pe Simon în vizită! Știu că vrea să te vadă și nu-mi pot închipui nimic mai bun pe lume decât să vă am pe voi doi numai pentru mine o săptămână la mare. Cu dragoste, mereu, E.

13

În aceeași dimineață de duminică, la Roma, Alice nu reușea să închidă dușul din baie. După ce se uscă și își luă halatul pe ea, îl rugă pe Felix să se uite la el. Felix veni și întoarse capul dușului spre perete, apoi examină unitatea centrală, apăsând pe buton pentru a-l porni și a-l opri, fără vreun rezultat, în timp ce ea stătea în picioare în spatele lui, cu părul ud picurându-i pe umeri. Dând la o parte carcasa de plastic de la exterior, miji ochii să vadă eticheta dinăuntru. Cu mâna stângă, scoase telefonul din buzunar și i-l întinse în spate lui Alice. După ce ea îl luă, îi citi cu voce tare marca și numărul modelului și o rugă să le caute pe Google, în timp ce el apăsă din nou pe butonul de oprire și urmări cum se mișcă mecanismul de la interior. Ea atinse pictograma browserului de pe ecranul telefonului lui, iar acesta se deschise pe un site porno cunoscut. Pe pagină era o listă cu rezultate pentru căutarea „anal dur“. Poza de prezentare a primului rezultat arăta o femeie în genunchi pe un scaun, cu un bărbat care o ținea de gât din spate. Dedesubt, altă poză de prezentare înfățișa o femeie plângând, cu rujul întins și cu rimelul scurs în urme exagerate sub ochi. Fără să atingă ecranul sau să interacționeze în vreun fel cu pagina, Alice îi înapoie telefonul lui Felix și spuse: Poate vrei să închizi asta. El luă telefonul, îi aruncă o privire și imediat se înroși pe față și pe gât. Carcasa de plastic a unității centrale căzu spre el și fu nevoit s-o prindă și s-o susțină cu cealaltă mână. Ă, zise el. Scuze. Doamne, ce jenant, scuze pentru asta. Ea încuviință, își băgă mâinile în buzunarele halatului, le scoase din nou, pe urmă se duse în camera ei.

Peste câteva minute, Felix găsi o soluție pentru problema cu dușul. Pe urmă ieși din apartament și se duse la plimbare. Trecură câteva ore, timp în care Alice lucră în camera ei, iar Felix se plimbă singur prin oraș. Rătăci pe Corso

ascultând muzică la căști, aruncând priviri în vitrinele magazinelor și verificându-și ocazional telefonul. În apartament, Alice se duse în bucătărie, mâncă o banană, niște pâine și jumătate de baton de ciocolată, apoi se întoarse în camera ei.

Când veni înapoi, Felix ciocăni în ușa camerei lui Alice și, fără să deschidă, o întrebă dacă ar vrea să mănânce ceva.

Am mâncat deja, răspunse ea dinăuntru. Mulțumesc.

El încuviință pentru sine, își cuprinse puntea nasului cu degetele, se îndepărtă de ușa ei, apoi se întoarse. Clătină din cap și ciocăni din nou.

Pot să intru? întrebă.

Sigur.

Deschise ușa și o găsi pe Alice stând rezemată de speteaza patului, cu laptopul în poală. Fereastra era deschisă. Rămase în prag, fără să intre, cu o mână pe cadrul ușii. Ea își înclină capul într-o parte, întrebător.

Am reparat dușul, spuse el.

Am observat. Mulțumesc.

Ea își îndreptă înapoi atenția la orice ar fi făcut pe laptop. El rămase în prag, arătând nemulțumit.

Ești supărată pe mine? întrebă.

Nu, nu sunt supărată.

Mă simt prost pentru ce s-a întâmplat mai devreme.

Nu-ți faci griji pentru asta, zise ea.

El își frecă palma de cadrul ușii, continuând s-o privească.

Chiar vrei să nu-mi fac griji sau zici și tu așa? întrebă.

Cum adică?

Ești cam distantă cu mine.

Ea ridică din umeri. El așteptă ca Alice să mai zică ceva, dar ea tăcu.

Uite, așa, zise el. Nu prea vorbești.

Nu știu ce vrei să spun. E treaba ta la ce fel de porno îți place să te uiți. Dar e regretabil că ai lăsat pagina deschisă, pentru că mi s-a părut tulburător.

El se încruntă și răspunse: N-aș zice că e chiar tulburător.

Nu, sunt sigură că nu.

Ce înseamnă asta?

Privindu-l acum cu o expresie mai degrabă fioroasă, spuse: Ce vrei să auzi, Felix? Îți place să urmărești videoclipuri cu femei vulnerabile care au parte de niște lucruri oribile și ce vrei să zic? Că e în regulă? Sunt sigură că e în regulă. Nu o să ajungi la închisoare pentru asta.

Și tu crezi că ar trebui, nu?

Ce cred eu nu e treaba ta, de fapt, nu?

El râse. Cu mâinile în buzunare, clătină din cap. Lovi ușor pantoful de cadrul ușii. Bănuiesc că în istoricul tău de căutare nu e nimic jenant.

Nimic de genul ăsta, nu.

Ei, atunci ești superioară.

Ea scria ceva, nu se mai uita la el. Felix o urmări cu privirea.

Nu cred că îți pasă cu adevărat de femeile alea, spuse el în cele din urmă. Cred că ești doar enervată că mie îmi place ceva care ție nu-ți place.

Poate.

Sau poate ești geloasă pe ele.

O clipă, se uitară unul la altul. Calm, ea spuse: Cred că e urât că-mi vorbești așa. Dar nu, nu sunt geloasă pe nicio femeie care trebuie să se înjosească pentru bani. Mă consider norocoasă că nu sunt nevoită să fac asta.

Banii tăi nu te-au ajutat prea mult cu mine totuși, nu-i așa?

Fără să tresară, ea răspunse: Dimpotrivă, m-am bucurat de compania ta în ultimele trei zile. Ce aș putea cere mai mult?

El aruncă o privire în spate, spre camera de zi, apoi își frecă fața cu mâinile într-un gest de epuizare psihică sau fizică absolută. Ea îl privi cu un aer neutru.

Asta căutai, plăcerea companiei mele?

Da.

Și te-ai bucurat de ea, zici?

Foarte mult, răspunse ea.

El privi în jur, clătinând încet din cap. În cele din urmă, intră în cameră și se așează pe jumătatea liberă a patului, cu spatele la ea.

Pot să mă întind o secundă? întrebă.

Sigur.

Se întinse pe spate. Lângă el, ea continuă să tasteze. Părea să scrie un e-mail.

Mă faci să mă simt incredibil de vinovat pentru ceva ce nu cred că a fost așa de rău, spuse el.

Încă tastând, ea răspunse: Îmi pare bine că ții așa de mult la părerea mea.

Dacă tu crezi că asta e ceva rău, n-ai decât, spuse el. Sincer, am făcut chestii mult mai rele. Adică, dacă faptul că m-am uitat la ceva pe internet e destul ca să te îndepărteze de mine, atunci nu aveam șanse să devenim prieteni buni, fiindcă asta nu e nimic pentru mine. Am făcut lucruri îngrozitoare în comparație cu asta.

Atunci ea se opri din tastat și se uită la el. Cum ar fi? întrebă.

O grămadă de lucruri, zise el. Nici n-aș ști de unde să încep. De exemplu, asta n-o să-ți placă deloc. Acum vreun an, am adus o fată acasă după ce ne-am cunoscut prin oraș și am aflat mai târziu că era încă la școală. Nu-ți zic asta ca să-mi bat joc de tine, vorbesc serios. Șaișpe sau șaptișpe ani, cam atât cred că avea.

Arăta mai mare?

Aș vrea să zic că probabil da. Dar nu m-am gândit la asta. Eram amândoi beți, ea părea că se simte bine. Știu că e groaznic să zic asta. Nu a fost vorba că m-am dat la ea tocmai fiindcă era puștoaică. Nici n-aș fi atins-o, dacă aș fi știut. Dar sigur că tot a fost rău ce s-a întâmplat. Și nu zic că, vai, a fost doar o greșeală, putea să i se întâmple oricui. Pentru că, de fapt, a fost vorba de prostia mea de la început până la sfârșit. N-o s-o țin langa cu cât de prost mă simt din cauza asta. Dar mă simt prost, înțelegi?

Încet, ea spuse: Te cred.

Și sincer, am făcut și mai rele de-atât. Cel mai rău lucru pe care l-am făcut, dacă vrei să-l auzi…

Se întrerupse, iar ea îi făcu semn din cap să continue. El se uită prin cameră cât vorbi, făcând grimase vagi, de parcă se uita fix într-o lumină.

Cel mai rău lucru pe care l-am făcut a fost să las o fată gravidă când eram la școală. Ea era a noua, eu a zecea. Ai auzit vreodată ceva mai rău de atât? Mama ei a trebuit s-o ducă în Anglia. Cred că au traversat cu vaporul. Avea vreo paișpe ani sau cam așa, o copilă, practic. Nici măcar nu trebuia să facem sex, eu am convins-o. Adică, i-am spus că o să fie în regulă. Ei, uite, ăsta a fost cel mai rău lucru.

A vrut să facă sau ai obligat-o tu?

Ea a zis că vrea, dar îi era frică să nu rămână gravidă. Și eu i-am zis că n-o să se întâmple. Nu cred că am presat-o altfel, doar că i-am zis să nu-și facă griji pentru asta. Dar poate că și asta a fost un fel de a pune presiune. Nu te gândești la chestiile astea când ai cinșpe ani sau, mă rog, eu nu mă gândeam. Acum n-aș mai face așa ceva – adică n-aș încerca să conving pe cineva să se culce cu mine, dacă nu îl interesează, nici măcar nu mi-aș bate capul. Poți să mă crezi sau nu, nu te învinuiesc dacă nu mă crezi. Dar când îmi aduc aminte cum i-am zis cuvintele alea, parcă nici nu-mi mai simt corpul. Inima începe să-mi bată ciudat și alte alea. Și mă gândesc atunci la oamenii cu adevărat malefici, ucigași în serie sau ceva de genul, și-mi spun că poate și eu sunt așa, poate și eu sunt unul dintre psihopații ăia de care auzi. Pentru că e adevărat că i-am spus asta, i-am spus să nu-și facă griji și eu eram mai mare decât ea, așa că probabil a crezut că știu despre ce vorbesc. Doar că n-am crezut că o să se întâmple. Și știi, atunci nici măcar nu m-a chinuit conștiința din cauza asta. Abia mai târziu, după ce am terminat școala, am început să mă gândesc cât de malefic fusese ce îi făcusem. Și m-a cam speriat și toate cele.

Știi ce face fata acum? întrebă Alice.

Mda, o știu și acum. Nu mai locuiește în oraș, lucrează în Swinford. Dar o mai văd uneori, când vine acasă.

Te salută, dacă te vede?

A, da, spuse el. Nu-i vorba că nu vorbim sau ceva. Doar că mă simt groaznic când o văd, pentru că asta-mi aduce aminte de ce am făcut.

I-ai spus vreodată că îți pare rău?

Atunci, poate. Dar mai târziu, când am început să mă simt foarte prost din cauza asta, nu am mai luat legătura cu ea. Nu am vrut să răscolesc iar toată povestea și s-o supăr degeaba. Nu știu ce crede ea. Poate doar a trecut peste și nu se mai gândește prea mult la ce a fost atunci. Cel puțin, așa sper. Dar poți să mă judeci, dacă vrei, nu mă apăr.

Era întors spre ea, cu capul sprijinit pe pernă, cu ochii aprinși, aproape strălucind în lumina albă de la fereastra din spatele ei. Ea se ridică în capul oaselor și privi în jos spre el, cu chipul tras.

Păi, nu pot să te judec, spuse ea. Când mă gândesc la cele mai rele lucruri pe care le-am făcut, mă simt la fel cum ai descris tu. Mă cuprinde panica și mi-e greață, chestii de genul ăsta. Am agresat o fată de la școală, am fost foarte crudă cu ea. Fără niciun motiv, bănuiesc, doar ca s-o torturez. Pentru că și alții făceau asta. Numai că pe urmă ei ziceau că fac asta din cauza mea. Când îmi amintesc de asta acum, de cele mai multe ori pur și simplu mă sperie. Nu știu de ce aș vrea să-i provoc unei alte persoane o asemenea durere. Vreau mult să cred că nu aș mai face niciodată genul ăsta de lucruri, pentru niciun motiv. Dar am făcut o dată și trebuie să trăiesc cu asta tot restul vieții mele.

El o privi atent, fără să răspundă.

Nu pot să fac să treacă ce ai făcut tu, zise ea. Și nici tu nu poți să faci să treacă ce-am făcut eu. Deci poate că amândoi suntem oameni răi.

Dacă sunt numai la fel de rău ca tine, atunci nu mă deranjează așa de mult. Sau chiar dacă suntem amândoi îngrozitori, tot e mai bine decât să fiu îngrozitor de unul singur.

Ea spuse că înțelege senzația. El se șterse la nas cu degetele și înghiți, abătându-și privirea de la ea spre tavan.

Vreau să iau înapoi un comentariu oribil pe care l-am făcut, spuse el.

Nu-ți face griji. Și eu am fost oribilă. Ce am spus despre femeile alea care se înjosesc pentru bani, asta a fost o prostie. Nici măcar nu gândesc asta. Nu contează, eram amândoi iritați.

Uitându-se în jos la unghii, el zise: E uimitor cât de mult mă iriți.

Ea râse. Nu e uimitor, spuse. Am efectul ăsta asupra multor oameni.

Îți zic eu de ce. Te porți ca o înțepată uneori. Dar știu și alți oameni care pot să fie așa și pe ei nu i-aș lăsa să mă afecteze așa cum se întâmplă cu tine. Ca să fiu sincer până la capăt, cred că, de fapt, e din cauză că-mi placi. Și când te comporți aiurea, îmi vine să mă urc pe pereți.

Ea încuviință, tăcută. Un minut, două minute, trei, stătură pe pat fără să vorbească. În cele din urmă, el o atinse prietenește pe genunchi și spuse că se duce să-și facă un duș. După ce el ieși din cameră, ea rămase nemișcată. În baie, el porni dușul și se privi în oglindă cât se încălzi apa. Conversația lor părea că avusese un oarecare efect asupra amândurora, dar era imposibil de descifrat natura efectului, sensul lui, cum li se părea lor în momentul acela, dacă era ceva comun sau ceva ce resimțeau diferit. Poate nu se cunoșteau pe ei înșiși și acestea erau întrebări fără răspunsuri fixe, iar efortul de a găsi un sens era încă în desfășurare.

~

În seara aceea, Alice luă cina în oraș cu un grup de librari și jurnaliști, în timp ce Felix mâncă singur în apartament. După aceea, se întâlniră să bea ceva și merseră pe jos împreună până la Colosseum. În întuneric, arăta scheletic și uscat, ca rămășițele deshidratate ale unei insecte antice. Chiar vezi niște lucruri tare frumoase aici, spuse Felix. Alice zâmbi, iar el îi aruncă o privire. Ce? zise. Râzi de mine. Ea clătină din cap și răspunse: Sunt doar bucuroasă că ai venit cu mine, atâta tot. Întorși în apartament, își urară noapte bună, și Alice se băgă în pat. Felix se uită pe telefon în bucătărie, în timp ce, în camera alăturată, ea

stătea întinsă, cu ochii deschiși, privind în gol. După miezul nopții, el ciocăni la ușa dormitorului ei.

Da? zise ea.

El se uită înăuntru, ținându-și telefonul în mână. Dormi? zise. Ea îi răspunse că nu. Pot să-ți arăt un videoclip? întrebă el. Ea se ridică în capul oaselor și spuse că da. Felix intră, închise ușa și se așeză pe pat lângă ea, iar ea se dădu la o parte, ca să-i facă loc. Era încă îmbrăcat, cu tricou și pantaloni de trening. În clip apărea un raton care stătea așezat într-o poziție umanoidă, cu picioarele întinse, cu o baveță legată la gât și cu un castron de cireșe negre în poală. Ratonul își vâra lăbuța îngherată în castron, apuca o cireașă și o mânca, totul într-un mod cât se poate de antropomorf, încuviințând din cap în semn de apreciere gurmandă a cireșei. Descrierea videoclipului era „raton se bucură mâncat fructe“. Dura un minut și jumătate și tot ce făcea ratonul era să mănânce și să dea aprobator din cap. Alice râse și spuse: Incredibil. Felix spuse că se gândise că i-ar plăcea și ei. Pe urmă, blocă ecranul telefonului și se sprijini contemplativ de tăblia patului. Ea se întinse pe o parte, cu fața la el, cu pătura trasă până în talie.

Dormeai? o întrebă el din nou.

Nu.

Nu am întrerupt nimic, sper.

Cum adică? întrebă ea. Ce să întrerupi?

Nu știu. Ce fac fetele când stau întinse în pat noaptea.

Ea își ridică privirea spre el, intrigată. Ah, zise. Păi, nu mă atingeam, dacă asta sugerezi.

Bănuiesc că tu nu faci asta, nu-i așa?

Ba sigur că fac, doar că nu acum.

El își coborî capul pe pernă, întins pe spate și privind în tavan. Ea ținea un braț îndoit sub cap și îl privea pe Felix.

Și la ce te gândești când faci asta? zise el.

La diverse.

Micile tale fantezii și chestii de genul ăsta.

Exact, spuse ea.

Și cine apare în fanteziile astea?

Păi, eu, bineînțeles.

La asta, Felix izbucni într-un râset foarte sincer. Bineînțeles, zise. Așa sper. Dar cine altcineva în afară de tine? Actori celebri sau vedete sau ce.

Nu prea.

Oameni pe care îi cunoști, atunci.

Mai degrabă, spuse ea.

El se întoarse cu fața spre ea, așa cum stătea întinsă lângă el.

Și eu? întrebă el.

Ea își mușcă buza de jos o clipă, apoi spuse: Mă gândesc la tine uneori.

El întinse o mână și îi atinse cămașa de noapte, trecându-și ușor degetele peste talia ei. Și ce te gândești că-ți fac? întrebă.

Ea râse, și în întuneric era imposibil de zis dacă era jenată sau nu. Mă gândesc că ești foarte, foarte drăguț cu mine, spuse ea.

Lui asta i se păru amuzant. A, da? zise. În ce fel?

Ea se întoarse și își ascunse fața în pernă, ceea ce sugeră că, într-adevăr, era jenată, dar apoi spuse zâmbind: O să râzi de mine dacă-ți spun.

Pe cuvânt că nu.

Păi, mă gândesc la tot felul de lucruri. Adică, nu am aceeași fantezie de fiecare dată. Dar un lucru pe care toate fanteziile îl au în comun este – o să râzi, pentru că e așa o dovadă de vanitate. În mod normal, n-aș spune asta nimănui, dar m-ai întrebat. Îmi place să-mi închipui că mă vrei tare de tot – mult, nu doar cât se obișnuiește.

Ușor, el își plimbă mâna peste coastele ei, apoi de-a lungul trupului. Și de unde știi că te vreau așa mult? zise el. În fantezie. Îți spun eu sau pur și simplu e evident?

E evident. Dar ajungem la o parte mai târziu unde îmi și spui.

Și îmi dai ce vreau sau doar îți place să mă ațâți?

Ea își băgă fața și mai mult în pernă. El își duse mâna înapoi la talia ei, urcă spre coaste, până la conturul fin al sânilor. Încet, murmurând, ea răspunse: Primești ce vrei.

Atunci de ce contează cât de mult te vreau? zise el. Te implor?

Nu, nu, nu ești insistent. Doar că ești foarte dornic.

Și pot să întreb dacă-s bun de ceva? Sau îți imaginezi că-s mai degrabă emoționat, pentru că te vreau așa de tare?

Ea se întoarse cu fața spre el, culcată din nou pe o parte. Degetele lui i se plimbau pe suprafața sânilor, până la breteaua cămășii de noapte și înapoi.

Uneori, chiar mi te imaginez oarecum emoționat, spuse ea.

El încuviință, pe chip și din purtarea lui citindu-se un interes deosebit pentru discuție. Pot să mai întreb ceva? zise el. Nu ești obligată să-mi răspunzi. Dar la ce te gândești când termini?

Mă gândesc că și tu termini, spuse ea.

Unde, în tine?

De obicei.

Încet, de parcă era cufundat în gânduri, își trecu dosul palmei peste abdomenul ei, în jos, peste buric. Ea îl privea nemișcată.

Știu ce o să spui acum, zise ea.

Da? Ce?

O să te întreb dacă tu te gândești vreodată la mine în felul ăsta, iar tu o să zici: Nu, nu prea.

El râse, mângâind pânza cămășii de noapte cu dosul palmei. Nu, nu o să spun asta, zise el. Pot să-ți povestesc, dacă vrei, dar aș prefera să aud mai degrabă ce gândești tu. Adică, bineînțeles că-mi place să aud asta pentru că are legătură cu mine, dar și pentru că mi se pare interesant. Am mai încercat să întreb lumea despre chestii de genul ăsta și până acum, dar de obicei nu-mi spune nimeni nimic.

Ah, zise ea. Foloseai o replică cu mine? Eu credeam că avem un moment foarte intim.

În râsetul lui se simți o notă de stângăcie. Avem, răspunse el. Am mai pus întrebarea asta în trecut, dar, așa cum am zis, de obicei nu ajung nicăieri cu ea. Și, ca să fiu sincer, i-am întrebat numai pe cei cu care eram deja. Nu am încercat niciodată s-o folosesc ca replică de agățat.

E puțin cam neconvențional. Dar, sincer, nu cred că încerci să mă agăți.

Ei, aș fi putut să aștept până mâine ca să-ți arăt videoclipul cu ratonul, îi dădu el replica.

Ea râse atunci, iar el zâmbi de plăcerea de a fi făcut-o să râdă.

Știi bine de ce sunt aici, adăugă.

Ba nu, nu știu! zise ea. Suntem deja de patru nopți în Roma și până acum nu te-a lovit cheful deloc?

Abia începeam să ne cunoaștem.

Ce gentleman!

El se întoarse iar. Nu știu, zise. M-am tot gândit și răzgândit. Sincer, poți să fii cam intimidantă în anumite situații, nu știu dacă știi asta.

Mi s-a mai spus, dar mă surprinde s-o aud și din partea ta, zise ea.

El ridică din umeri, în tăcere.

Și acum nu te mai intimidez? întrebă ea.

Ba da, puțin. Dar știi, când cineva îți povestește toate fanteziile ei sexuale preferate, asta mai reduce intimidarea. Adică, nu te supăra, dar e evident că îți place tare de mine.

Calm, ea răspunse: Ai zis că n-o să râzi de mine dacă îți spun lucrurile astea. Faci cum vrei, dar pe mine nu mă afectează și mi se pare ieftin.

El se ridică într-un cot și se uită în jos spre ea. Vezi? zise el. Uite, când vorbești așa ești intimidantă. Și apropo, nu râdeam de tine, îmi pare rău dacă așa ai crezut. Dar când ești supărată pe mine, ai atitudinea asta, de parcă mi-ai fi superioară. Mă face să mă simt ca un vierme mic.

O vreme, ea stătu așa, fără să vorbească. Pe urmă, zise pe un ton trist: Bine, sunt defensivă și mă comport cu superioritate și te fac să te simți prost. Și pe lângă toate astea, oricum este evident că sunt îndrăgostită de tine. Deci

bănuiesc că îți par de-a dreptul jalnică și că nici măcar nu-ți face plăcere să fii în preajma mea.

Mda, exact, spuse el. Exact asta gândesc despre tine. Probabil de-asta de patru zile mă țin după tine peste tot, ca un idiot.

De ce ai venit aici? întrebă ea. Doar ca să mă ațâți?

Hai, să-mi bag! Nu știu. Îmi place să vorbesc cu tine. Când mergem separat la culcare, îmi dau seama că mă gândesc puțin la tine. Așa că mi-am zis să vin ca să văd dacă și tu te gândești la mine. Bine?

La ce fel de lucruri te gândești?

El își atinse măselele cu limba, reflectând. Nu e foarte diferit de ce ai zis tu, îi spuse. Îmi imaginez că ești foarte dornică. Că poate te ațâț un pic la început și că pot să te aduc la orgasm de multe ori, chestii de genul ăsta. În fantezia în sine nu e nimic ciudat. Singurul lucru ciudat e că, de când am ajuns aici, în special în ultimele două nopți, de câte ori mă gândeam la tine, mi se părea că și tu te gândeai la mine, în camera asta. Așa e?

Da, răspunse ea.

Și parcă te simțeam lângă mine. De fapt, azi-dimineață m-am trezit și, timp de o secundă, nu mi-am amintit dacă e real sau nu – adică nu mai știam dacă sunt singur în pat sau ești și tu acolo. Pentru că mi se păruse atât de real.

Încet, ea întrebă: Cum te-ai simțit când ți-ai dat seama că ești singur?

Sincer, în fracțiunea aia de secundă? zise el. Dezamăgit. Sau, nu știu, cam singur. Tăcu o vreme, apoi întrebă: Pot să te ating acum, ce crezi?

Ea răspunse că da. El își strecură mâna pe sub cămașa de noapte și își trecu degetele peste chiloții ei. Ea deschise gura și răsuflă ușor. Încet, el își introduse arătătorul în ea, iar ea scoase un scâncet. Fața lui era îmbujorată. Ah, ești așa de udă, zise. Respirația ei era sacadată, ochii, încă închiși. Îi linse buza de sus și spuse: Stai să dau asta jos de pe tine. Ea se ridică puțin, iar el o dezbrăcă. Pe urmă, își trase tricoul peste cap, iar ea îi atinse erecția prin haine cu vârfurile degetelor. O vreau așa de mult, zise ea. Vârfurile urechilor lui erau roșii. Da? zise. O vrei acum? Ea îl întrebă dacă are prezervativ și el răspunse că are unul în

portofel. În timp ce ea stătea culcată pe spate, el termină cu dezbrăcatul și scoase portofelul din buzunar. Ea îl urmări, în timp ce, fără să-și dea seama, își ciupea pielea de la încheietura cotului. Felix, spuse. Nu am mai făcut asta de ceva timp, e OK? Atunci se priviră cu nesiguranță – Alice nesigură poate de ce gândea el, Felix nesigur poate de ce însemna întrebarea. Scosese un pătrat mic, albastru din portofel. Ce vrei să zici? întrebă. Ea ridică din umeri, părând stânjenită și continuând să se ciupească de braț. El îi dădu mâna la o parte și zise: Încetează, o să-ți faci vânătaie. Ce s-a întâmplat? Doar nu e prima dată sau ceva, nu? Asta o făcu să râdă, puțin rușinoasă, și râse și el, poate ușurat. Nu, răspunse ea. Doar că viața mea a fost ciudată o vreme. Cam doi ani. Dar înainte de asta a fost normală. Trecându-și palma peste coapsa ei, el spuse înțelegător: A, nu-i nimic. Ai emoții? Ea încuviință. El rupse folia și scoase prezervativul. Nu-ți face griji, spuse. Am eu grijă de tine. Se urcă deasupra ei și o sărută pe gât. După ce se despreunară, Alice păru să adoarmă imediat, fără măcar să-și miște brațele sau picioarele, care erau încurcate incomod în lenjeria de pat. Felix se întinse pe o parte, privind-o, apoi se întoarse pe spate și se uită îndelung la tavan.

14

Draga mea Eileen – e-mailul tău despre ce s-a întâmplat cu Simon mi-a bucurat inima veștejită. Meriți romantism! Și cred că și el la fel. Pot să-ți spun ceva despre el ce am promis că n-o să-ți spun niciodată, dar acum îmi încalc promisiunea fiindcă momentul este oportun? Acum câțiva ani, chiar după ce te-ai mutat cu Aidan, Simon a venit la mine într-o după-amiază la cafea. Am stat la palavre despre una și alta, totul a fost foarte normal, iar pe urmă, la plecare, s-a oprit în pragul fostei tale camere să se uite înăuntru. Era deja goală, patul era descoperit, iar pe perete se vedea un dreptunghi decolorat, unde fusese afișul tău cu tabloul lui Margaret Clarke. Pe un ton vesel, oarecum prefăcut, Simon a spus: „O să-ți fie dor de ea." Și, fără să mă gândesc, am răspuns: „Și ție." Nu prea avea logică, fiindcă, de fapt, te mutaseși mai aproape de cartierul unde stătea Simon, dar el nu a părut surprins că am zis asta. Doar a răspuns ceva de genul „Da, bineînțeles". Am mai zăbovit în pragul camerei tale câteva secunde, pe urmă el a râs și a spus: „Te rog să nu-i zici că am spus asta." Sigur că erai cu Aidan pe vremea aceea, așa că nu ți-am povestit niciodată. Și nu pot să pretind că am știut dintotdeauna, pentru că nu ar fi adevărat. Știam că tu și Simon sunteți foarte apropiați și știam ce s-a întâmplat în Paris. Dar, nu știu de ce, nu mi-a trecut niciodată prin minte că el a fost îndrăgostit de tine în tot timpul ăsta. Nu cred că a știut cineva. În fine, nu am mai vorbit niciodată despre asta. Crezi că am greșit că ți-am povestit toate astea? Sper că nu. Nu reieșea foarte clar din mesajul tău dacă crezi că o să vă mai întâlniți sau nu… Ce simți?

Ieri după-amiază – de fapt, imediat după ce am primit e-mailul tău – Felix a început să-mi povestească niște lucruri pe care le-a făcut în trecut și pe care le-a regretat mai târziu. Cred că a fost una dintre conversațiile alea de genul

„cele mai rele lucruri pe care le-am făcut vreodată“ – și chiar cred că a făcut niște chestii destul de rele. Nu o să intru în detalii, dar pot să spun că unele dintre ele au legătură cu relațiile lui cu femeile. Simt că nu e treaba mea să-l judec, pentru că nu văd de ce ar fi și pentru că, din când în când, și eu sunt sfâșiată de vină pentru lucrurile îngrozitoare pe care le-am făcut. De fapt, impulsul meu a fost să-l iert, mai ales pentru că pare că a avut remușcări și s-a învinuit mult timp. Dar a trebuit să recunosc că nici asta nu era treaba mea, din moment ce este posibil ca acțiunile pe care le-a descris să fi afectat permanent viețile unor oameni, iar asupra mea nu aveau niciun efect. Nu pot să intervin ca o parte terță dezinteresată și să-l absolv de păcate, la fel cum nici el nu poate să mă absolve pe mine de ale mele. Prin urmare, bănuiesc că orice am simțit față de el când mi-a mărturisit acțiunile acestea nu a fost chiar „iertare“, ci altceva. Poate doar încredere că regretul lui este real și că nu ar mai face vreodată aceleași greșeli. M-a făcut să mă gândesc la oamenii care au făcut lucruri rele – ce ar trebui să facă ei pe urmă și ce ar trebui noi, ca societate, să facem cu ei. Deocamdată, din cauza ciclului de scuze publice nesincere, probabil că toată lumea este suspicioasă când vine vorba despre iertare. Dar ce ar trebui să facă oamenii care au comis lucruri îngrozitoare în trecut? Să-și recunoască spontan păcatele ca să preîntâmpine expunerea publică? Să încerce pur și simplu să nu realizeze niciodată nimic care ar putea să declanșeze o analiză amănunțită, de orice fel? Poate mă înșel, dar cred că numărul de oameni care au făcut lucruri cu adevărat rele nu este nesemnificativ. Serios, cred că dacă toți bărbații care au avut vreodată un comportament nepotrivit într-un context sexual ar muri mâine, ar mai rămâne vreo unsprezece bărbați în viață. Și nu numai bărbații! Și femeile, și copiii, toată lumea. Cred că ce vreau să spun este asta: dacă pe lume nu sunt doar câțiva oameni răi, care așteaptă ca faptele lor reprobabile să fie expuse? Dacă toți suntem așa?

Ai menționat în e-mailul tău că la liturghie s-a citit despre o femeie care a turnat mir pe picioarele lui Isus. Poate mă înșel, fiindcă sunt câteva povești asemănătoare în Biblie, dar cred că te referi la pasajul din Luca în care lui Isus

îi sunt unse picioarele de către o femeie păcătoasă. Tocmai l-am recitit în mica traducere din latina vulgară pe care am luat-o cu mine la spital. Ai dreptate, povestea este bizară și chiar (cum zici tu) dubioasă. Dar nu este și puțin interesantă? Femeia din poveste are, de fapt, o singură caracteristică: faptul că a dus o viață păcătoasă. Cine știe ce a făcut? Poate doar a fost o paria socială, practic, o nevinovată marginalizată. Dar poate chiar a făcut niște lucruri cu adevărat rele, genul de lucruri pe care eu sau tu le-am considera de-a dreptul grave. Este posibil, nu-i așa? Poate și-a omorât soțul sau și-a abuzat copiii sau ceva de genul ăsta. Și, auzind că Isus stă la Simon fariseul, s-a dus la el acasă și, la vederea lui, a început să plângă atât de puternic, încât i-a udat picioarele cu lacrimile ei. Pe urmă, i le-a uscat cu părul ei și le-a uns cu ulei parfumat. Așa cum zici și tu, totul pare foarte absurd, chiar vag erotic – și, într-adevăr, Simon fariseul pare șocat și stânjenit că Isus îi permite unei păcătoase să-l atingă într-un mod atât de intim. Dar Isus, în stilul lui enigmatic, zice numai că numeroasele ei păcate sunt iertate, pentru că Îl iubește atât de mult. Să fie așa de ușor? Nu e nevoie decât să plângem și să ne închinăm și Dumnezeu iartă tot? Poate nu e ușor deloc – poate să plângem și să ne închinăm cu sinceritate autentică este cel mai greu lucru pe care am putea învăța să-l facem. Eu sunt sigură că nu înțeleg cum să fac asta. Am o rezistență în mine, un miez mic și tare de ceva, care mă tem că nu m-ar lăsa să mă închin în fața lui Dumnezeu nici dacă aș crede în el.

Dacă tot am ajuns aici, aș putea să-ți spun și că m-am culcat cu Felix azi-noapte. Nu prea am vrut să-ți spun, sincer, dar cred că ar fi fost ciudat altfel. Nu e vorba că sunt jenată – sau poate că sunt, dar nu de el. Ci mai degrabă de ideea că-mi pasă ce crede altcineva despre mine, când mie fix de asta nu-mi pasă și e ceva la care mă și pricep. Nu mi-e ușor, serios. Cred că ne-am simțit bine împreună – adică eu m-am simțit bine, nu știu niciodată cum se simte el. Deși viețile noastre au fost diferite în aproape toate privințele, într-un fel, simt că am urmat drumuri diferite pentru a ajunge în puncte asemănătoare și recunoaștem multe unul în celălalt. Nici nu știi cât timp mi-a luat să scriu

paragraful ăsta. Mi-e așa de teamă că o să fiu rănită – nu de suferința în sine mă tem, cu care știu că mă pot descurca, ci de umilința suferinței, de umilința de a fi expusă la așa ceva. M-am îndrăgostit teribil de el și sunt foarte entuziasmată și idioată când îmi arată afecțiune. Așa că, sigur, cu tot ce se întâmplă, cu starea lumii fiind așa cum e, cu omenirea pe cale de dispariție, eu scriu încă un e-mail despre sex și prietenie. Pentru ce altceva merită să trăiești? Cu dragoste, întotdeauna, Alice.

15

Luni seara, la opt și un sfert, camera principală din apartamentul lui Simon era goală și întunecoasă. Prin ferestruica de deasupra chiuvetei din chicinetă și prin fereastra mai mare din camera de zi, aflată în partea opusă, ultimele raze de soare atingeau diverse suprafețe interioare: bazinul argintiu al chiuvetei, cu o singură farfurie murdară și un cuțit alături; masa de bucătărie, presărată ici și colo cu firmituri; un castron de fructe în care se aflau o banană aproape maronie și două mere; o pătură tricotată întinsă neglijent pe canapea; un strat subțire, cenușiu, de praf pe marginea de sus a televizorului; biblioteca, veiozele, un set de șah așezat pe măsuță, aranjamentul pieselor pe tablă sugerând un meci neterminat. Astfel zăcea camera în liniște, în timp ce lumina se risipea, în timp ce afară, în hol, oamenii urcau și coborau scările, iar pe stradă mașinile treceau rapid, în valuri de sunet alb. La nouă fără douăzeci, se auzi zgomotul unei chei strecurate în broască, apoi ușa apartamentului se deschise. Simon intră vorbind la telefon și, dându-și cu mâna liberă geanta jos de pe umăr, spuse cu voce tare: Nu, nu cred că își fac griji din cauza asta, sincer. E doar neplăcut. Purta un costum gri-închis, cu o cravată verde prinsă cu un ac auriu. Fără zgomot, închise ușa cu piciorul în urma lui și își agăță geanta în cuier. Aha, zise. E acolo cu tine? Pot să vorbesc cu el acum, dacă vrei. Intră în camera de zi și aprinse un lampadar, apoi își lăsă cheile pe măsuța de cafea. Bine, atunci cum crezi că e mai bine? întrebă el. Singur în lumina gălbuie a becului, arăta obosit. Se duse în bucătărie și ridică ceainicul de parcă voia să vadă cât de greu e. Da, zise. Nu, e bine așa, o să-i spun că am vorbit cu tine despre asta. Punând ceainicul la loc în suport, îl porni și se așeză pe un scaun de bucătărie. Bun, dar dacă trebuie să mă prefac că nu mi-ai spus, atunci ce pretext mai am să-l sun? Ținu telefonul între față și umăr și începu să-și dezlege șireturile.

Apoi, la auzul remarcii de la capătul celălalt al firului, își îndreptă spatele și luă din nou telefonul în mână. Bineînțeles că nu asta am vrut să spun, zise el. Conversația continuă așa încă o vreme, timp în care Simon se descălță, își dădu cravata jos și își făcu o ceașcă de ceai. Când telefonul îi bâzâi în mână, îl ridică repede și se uită la ecran, în timp ce vocea de la telefon vorbea mai departe. Era o notificare prin e-mail cu subiectul „Conferință marți". Aparent neinteresat, duse telefonul înapoi la ureche și se duse să se așeze pe canapea, luând ceașca de ceai cu el. Da, da, zicea, sunt acasă acum. Tocmai voiam să dau drumul la știri. Închise ochii în timp ce vocea din telefon vorbea. Sigur, zise. Te anunț. Și eu te iubesc. Pa. Repetă acest ultim cuvânt de câteva ori înainte să atingă o pictogramă pentru a încheia apelul. Uitându-se la ecran, deschise o aplicație de mesaje și scrise numele „Eileen Lydon". Cel mai recent mesaj era afișat în partea de jos a ecranului, la ora 20:14.

Simon: Hei, m-am simțit tare bine cu tine în weekend. Vrei să ne vedem iar săptămâna asta?

Un simbol arăta că Eileen văzuse mesajul, dar el nu primise niciun răspuns. Închise aplicația și deschise e-mailul „Conferință marți", care făcea parte dintr-un șir mai lung de conversații. Într-un mesaj precedent scria: Da, mi s-a spus că au și înregistrări audio. Simon sau Lisa, puteți să comunicați asta, vă rog, și luați legătura cu Anthony, dacă e nevoie. Unul dintre colegii lui răspunsese: Dacă mai pierdem timp cu non-problema asta, o s-o iau razna. Cel mai recent mesaj era: Simon, anexez numărul lui Anthony și detalii mai jos. Sună-l în seara asta, dacă poți, sau mâine dimineață? Nimeni nu e mulțumit, dar asta-i situația. Blocând telefonul, își lăsă ochii să se închidă și, preț de câteva secunde, stătu pe canapea fără să se miște, cu pieptul ridicându-i-se și coborându-i odată cu respirația. După o vreme, ridică o mână și și-o trecu încet peste față. În cele din urmă, întinse mâna după telecomandă și deschise televizorul. Tocmai începeau știrile de la ora nouă. Urmări primele titluri desfășurându-se pe ecran, cu ochii pe jumătate închiși, aproape ca și cum ar fi fost adormit, dar sorbind din când în când din ceașca de ceai pe care o ținea pe un braț al canapelei,

lângă el. În timpul unui reportaj despre siguranța rutieră, telefonul bâzâi, iar el se întinse automat după el. Pe ecran avea un mesaj nou.

Eileen: un ton ciudat de formal, Simon

Se holbă la mesaj câteva secunde, apoi scrise un răspuns.

Simon: Așa a fost?

Pe ecran apărură trei puncte animate, semn că Eileen scria.

Eileen: de ce bărbații de peste 30 de ani trimit mesaje de parcă și-ar actualiza profilul de LinkedIn

Eileen: Bună [Eileen], m-am bucurat că te-am văzut [sâmbătă]. Putem să ne vedem din nou? Încearcă să alegi o dată și o oră din meniul de mai jos

Acum, Simon zâmbea vag în timp ce degetele i se mișcau pe tastatură.

Simon: Ai dreptate

Simon: Dacă aș fi mai tânăr, aș dezactiva majusculele de pe telefon ca să par mai relaxat

Eileen: vezi în setări

Eileen: pot să te ajut dacă nu te descurci

În partea de sus a ecranului, sosi un nou e-mail pe subiectul „Conferință marți". Primele cuvinte erau: Salut tuturor. Tocmai m-a contactat TJ… Simon închise notificarea fără să deschidă e-mailul și începu să-i scrie un nou mesaj lui Eileen.

Simon: Nu, e OK

Simon: Mereu iau cu copy-paste mesajul ăla cu m-am simțit bine în weekend, putem să ne vedem iar etc.

Simon: Nu am mai primit reclamații până acum

Eileen: ahaha

Eileen: poți să folosești copy-paste??? sunt impresionată

Eileen: în fine, da, ne putem întâlni săptămâna asta

Eileen: când îți convine?

În partea de sus a ecranului, apăru un alt mesaj, de la o persoană cu numele „Geraldine Costigan“.

Geraldine: Tatăl tău zice că poți să-l suni mâine seară, dacă îți convine, dragule. xxx

Simon răsuflă lung și încet, apoi glisă în sus să închidă mesajul. Recitind mesajele către și de la Eileen, scrise cuvintele *Vrei să*, pe urmă le șterse. Derulă înapoi la textele dinainte și se mai uită o dată la ele. În cele din urmă, începu iar să scrie.

Simon: Ești ocupată acum?

Se afișă bifa dublă, semn că Eileen văzuse mesajul, pe urmă apărură cele trei puncte.

Eileen: nu

Eileen: voiam să fac baie, dar colegii de apartament au folosit toată apa caldă

Eileen: așa că stau în pat și mă uit pe net

Eileen: de ce?

La televizor, știrile se terminaseră și începuse rubrica meteo. Un soare galben ilustrat plana peste Dublinul de pe hartă. Simon tastă iar.

Simon: Vrei să vii aici?

Simon: Apă caldă nelimitată

Simon: Înghețată în frigider

Simon: Fără colegi de apartament

Trecură câteva secunde. Își frecă bărbia cu mâna, privind ecranul, care reflecta becul în abajurul de sticlă de deasupra sa.

Eileen: !!

Eileen: nu cerșeam o invitație!!

Simon: Știu

Eileen: ești sigur?

Simon: Da

Eileen: e foarte drăguț din partea ta

Simon: Ce pot să zic, am o personalitate foarte drăguță

Eileen: pare distractiv…

Eileen: dar nu vreau să dau iar buzna peste tine!!

Simon: Eileen

Simon: Încalță-te, îți chem un taxi

Eileen: hahaha

Eileen: da, tati

Eileen: mulțumesc

Arătând mulțumit, ieși din interfața de mesaje, deschise o aplicație de taxi și comandă o cursă la adresa lui Eileen. Pe urmă se ridică de pe canapea, dădu televizorul pe mut și se duse la chiuvetă cu ceașca goală de ceai. După ce o spălă și șterse suprafețele din bucătărie, intră în camera lui și își făcu patul. În timp ce îndeplinea aceste sarcini, scoase de mai multe ori telefonul din buzunar

ca să verifice aplicația de taxi, unde o pictogramă mică reprezentând taxiul în care se afla Eileen se mișca încet și ezitant de-a lungul cheiului, spre sud, ca apoi s-o închidă, să bage telefonul la loc în buzunar și să revină la ce făcea.

După douăzeci de minute, când răspunse la ușă, Eileen stătea în hol îmbrăcată într-un hanorac gri, scurt și o fustă plisată de bumbac, pe umăr cu o sacoșă de pânză pe care era imprimat logoul unei reviste literare din Londra. Arăta de parcă mai devreme avusese pe buze un ruj închis la culoare, care se luase. El rămase nemișcat în fața ei o clipă, apoi o atinse pe talie și o sărută pe obraz. Mă bucur să te văd, zise. Ea îi cuprinse gâtul cu brațele și el o lăsă să-l îmbrățișeze în hol. Mulțumesc că m-ai invitat, răspunse ea. Intrară în apartament. El închise ușa în urma lor, iar ea scoase din sacoșă o sticlă de vin roșu. Ți-am adus asta, spuse. Nu e nevoie s-o bem, doar că mi-e groază să mă duc la cineva acasă cu mâna goală. În special la tine acasă. Închipuie-ți ce ar spune mama. Nu că ultima dată când am trecut pe aici am adus ceva, ha ha. Puse sticla pe masă și își dădu jos sacoșa de pe umăr. Zărind televizorul, spuse: Oh, te uiți la Clare Byrne? Nu vreau să te întrerup. O să stau cuminte pe canapea. El zâmbea, privirea lui urmărind-o pe Eileen în timp ce își atârna sacoșa pe spătarul unui scaun de bucătărie și își aranja părul, slăbind elasticul care îl ținea strâns într-un coc. Nu, nu mă uit la nimic, spuse el. Arăți drăguț. Vrei un ceai sau ceva? Sau un pahar de vin, dacă preferi. Ea se duse să se așeze pe canapea, scoțându-și pantofii de piele, fără toc, pe care îi purtase și punându-și picioarele cu șosete albe pe pernuțe. O să beau ceai, spuse. Adevărul e că nu am chef de vin. Ai ajuns într-un impas cu ăsta? El aruncă o privire din bucătărie și o văzu arătând spre tabla de șah. Nu, zise el, e un meci. A fost Peter aici aseară, dar a trebuit să plece înainte să terminăm. Norocul meu. Eileen se apropie de tablă cât timp el puse apa la fiert și scoase o ceașcă din dulap. Tu erai cu negrele? întrebă ea. Cu spatele la ea, el răspunse nu, cu albele. Atunci ai doi pioni în plus, spuse ea. Și poți să-i dai șah cu nebunul. El luă o lingură din sertarul de tacâmuri, amuzat. Ia mai gândește-te, zise. Ea se încruntă încă puțin la tablă, timp în care el făcu ceaiul și îl aduse la măsuță. Ei,

atunci n-o să-ți stric socotelile, zise ea. El se așeză la capătul celălalt al canapelei și închise televizorul. Hai, încearcă, spuse el. E rândul albelor. Ea ridică nebunul alb și dădu șah regelui negru. Aplecându-se în față, el mută un pion negru ca să blocheze atacul și să-i amenințe nebunul, iar ea folosi nebunul pentru a captura pionul. El mută calul negru în față ca să-i ia nebunul și să-i atace simultan regina și tura. Ea se strâmbă și zise: Sunt o proastă. El spuse că oricum era vina lui că se lăsase într-o poziție atât de vulnerabilă. Ea își luă ceașca de ceai și se rezemă de brațul canapelei. Ți-am povestit că ai mei se ceartă din cauza invitațiilor la nunta Lolei? începu ea. Chiar nu știu de ce m-am implicat, soră-mea e un adevărat coșmar. Vrei să vezi ce mesaje mi-a trimis? El spuse că da, așa că ea își scoase telefonul și îi arătă mesajul pe care i-l trimisese Lola sâmbătă noapte.

> Lola: Hmmm oare chiar am nevoie să-mi spună cât sunt de imatură cineva care nu-i în stare să-și schimbe jobul de rahat, nu face bani și locuiește la comun la 30 de ani…

El își plimbă privirea pe ecran, apoi luă dispozitivul din mâna ei ca să mai citească o dată, încruntându-se. Doamne, câtă ostilitate, murmură.

Eileen își luă telefonul înapoi și se uită la el. Am pomenit de faza cu nunta doar pentru că m-a rugat Mary, spuse ea. Dar când m-am plâns la ea de mesajele astea îngrozitoare, a zis ceva de genul ei bine, asta e între voi două, nu are nicio legătură cu mine.

Dar dacă tu i-ai trimite un astfel de mesaj Lolei…

Nu-i așa? Exact. Mami m-ar suna imediat să spună cum îndrăznești să vorbești așa cu sora ta?

Bănuiesc că n-are rost să stai de vorbă cu tatăl tău, spuse el.

Ea blocă telefonul și îl puse jos, pe podea. Nu, răspunse. El e singurul care nu e nebun, bineînțeles. Dar știe că noi toate suntem nebune, așa că îi e prea frică să se implice.

El îi ridică picioarele în poala lui. Nu ești nebună, spuse. Ele două, da, dar tu, nu.

Zâmbind, ea se propti mai bine de brațul canapelei. Slavă Domnului că există o persoană pe lume care vede asta, spuse.

Îmi pare bine că pot să fiu de ajutor.

O clipă, îl privi în timp ce îi masa bolta tălpii cu degetul mare. Apoi, pe un ton diferit, îl întrebă:

Ziua ta cum a fost?

El ridică privirea la ea, apoi și-o coborî din nou. A fost OK. A ta?

Arăți puțin obosit.

Indiferent, fără să-și ridice privirea, răspunse: Da?

Ea continuă să-l urmărească, în timp ce el evita să se uite la ea. Simon, zise ea, ești trist azi?

El râse oarecum jenat. Hm, zise. Nu știu. Nu cred.

Mi-ai spune, dacă ai fi?

Așa de rău arăt?

În joacă, ea îl împunse cu piciorul. Eu tocmai te întreb cum ți-a mers azi și tu nu vrei să-mi spui nimic, zise ea.

Cuprinzându-i glezna cu o mână, el răspunse: Hm. Să vedem. Am vorbit la telefon cu mama în seara asta.

Da? Ce mai face?

E bine. Își face griji pentru tatăl meu, dar asta nu e ceva ieșit din comun. Are… E bine, dar are tensiunea arterială mare și ea crede că nu-și ia medicamentele cum trebuie. E mai degrabă o chestie psihologică, știi cum sunt familiile. Și el e supărat pe mine pentru că… Dar asta e plictisitor, are legătură cu munca.

Dar tatăl tău nu mai lucrează, nu? întrebă ea.

Căzut pe gânduri, el continuă să îi descrie cercuri cu mâna pe gleznă. Nu, mă refeream la munca mea, răspunse el. Știi, nu suntem de acord când vine vorba despre politică. E în regulă, doar diferențele normale între generații. El crede că părerile mele politice sunt o consecință a personalității mele nedezvoltate.

Încet, Eileen spuse: Asta nu e prea drăguț.

Nu. Știu. Deși cred că mama se simte mai rănită decât mine. De fapt… Dacă l-ai auzi, și-a dezvoltat o întreagă teorie amănunțită. Ceva legat de complexul Mesia. Nu pot s-o explic cum trebuie, pentru că, sincer, mă cam deconectez când începe să vorbească despre asta. Dar pare să creadă că vreau să salvez oameni pentru că asta mă face să mă simt puternic sau viril sau mai știu eu ce. Chestia amuzantă e că jobul meu nu are nicio treabă cu salvarea oamenilor. Poate dacă aș fi asistent social sau doctor sau ceva, dar eu nu fac decât să stau la un birou toată ziua. Nu știu. Ultima dată când am fost acasă am intrat într-un conflict chiar ciudat pentru că m-am trezit cu o durere de cap într-o dimineață. Nu a vorbit cu mine toată ziua, iar seara mi-a ținut un discurs lung despre cât de nerăbdătoare fusese mama să mă vadă și cum îi stricasem tot weekendul cu durerea mea de cap. Nu poate niciodată să spună că el e cel supărat pe mine, trebuie să-și proiecteze sentimentele asupra lui Geraldine, de parcă faptul că am avut o migrenă a fost o insultă la adresa ei. Are el o problemă cu asta, pentru că și mama are migrene și e convins că e ceva psihosomatic. În fine, mama vrea să-l sun mâine în legătură cu medicamentele astea ale lui pentru tensiunea arterială. Nu că o să conteze vreun pic ce spun eu. Îmi pare rău. Am impresia că am vorbit cu voce tare cam un an, așa că o să mă opresc.

Cât timp vorbise, atinsese cu degetele partea din spate a gambei și a genunchiului lui Eileen, iar la ultima remarcă își retrăsese mâna și își îndreptase spatele.

Nu, spuse ea.

El o privi. Ce? întrebă. Să nu mă opresc din vorbit sau din asta?

Din niciuna.

El își puse mâna la loc, sub genunchiul ei. Ea îi răspunse cu un geamăt mic de plăcere: Mmm. El își lăsă degetul mare să-i atingă interiorul coapsei, sub fustă. Pare că tatăl tău e gelos pe tine, remarcă ea. El continuă să o privească afectuos. De ce spui asta? întrebă. Ea își sprijini capul din nou pe brațul

canapelei, privind spre abajurul de sticlă aprins de deasupra. Păi, ești tânăr și frumos, spuse ea. Și femeile te iubesc. Nu că pe tatăl tău l-ar deranja asta, dacă l-ai admira și ai încerca să fii ca el, dar tu nu faci asta. Evident, eu nu-l cunosc așa de bine, dar din ce am văzut este foarte dominant și nepoliticos. Probabil îl enervează la culme că tu ești așa de drăguț cu toată lumea și nimic nu pare să te supere. Simon o mângâia în spatele genunchiului, dând aprobator din cap. Dar după părerea lui, sunt drăguț cu toată lumea numai pentru că asta mă face să am o părere bună despre mine, zise el. Eileen avu o expresie uimită. Și ce dacă? răspunse ea. E mai bine decât să-i agresezi pe toți ca să ai o părere bună despre tine, nu-i așa? Dumnezeu știe că avem destui sadici pe lume. Și de ce să nu ai o părere bună despre tine? Ai integritate, ești generos și ești un prieten minunat. El ridică foarte puțin din sprâncene și, o clipă, nu spuse nimic. Pe urmă răspunse: Eileen, nu știam că ai o părere așa de bună despre mine. Închizând ochii, ea zâmbi. Ba da, știai, spuse. El o privi, cum stătea întinsă cu capul dat pe spate, cu ochii închiși.

Sunt foarte fericit că ești aici, adăugă.

Ea afișă o expresie amuzată și întrebă: Adică platonic?

Mutându-și mâna mai sus sub fusta ei, el zâmbi. Nu, nu platonic, răspunse.

Ea se foi pe canapea, lăsându-se puțin mai jos. Mai știi când mi-ai trimis mesajul ăla – cum era? întrebă ea. Încalță-te, îți chem un taxi sau ceva așa. A fost drăguț.

Mă bucur că așa ți s-a părut.

Mda, a fost bizar de sexi. E amuzant, cred că-mi place să-mi dai ordine. O parte din mine parcă spune da, te rog, zi-mi ce să fac cu viața mea.

El râse atunci, atingându-i cu degetele interiorul coapsei. Ai dreptate, spuse, chiar e sexi.

Mă face să mă simt foarte în siguranță și relaxată. Ca atunci când mă plâng la tine de ceva și tu-mi zici „prințesă“, asta mă stârnește un pic. Te deranjează

că spun asta? Doar că mă face să simt că tu controlezi totul și nu o să lași să mi se întâmple nimic rău.

Nu, îmi place la nebunie chestia asta. Gândul că am grijă de tine sau că ai nevoie de ajutorul meu, mă rog. Probabil am și eu o idee fixă cu asta. Oricând mă roagă o fată să deschid un borcan cu gem, mă cam îndrăgostesc de ea.

Ea ținea vârful unui deget în gură. Și eu care credeam că sunt specială, spuse.

Cu tine, e puțin mai mult de atât, totuși. De fapt, îmi aduc aminte că Natalie mi-a zis odată despre tine… Probabil e ciudat să-ți spun asta, dar fie. Veneai să ne vezi la Paris și eu îmi făceam griji de cum o să urci în avion sau ceva. Și Natalie a zis ceva de genul: O, fetița lui tăticu' e singurică sau așa ceva. A fost amuzant. Adică, cred că glumea.

Atunci Eileen își acoperi ochii, râzând. Am și eu una, spuse. Am primit un mesaj de la tine într-o seară și, cum Aidan era chiar lângă telefon, s-a uitat el în locul meu. Când l-am întrebat de la cine e, mi-a arătat ecranul și a zis e taică-tu.

Mulțumit, jenat, Simon clătină din cap. Cred că, dacă aș încerca să explic asta altcuiva, ar chema poliția, spuse.

Doar din cauza chestiei cu prințesa lui tati? Sau vrei și să mă legi și să mă torturezi?

Nu, nu. Dar asta ar fi mult mai normal, nu-i așa? Ideea mea e mai degrabă… Sper că nu ești îngrozită că-ți zic toate astea. Dar cred că fantezia este că ești tare neajutorată și eu îți spun ce fată bună ești.

Rușinoasă, ea îl privi printre gene. Și dacă nu sunt fată bună? Nu vrei să mă pui pe genunchi și să mă pedepsești?

El își trecu mâna peste bumbacul subțire și umed al chiloților ei. Ah, dar nu ca să te rănesc, zise. Numai ca să te fac să te porți frumos.

O clipă, ea nu spuse nimic. Pe urmă întrebă: Vrei să-mi zici ce să fac?

Cu vocea lui obișnuită, relaxată, pe jumătate amuzată, el răspunse: O să faci ce ți se spune?

Ea începu iar să râdă. Da. E amuzant cât de tare mă stârnește. E ciudat. Sunt foarte excitată când mă gândesc ce o să-mi faci. Scuze dacă ies din personaj.

Nu, nu fi un personaj. Fii tu însăți.

Atunci se aplecă și o sărută. Ea, cu capul pe brațul canapelei, cu limba lui udă în gura ei. Pasiv, îl lăsă să o dezbrace, privindu-i mâinile în timp ce îi descheiau fusta și îi trăgeau chiloții în jos. Apucând-o de sub genunchi, el îi ridică piciorul stâng peste spătarul canapelei și îi mută celălalt picior în jos, pe podea, astfel încât picioarele ei erau larg depărtate. Ea tremura. A, ești foarte cuminte, spuse el. Scuturând din cap, ea scoase un fel de râset emoționat. Ușor, cu degetele, el o atinse, fără să o pătrundă încă, iar ea își apăsă coapsele în canapea și închise ochii. Simon își strecură un deget în ea și ea răsuflă. Ce fată cuminte, murmură el. Relaxează-te. Apoi, cu blândețe, mai apăsă un deget în ea și ea țipă, un țipăt ascuțit, răgușit. Șșș, spuse el. Ești așa de cuminte. Ea scutură din cap iar, cu gura deschisă. Dacă îmi mai vorbești așa, o să termin, zise. El zâmbea, privind-o. Imediat, spuse. Dar nu încă. Se dezbrăcă, iar ea rămase întinsă, cu ochii închiși, cu un genunchi încă îndoit peste spătarul canapelei. La ureche, el îi zise: E OK să termin în tine? Cu o mână, îl strânse de ceafă. Chiar vreau s-o faci, spuse ea. El închise ochii o clipă, încuviințând din cap, fără să vorbească. Când o pătrunse, ea țipă din nou, agățându-se de el, iar el tăcu. Te iubesc, spuse ea. El trase cu grijă aer în piept și nu spuse nimic. Ridicându-și privirea spre el, ea întrebă: Simon, îți place când spun asta? Stingher, încercând să zâmbească, el spuse că da. Simt că-ți place, răspunse ea. El continuă să respire, cu buza de sus umedă, la fel și fruntea. Păi, și eu te iubesc, spuse. Ea își sugea buza acum, privindu-l. Pentru că sunt o fată așa de cuminte, răspunse ea. El o atinse cu vârful arătătorului. Ești, spuse. Ea închise ochii din nou, mișcându-și buzele fără zgomot. După câteva minute, îi spuse că e pe cale să termine. Respirația îi era sacadată și tremurătoare, corpul, încordat și contractat în mâinile lui. După ce termină, o întrebă încet: Pot să continui sau ai nevoie să mă opresc? Cu o voce extenuată, ea își ceru scuze și îl întrebă

dacă o să dureze mult. Nu, termin repede, zise el. Dar pot să mă opresc dacă vrei, e în regulă. Ea îi spuse că poate să continue. El își puse mâinile pe șoldurile ei și o țintui pe canapea în timp ce se mișca înăuntrul ei. Ea era moale, foarte udă și nu opunea deloc rezistență, doar scotea câte un țipăt slab din când în când. Isuse Cristoase, exclamă el. Pe urmă, se întinse lângă ea. Stăteau amândoi nemișcați, respirând încet, cu sudoarea răcindu-li-se pe piele. Ea își trecu palma peste spatele lui. Mulțumesc, zise el. Ea zâmbi, uitându-se în jos la el. Nu e nevoie să-mi mulțumești, răspunse. El ținea ochii închiși. Știu, zise. Dar sunt recunoscător. Nu numai – adică, vreau doar să zic că e plăcut să fiu cu tine, sunt fericit că ai venit. Uneori, când sunt aici singur seara, știi, poate să fie destul de deprimant, ca să fiu sincer. Sau poate mă simt doar singur. Râse scurt, gâfâit. Scuze, nu știu de ce spun asta. Mă bucur că ești aici, atâta tot. Tu simți vreodată, când cineva face ceva drăguț pentru tine, că ești atât de recunoscătoare, încât ajungi să te simți prost? Nu știu dacă și altora li se întâmplă sau numai mie. Nu mă băga în seamă, sunt un idiot. Se ridică în capul oaselor și începu să se îmbrace. Ea rămase întinsă, goală, urmărindu-l cu privirea. Dar nu e ca și cum ți-am făcut ție o favoare, zise ea. A fost ceva reciproc. Fără să se întoarcă spre ea, el scoase încă un râset forțat și păru să se șteargă la ochi cu mâna. Nu, știu, zise. Cred că doar sunt recunoscător că vrei să faci asta. Scuză-mă, nu știu ce-i cu mine.

Nu mă deranjează, spuse ea. Dar nu vreau să te simți prost.

El se ridică și își puse tricoul. Sunt bine, nu-ți face griji, spuse. Vrei un pahar cu vin? Sau putem mânca înghețată.

Încuviințând ușor din cap, se ridică și ea în capul oaselor. Sigur, zise. Mi-ar plăcea niște înghețată. El se duse în bucătărie și, peste marginea canapelei, îl urmări cu privirea cât timp se îmbrăca și ea. Din spate, părea înalt, cu tricoul puțin șifonat și cu părul moale și auriu sub luminile de deasupra.

Nu știam că ai migrene, spuse.

Fără să se întoarcă spre ea, el răspunse: Nu des.

Ea își încheia nasturele din talie al fustei. Ultima dată când am avut eu una, ți-am scris din pat să mă plâng cât de rău e, zise. Ții minte?

El scotea două linguri din sertarul de tacâmuri și răspunse: Da. Cred că ale tale sunt mai rele decât ale mele.

Ea aprobă din cap fără să vorbească. În cele din urmă, întrebă: Să pornesc televizorul la loc? Putem să ne uităm la știri sau ceva. Ce părere ai?

Sună bine.

El aduse bolurile cu înghețată, în timp ce ea dădu sonorul mai tare la televizor. Pe ecran, o prezentatoare britanică stătea în picioare în fața unui fundal albastru și vorbea spre camera de filmat despre alegerile pentru conducerea unui partid din Regatul Unit. Cu ochii la ecran, Eileen spuse: Și asta-i o minciună, nu-i așa? Hai, zi că-i o minciună. Dar nu, ei nu spun niciodată asta. Așezat lângă ea, Simon mărunțea înghețata din bol cu o lingură. Știi că e măritată cu un manager de fonduri speculative, remarcă el. În timp ce urmăreau emisiunea, vorbiră din când în când despre posibilitatea unor noi alegeri generale acasă înainte de sfârșitul anului și despre care membri ai partidului lui Simon aveau șanse să-și păstreze locul în parlament, în eventualitatea aceasta. El era îngrijorat că oamenii care îi plăceau cel mai mult aveau să piardă, iar „carieriștii" probabil aveau să rămână pe poziții. La televizor, un purtător de cuvânt al partidului spunea: Prim-ministrul – scuzați-mă, dați-mi voie, prim-ministrul a spus de nenumărate ori… Eileen lăsă bolul gol de înghețată pe măsuță și se sprijini de spătarul canapelei, cu picioarele strânse sub ea. Mai ții minte că ai apărut la televizor? întrebă ea. Simon încă mânca. Vreo trei minute, spuse el. Ea își strânse din nou elasticul cu care își prinsese părul. Am primit vreo sută de mesaje în noaptea aia cu prietenul tău Simon e la televizor! răspunse ea. Și o persoană – nu spun cine – dar o anumită persoană mi-a trimis o poză cu tine pe ecran și m-a întrebat: Ăsta e Simon ăla de care vorbești mereu? Cu ochii la televizor, el zâmbi atunci, dar nu spuse nimic. Observându-i expresia, Eileen continuă: De fapt, nu vorbesc așa de mult despre tine. În fine, am răspuns, da, el e, și ea a răspuns – cuvânt cu

cuvânt – nu te supăra pe mine, dar vreau să fie tatăl copiilor mei. El izbucni în râs. Nu cred, spuse. Eileen repetă: Cuvânt cu cuvânt. Ți l-aș fi trimis și ție, doar că partea cu „nu te supăra pe mine“ m-a enervat. Adică, de ce să mă supăr? Își închipuie că avem un soi de prietenie din aia tristă, neîmpărtășită, în care eu sunt, de fapt, îndrăgostită de tine și tu nici măcar nu mă observi? Mă scoate din sărite când cineva crede asta despre noi. Atunci, Simon se uită la ea, cum stătea așa, cu chipul întors aproape complet spre ecran și cu lumina albă a abajurului căzându-i pe pomete și pe colțul pleoapei. Toți prietenii mei cred exact opusul, observă el. Ce, că tu ești îndrăgostit de mine și că eu nu-ți împărtășesc sentimentele? zise ea. Amuzant. Nu că m-ar deranja, îmi face bine la orgoliu. Cine crede asta? Peter? Mă îndoiesc că Declan. Emisiunea ajunsese la final, se desfășura genericul. Cu ochii tot la ecran, ea continuă nonșalant: Uite, știu că nu vrei să vorbești despre asta. Dar ce ai zis mai devreme, că te simți singur. Eu mă simt așa tot timpul. Îți spun asta doar pentru că vreau să știi că nu ești singurul care se simte așa. În cazul în care asta crezi. Și, doar din perspectiva mea, ori de câte ori mă simt singură, pe tine te sun. Pentru că ai un efect liniștitor asupra mea. Știi, lucrurile pentru care mi-aș face griji, în mod normal, nu mi se mai par așa îngrijorătoare când stau de vorbă cu tine. În fine, ce vreau să zic e că, dacă vrei vreodată să mă suni când te simți așa, poți. Nici măcar nu e nevoie să spui de ce suni, putem pur și simplu să vorbim despre alte lucruri. Probabil o să mă plâng la tine de familia mea. Sau pot să vin aici și să facem asta. Bine? Nu că ești obligat să mă suni, bineînțeles, dar poți. Oricând. Asta-i tot. El nu își luă ochii de la ea cât timp îi vorbi, iar după ce ea termină, rămase tăcut o clipă. Apoi, pe un ton blând, prietenos, spuse: Eileen, știi când vorbeam la telefon în seara aia și mi-ai zis că ar trebui să-mi găsesc o soție? Râzând, ea se întoarse spre el. Da, răspunse. El zâmbea, arătând fericit și obosit. Te refereai la o persoană nouă care să intre în viața mea și să se mărite cu mine, zise el. O persoană pe care să nu o știu deja. Eileen interveni să adauge: Și foarte frumoasă. O femeie mai tânără, cred că am spus. Nu prea inteligentă, dar cu o personalitate drăguță. El aproba din cap. Exact, spuse.

Sună minunat. Acum am o întrebare. Când o să am soția asta, care, presupun din împunsăturile astea ale tale, că nu ești tu… Prefăcându-se indignată, Eileen întrerupse: Sigur că nu sunt eu. În primul rând, sunt mult mai citită decât ea. El continuă să râdă. Sigur, zise. Dar după ce o găsesc, oricine ar fi ea, noi doi o să mai fim prieteni? Ea se rezemă atunci de spătarul canapelei, ca pentru a chibzui. După o pauză, răspunse: Nu. Cred că atunci când o s-o găsești, va trebui să renunți la mine. De fapt, s-ar putea ca asta să fie o condiție ca s-o găsești.

Așa bănuiam și eu, spuse el. Atunci n-o s-o găsesc niciodată.

Eileen își ridică mâinile a mirare. Simon, zise ea. Fii serios. Femeia asta este sufletul tău pereche. Dumnezeu a pus-o pe pământ pentru tine.

Dacă Dumnezeu voia să renunț la tine, atunci nu trebuia să mă facă cine sunt.

O clipă, se uitară unul la altul. Pe urmă, ea își duse o mână la obraz. Fața i se înroșise. Deci nu o să renunți la prietenia noastră, zise.

Pentru nimic în lume.

Ea întinse o mână și o atinse pe a lui. Nici eu nu aș renunța la ea, spuse. Și poți să mă crezi, pentru că niciunul dintre iubiții mei nu te-a plăcut și asta nu a contat niciodată pentru mine.

Atunci el râse, amândoi râseră. La miezul nopții, ea se duse să se spele pe dinți și el stinse lumina în bucătărie. Când ieși din baie, ea zise: Vezi, evident aveam un plan, fiindcă mi-am adus periuța de dinți. Îl urmă în dormitor și el închise ușa în urma lor, spunând ceva nedeslușit. Ea râse și, prin ușă, râsul ei era estompat și muzical. În întuneric, camera principală din apartament se scufundă din nou în tăcere și nemișcare. Două boluri goale fuseseră lăsate în chiuvetă, două linguri, un pahar de apă gol cu o urmă discretă de balsam de buze incolor pe margine. Prin ușă, continua să se audă murmurul conversației, cuvintele rotunjite, neclare, iar la unu dimineața se lăsă liniștea. La cinci și jumătate, cerul începu să se lumineze în fereastra camerei de zi ce dădea spre

răsărit, din negru în albastru, apoi într-un alb argintiu. Încă o zi. Cârâitul unei ciori de pe un cablu de înaltă tensiune. Sunetul autobuzelor pe stradă.

16

Alice, mai ții minte că acum câteva săptămâni sau luni ți-am trimis un e-mail despre colapsul din perioada târzie a Epocii Bronzului? Am mai citit despre asta pe urmă și se pare că, deși se cunosc puține despre perioadă, interpretările științifice sunt mai diverse decât m-a făcut să cred pagina de Wikipedia. Știm că, înainte de colaps, economiile centralizate bogate și cu știință de carte din estul Mediteranei făceau comerț cu bunuri exorbitant de scumpe, aparent trimițându-le și primindu-le ca daruri către și de la conducătorii altor regate. Și mai știm și că, după aceea, palatele au fost distruse sau abandonate, limbile scrise s-au pierdut, iar bunurile de lux nu au mai fost produse în aceleași cantități sau comercializate peste aceleași distanțe. Dar câți oameni, câți locuitori ai acestei „civilizații" trăiau, de fapt, în palate? Câți purtau bijuteriile, beau din pocalele de bronz, mâncau rodiile? Pentru fiecare membru al elitei, alți mii erau fermieri analfabeți și sărăciți, care abia supraviețuiau. După „colapsul civilizației", mulți dintre ei s-au mutat în altă parte, unii poate au murit, dar pentru majoritatea lor, viața probabil nu s-a schimbat prea mult. Au continuat să cultive pământul. Uneori, recolta era bună, alteori, nu. Iar în alt colț al continentului, oamenii aceia au fost strămoșii tăi și ai mei – nu locuitorii palatelor, ci țăranii. Rețelele noastre internaționale de producție și distribuție bogate și complexe și-au mai găsit sfârșitul și înainte, dar iată-ne aici, eu și tu și toată omenirea. Dacă sensul vieții pe pământ nu este progresul etern către un scop nespecificat – inventarea și producerea de tot mai multe tehnologii puternice, dezvoltarea tot mai multor forme culturale complexe și absconse? Dacă lucrurile acestea doar cresc și descresc în mod natural, la fel ca mareea, în timp ce sensul vieții rămâne mereu același – doar să trăim și să fim cu alți oameni?

Cât despre revelația despre tine și Felix: pot să spun, ca prietenă a ta, în ciuda celor afirmate de tine mai devreme despre lipsa de formă a relațiilor și a legăturilor afective experimentale, pentru mine asta nu a fost deloc o surpriză. Dacă e drăguț cu tine, o să-l accept necondiționat, iar dacă nu e, atunci o să-i fiu dușmancă pe vecie. Ți se pare rezonabil? Dar sunt sigură că e drăguț.

Nu știu dacă ți-am mai menționat asta, dar acum câțiva ani am început să țin un jurnal, pe care l-am numit „cartea vieții". Am plecat de la ideea de a scrie câte o notă scurtă în fiecare zi, doar un rând sau două, în care să descriu ceva bun. Bănuiesc că prin „bun" înțelegeam ceva care mă făcea fericită sau îmi făcea plăcere. M-am uitat prin el recent și notele de la început sunt din toamna aceea, de acum aproape șase ani. Frunze uscate, răsucite, de smochini, împrăștiindu-se ca niște gheare pe South Circular Road. Gustul untos artificial al popcornului la cinema. Cerul galben pai seara, Thomas Street învăluită în ceață. Lucruri de genul ăsta. Nu am ratat nicio zi din septembrie, octombrie și noiembrie ale acelui an. Întotdeauna mă gândeam la ceva drăguț și uneori chiar făceam intenționat lucruri despre care să scriu apoi în jurnal, cum ar fi să fac o baie sau să ies la o plimbare. Pe atunci simțeam că doar absorb viața și, la sfârșitul zilei, nu era niciodată nevoie să-mi scormonesc memoria ca să găsesc un lucru bun pe care îl văzusem sau îl auzisem. Pur și simplu îmi venea în minte și chiar și cuvintele îmi veneau, pentru că singurul meu scop era să notez imaginea clar și simplu, astfel încât să-mi amintesc mai târziu cum m-am simțit. Și citind acum notele acelea, chiar îmi amintesc cum m-am simțit sau măcar ce am văzut sau auzit sau observat. Plimbându-mă, chiar și într-o zi proastă, vedeam lucruri – adică doar lucrurile care erau în fața mea. Chipurile oamenilor, vremea, traficul. Mirosul de benzină de la service, senzația ploii pe piele, chestii absolut obișnuite. Și în felul ăsta, până și zilele proaste erau bune, pentru că le simțeam și îmi aminteam că le-am simțit. Viața aceea avea o anumită delicatețe – de parcă eram un instrument, iar lumea mă atingea și reverbera în mine.

După vreo două luni, am început să ratez unele zile. Uneori, adormeam fără să-mi aduc aminte să notez ceva, orice, iar în alte seri deschideam jurnalul și nu știam ce să scriu – nu reușeam să găsesc nimic. Când făceam notițe, erau tot mai extinse și mai abstracte: titluri de cântece sau citate din romane sau mesaje primite de la prieteni. În primăvară, deja nu mai scriam. Am început să las jurnalul deoparte săptămâni în șir – era doar o agendă neagră, ieftină, pe care o primisem la muncă – și, în cele din urmă, îl scoteam să mă uit la notele din anul dinainte. Atunci mi s-a părut imposibil să-mi închipui că m-aș mai putea simți vreodată așa cum părea că mă simțisem pe vremuri la senzația ploii sau la vederea florilor. Nu era vorba că nu mai eram încântată de experiențele senzoriale – ci că parcă nu le mai aveam deloc. Mergeam pe jos la serviciu sau ieșeam la cumpărături sau oriunde și, când ajungeam din nou acasă, nu-mi aminteam să fi văzut sau auzit ceva deosebit. Bănuiesc că mă uitam, dar nu vedeam – lumea vizuală mi se înfățișa aplatizată, ca un catalog de informații. Nu mai priveam lucrurile ca înainte.

Acum, când recitesc jurnalul, am o senzație atât de ciudată. Chiar am fost așa odată? O persoană capabilă să se scufunde în cea mai trecătoare impresie și să o dilate cumva, să rămână în ea și să găsească acolo bogății și frumuseți. Se pare că am fost – „câteva ore, dar nu sunt persoana aceea“[4]. Mă întreb dacă jurnalul în sine, procesul scrierii lui, m-a făcut să trăiesc așa sau dacă am scris pentru că voiam să înregistrez genul acela de experiență pe măsură ce se întâmpla. Am încercat să-mi aduc aminte cum era viața mea atunci, în caz că asta ar putea să mă ajute să înțeleg. Știu că aveam douăzeci și trei de ani, abia începusem să lucrez la revistă, noi două locuiam împreună în apartamentul acela îngrozitor din Liberties, Kate era încă în Dublin, și Tom, și Aoife. Mergeam împreună la petreceri, aveam invitați la cină, beam prea mult vin, ne certam. Uneori Simon mă suna de la Paris ca să ne plângem unul altuia de muncă și, în timp ce râdeam, o auzeam pe Natalie pe fundal, așezând farfuriile în bucătărie. Toate sentimentele și experiențele mele erau, într-un fel, extrem de intense, iar în altul, complet triviale, pentru că niciuna dintre deciziile mele

nu părea să aibă vreo consecință și nimic din viața mea – jobul, apartamentul, dorințele, poveștile de dragoste – nu mi se părea permanent. Simțeam că totul e posibil, că nu erau uși închise în urma mea și că acolo, undeva, încă necunoscuți, erau oameni care mă vor iubi și vor vrea să mă facă fericită. Poate asta explică într-un fel deschiderea pe care o simțeam față de lume – poate fără să știu, îmi anticipam viitorul, eram atentă la semne.

Acum vreo două seri, luam un taxi spre casă, singură, după lansarea unei cărți. Străzile erau liniștite și întunecate, aerul era bizar de cald și de neclintit, iar pe chei clădirile de birouri erau luminate complet și goale. Sub toate astea, sub suprafața tuturor lucrurilor, am început s-o simt din nou – apropierea, posibilitatea frumuseții, ca o scânteiere ce radia ușor din spatele lumii vizibile, eclerând totul. De îndată ce mi-am dat seama ce simt, am încercat să mă apropii de ea în gând, să întind mâna și s-o apuc, dar ea doar s-a răcit puțin sau s-a ferit de mine sau a fugit mai departe. Luminile din birourile goale îmi amintiseră de ceva și mă gândisem la tine, încercând să-mi închipui casa ta, cred, și mi-am adus aminte că primisem un e-mail de la tine și, în același timp, mă gândeam la Simon, la misterul lui, și cumva, când am privit pe geamul taxiului, am început să mă gândesc la prezența lui fizică în oraș, că undeva, în structura orașului, în picioare sau așezat, ținându-și brațele într-un fel sau altul, îmbrăcat sau dezbrăcat, el era prezent, iar Dublin era ca un calendar de advent care îl ascundea în spatele uneia dintre cele un milion de ferestre ale sale, iar în calitatea aerului și în temperatura lui se întipăriseră prezența lui și e-mailul tău și mesajul ăsta pe care ți-l scriam în minte încă de atunci. Lumea părea capabilă să includă lucrurile acestea, iar ochii mei erau capabili, creierul meu era capabil să le primească și să le înțeleagă. Eram obosită, era târziu, stăteam pe jumătate adormită pe bancheta din spate a taxiului, amintindu-mi într-un fel bizar că, oriunde mă duc, tu ești cu mine și el la fel, și că, atâta timp cât voi doi trăiți, lumea va fi frumoasă pentru mine.

Nu știam că ai citit Biblia în spital. Ce te-a convins să faci asta? Și ți s-a părut folositor? Mi s-a părut foarte interesant ce ai spus despre iertarea

păcatelor. L-am întrebat pe Simon într-o seară dacă se roagă la Dumnezeu și mi-a spus că da – „ca să-i mulțumesc“. Și cred că, dacă aș crede în Dumnezeu, eu nu aș vrea să mă închin în fața lui și să-i cer iertare. Aș vrea doar să-i mulțumesc în fiecare zi pentru tot.

17

În a doua vineri seară din mai, Felix petrecu opt minute la coadă pentru controlul de securitate la ieșirea de la muncă. Unul dintre cei dinaintea lui declanșase alarma și fusese dus într-o cameră pentru a fi percheziționat. Pe ușă era o foaie de hârtie pe care scria: NUMAI PENTRU SUPRAVEGHETORI. INTRARE CU LEGITIMAȚIE. Afară, coada stătea pe loc, iar dinăuntrul camerei se auzeau voci ridicate. Felix schimbă o privire cu persoana din fața lui, dar niciunul nu spuse nimic. Până când trecu de scaner și ajunse în mașină, se făcu șapte și treisprezece minute. Deasupra, cerul era dens și alb, cu raze de lumină pătrunzând ici și colo prin norii joși. Porni CD-playerul, ieși cu spatele din parcare și părăsi parcul industrial.

După câteva minute pe drum, ieși într-o zonă plată, cu pietriș, de la înălțimea căreia se vedea oceanul. Centrul de vizitatori de la intrare, construit din lemn, era închis, iar în apropiere nu mai erau alte mașini. Într-un capăt, un afișier mare și galben prezenta informații despre istoria și geografia locului. Felix opri mașina în marginea parcării, Atlanticul întinzându-se gri și aspru dincolo de parbriz. Își desfăcu centura și descheie fermoarul gecii negre de puf cu care era îmbrăcat, lăsând la vedere un hanorac verde decolorat, cu un logo mic, brodat cu alb. Scoase telefonul din buzunar, îl porni, apoi deschise torpedoul și începu să-și ruleze un joint. Telefonul vibra întruna de la mesajele sosite cât timp fusese la muncă, iar privirea i se tot plimba între ecranul din poală și foița de rulat de pe volan. Când termină, ținu jointul neaprins în gură și derulă mesajele și notificările de pe ecran: tot felul de alerte de la rețelele de socializare și notificări din aplicații, dar și un SMS de la fratele lui, Damian.

Damian: La cât termini în seara asta? Poți să vii aici sau aduc eu tot la tine, zi-mi cum preferi.

Felix întinse spătarul scaunului, se uită în sus la interiorul gri, scămoșat, al plafonului mașinii și aprinse bricheta. O clipă, închise ochii, inhalând, apoi ridică telefonul și deschise șirul de mesaje. Ultimul fusese trimis de el cu o zi înainte: T sun maine seara cnd scap de la munca. Înainte de asta, erau câteva notificări de apeluri ratate de la Damian. Cu zece zile înainte, un alt mesaj de la Felix: Hei salut nu, sunt plecat. Se uită la el absent, apoi închise. O vreme, trăgând fumuri adânci și expirând lent, derulă celelalte notificări, închizându-le sau deschizându-le pe măsură ce trecea prin ele. Primise un mesaj nou pe o aplicație de întâlniri, pe care îl afișă pe ecran.

Patrick: ești în zonă în seara asta?

Felix apăsă pe numele „Patrick“ și se uită la pozele încărcate. Într-o imagine, un grup de bărbați pozau la un eveniment social ținându-se pe după umeri. În alta, un bărbos stătea în genunchi lângă un lac, ținând în mână un pește enorm, cu corpul pestriț și irizant în lumina soarelui. Felix reveni la mesaj și scrise în câmpul de răspuns: *S-ar putea, care-i treaba?* Fără să apese pe Trimite, se întoarse la mesajul pe care îl primise de la fratele lui. Pe urmă își blocă telefonul și continuă să fumeze și să asculte muzică. Din când în când, fredona sau cânta absent, cu o voce înceată și plăcută. Afară, ploaia începu să răpăie pe parbriz.

La opt fără cinci, aruncă mucul pe geam și ieși din parcare. Avea ochii puțin sticloși acum. Când se apropie de sat, semnaliză, apoi luă telefonul de pe bord și își miji iar ochii la el. Nu avea mesaje noi. Fără vreun motiv evident, opri semnalizarea și continuă să meargă drept înainte. O mașină din spate îl claxonă, iar Felix murmură liniștit: Da, bine, sugi pula. Își ținu o mână pe volan, iar cu cealaltă dădu un telefon.

După ce sună de două ori, răspunse o voce: Alo?

Ești acasă? zise Felix.

La mine acasă? Da.

Ocupată?

Nu, deloc. De ce?

Tocmai am ieșit de la muncă, zise el. Mă gândeam să trec pe acolo și să te văd, dacă ești prin zonă. Ce zici?

Păi, sigur sunt în zonă. Sunt chiar aici.

Atunci ajung imediat, zise Felix.

Închise și aruncă telefonul cu zgomot pe scaunul de lângă șofer. După alte câteva minute pe drum, în stânga văzu o casă mare, albă și semnaliză din nou.

Încă ploua când sună la ușă. Alice ieși îmbrăcată într-un pulover din lână și o fustă închisă la culoare. Era desculță. Își ținea brațele încrucișate la piept, dar pe urmă le lăsă în jos. Felix rămase în prag, uitându-se la ea, își băgă o mână în buzunar și închise ușor un ochi de parcă îi era greu să se concentreze.

Hei, zise. Te deranjez?

Sigur că nu. Vrei să intri?

Din moment ce sunt aici, cred că da.

O urmă înăuntru și închise ușa. Ea intră în camera de zi, o încăpere spațioasă văruită în roșu, cu un foc ce ardea în șemineu. În fața șemineului era o canapea încărcată cu pături și perne de diferite culori. Pe măsuță, stătea deschisă o carte, cu fața în jos, alături de o ceașcă de ceai cald. Felix se opri în prag, pe când Alice intră.

Ce confortabil arată totul, zise el.

Ea se sprijini de canapea, încrucișându-și brațele din nou.

Ce făceai, citeai? întrebă el.

Da.

Sper că nu te deranjez.

Ai mai zis asta, răspunse ea. Și ți-am spus că nu.

O secundă, niciunul nu mai spuse nimic. Felix se uită în jos la covorul cafeniu, la pantofii lui.

Nu ai mai dat niciun semn în ultima vreme, reluă ea atunci.

Aparent nesurprins, el continuă să studieze covorul. Mda, răspunse.

Ea nu spuse nimic. După o clipă, el îi aruncă o privire fugară.

Te-ai supărat? o întrebă.

Nu m-am supărat, nu. Am fost confuză. Sincer, am presupus că nu mai vrei să mă vezi. Mă întrebam dacă am făcut eu ceva greșit.

El se încruntă. A, nu, zise. Nu ai făcut nimic. Uite, ai dreptate, știu că a trecut ceva vreme.

Ea încuviință din cap, lipsită de expresie.

Vrei să plec? o întrebă el.

Ea mișcă din gură, nesigură o clipă. Nu prea-mi dau seama ce anume se întâmplă, spuse. Dar poate că asta e vina mea.

El păru să se gândească la asta sau poate vru să arate că asta face. Ei, n-aș zice că e doar vina ta, spuse. Știu ce vrei să zici. Cred că vina e împărțită. Nu caut o relație serioasă în momentul ăsta, ca să fiu sincer.

Înțeleg.

Mda, zise. Și, cu toată excursia aia în Italia, m-am gândit, știi tu. Poate ar fi mai bine s-o lăsăm mai moale pe urmă.

Aha.

El se legănă puțin pe călcâie. Bun, zise. Atunci o să plec, nu?

Dacă vrei.

Câteva clipe, nu se mișcă, ci rămase uitându-se vag prin cameră. Nu-ți pasă nici dacă plec, nici dacă stau, nu-i așa? zise.

Poftim?

Inspiră adânc pe nas și repetă rar: Ție oricum nu-ți pasă, nu?

De ce anume să-mi pese?

Dacă plec sau nu. Dacă primești vreun semn de la mine sau nu. Oricum nu-ți pasă.

Cred că e evident că-mi pasă, spuse ea. Tu zici că nu-ți pasă.

Dar nu te comporți ca și cum ți-ar păsa.

Cu un fel de zâmbet uimit, ea răspunse: Ce ai vrea să fac? Să cad în genunchi și să te implor să nu pleci?

El râse. Bună întrebare, zise. Nu știu, poate că asta vreau.

Ei, nu o să vezi așa ceva.

Văd că nu.

Se priviră. Ea se încruntă la el, iar el râse din nou, clătină din cap și își întoarse chipul.

Să-mi bag picioarele, zise. Nu știu. De ce simt mereu că tu ești șefa și eu doar trebuie să fac ce zici tu?

Habar nu am de ce simți asta. Nu cred că îți spun vreodată ce să faci.

Ea încă îl privea, dar el nu voia să-i întoarcă privirea, ci se uita într-o parte, spre plinta parchetului.

În cele din urmă, ea zise: Dacă tot ești aici, vrei să bei ceva?

Uitându-se prin cameră, el ridică din umeri. Mda, bine, de ce nu, se învoi.

Am o sticlă de vin acolo, să aduc niște pahare?

El se încruntă, apoi spuse: OK, da. Își drese glasul și adăugă: Mersi.

Alice se duse în bucătărie, iar el își dădu geaca jos, o așeză pe spătarul unui fotoliu și se așeză pe canapea. Scoase telefonul din buzunar și se uită la ecran, care afișa un apel pierdut de la Damian. Glisă notificarea ca s-o deschidă și apoi scrise un mesaj.

Felix: Hei scuze nu-s acasa in seara asta. Poate te sun maine

Răspunsul sosi în câteva secunde.

Damian: Au trecut aproape 3 săptămâni. Unde ești?

Felix își încreți fața într-o încruntare și începu să scrie un răspuns, ștergând și rescriind câteva cuvinte pe parcurs.

Felix: Am fost plecat acum doua saptamani, iar saptamana asta am fost la munca, ti-am zis, maine sunt liber, te sun atunci

Trimise mesajul, blocă telefonul și rămase cu ochii ațintiți la foc. Alice se întoarse în cameră cu două pahare goale și o sticlă de vin roșu. El o privi cât

deschise sticla și umplu paharele.

Acum o să avem una dintre conversațiile alea profunde despre viață? întrebă el.

Ea îi dădu un pahar și se așeză în capătul celălalt al canapelei. Hm, zise. Cred că încă îmi revin. Nu sunt sigură că mă simt pregătită pentru o conversație profundă.

El încuviință și privi în băutură. Corect, zise. Ce vrei să facem, ne uităm la un film sau ceva?

Putem, dacă vrei.

Îi sugeră să se uite prin contul ei de Netflix și, după ce introduse parola, îi dădu laptopul. El deschise o fereastră de browser în timp ce ea sorbea din vin și se uita la foc. Cu două degete, Felix derulă fără o țintă anume printr-o serie de imagini miniaturale, uitându-se din când în când la ea, de parcă era distras. În cele din urmă, spuse: Nu știu ce fel de filme îți plac, alege tu ceva. Atâta timp cât nu are subtitrări, mă uit la orice. Îi întinse laptopul și ea îl luă fără să vorbească. El închise ochii și-și lăsă capul să cadă pe partea de sus a canapelei. Doamne, ce obosit sunt, spuse. Dacă beau ăsta acum, probabil n-ar trebui să conduc. Ea continuă să deruleze și spuse: Poți să rămâi peste noapte, dacă vrei. El nu zise nimic. Pe ecran era afișată o listă de categorii, cu titluri ca „Filme emoționante apreciate de critici“, „Filme sumbre, cu suspans“, „Drame adaptate după cărți“. O creangă uscată trosni în foc și împroșcă cu scântei, șuierând. Alice se uită la Felix, care stătea neclintit, cu ochii închiși. Îl urmări câteva secunde, apoi închise laptopul. El nu se mișcă. O vreme, rămase așezată turcește pe canapea, cu ochii la jocul flăcărilor în cămin, iar când își termină vinul, ieși din cameră închizând lumina.

Peste două ore și jumătate, Felix se trezi în aceeași poziție. În cameră era întuneric, cu excepția rămășițelor focului. De undeva din casă se auzea apă curgând. Se ridică în capul oaselor, se șterse la gură și scoase telefonul din buzunar. Era aproape unsprezece seara și primise un singur mesaj nou.

Damian: Maturizează-te odată, Felix. Unde ești acum de nu poți să mă suni?

Felix începu să compună un răspuns, tastând *Cum de*, apoi ștergând și scriind *Este treaba*, pe urmă se opri. O vreme, stătu cu ochii la cărbunii încinși din vatră, care aruncau o lumină adâncă, lucioasă pe fața și pe hainele lui. În cele din urmă, se ridică de pe canapea și ieși din cameră. Holul era luminat și se opri în dreptul scării, încruntându-se ca pentru a-și lăsa ochii să se obișnuiască. În bucătărie, Alice râdea și zicea tare: O, n-aș lăsa un detaliu așa de mic să mă deranjeze. El traversă holul și se opri lângă ușa deschisă. Înăuntru, Alice se uita în frigider, cu spatele la el. Lumina frigiderului forma un cadru alb, dreptunghiular, în jurul corpului ei. Își ținea telefonul la ureche cu o mână, iar cu cealaltă sprijinea ușa frigiderului. Imitându-i gestul poate inconștient, Felix își puse mâna dreaptă pe cadrul ușii de la bucătărie, privind-o, fără să vorbească. Ea continuă să râdă. Trimite-mi poze, da? zise. Lăsă ușa frigiderului să se închidă și se duse la chiuvetă. În fața ei, fereastra neagră a bucătăriei reflecta interiorul luminat al camerei. Ridicându-și atunci privirea, îl zări pe Felix în picioare în spatele ei. Deloc surprinsă, zise la telefon: O să închid acum, fiindcă tocmai a venit cineva, dar ne vedem săptămâna viitoare, da? Felix rămase pe loc, însă nu se mai uita la ea, ci în pământ. Îmi place când încerci să ghicești, spuse Alice la telefon. Vorbim curând, noapte bună. Lăsă telefonul pe blat și se întoarse cu fața la Felix. Fără să-și ridice privirea, el își drese vocea și zise: Scuze. Am avut un program de lucru ciudat, evident eram mai obosit decât credeam. Ea îi zise să nu-și facă griji din cauza asta. El mișcă puțin din maxilar, încuviințând. Ea mai zăbovi puțin cu privirea asupra lui, apoi, fiindcă el tot nu se uita la ea, se întoarse și înfășură o franzelă.

Ai avut o zi lungă la muncă? întrebă.

Parcă străduindu-se să pară amuzant, el răspunse: Toate par lungi în locul ăla.

Acum, că ea stătea cu spatele la el, începuse să o privească din nou. Ea aruncă niște coji de pâine dintr-o farfurie mică și albă în coșul cu pedală.

Cu cine vorbeai la telefon? Cu Eileen? întrebă el.

Nu, zise ea. E ciudat, eu și Eileen nu vorbim niciodată la telefon. Nu, era un prieten pe nume Daniel, nu cred că l-am mai menționat. Locuiește în Londra, e scriitor.

Felix încuviință mai departe ca pentru sine. Cred că ai o grămadă de prieteni scriitori, nu? întrebă el.

Câțiva.

Rămase în prag, frecându-și tare pleoapa stângă cu degetele. Alice luă o lavetă de la chiuvetă și șterse suprafața mesei.

Scuze că nu ți-am răspuns la mesaj în săptămâna aia, spuse el.

E în regulă, nu-ți face griji.

M-am simțit bine cu tine în Italia, mă simt prost dacă tu crezi că nu.

E OK, spuse ea. Și eu m-am simțit bine.

El înghiți și își băgă mâna la loc în buzunar. Pot să stau aici peste noapte? întrebă. Cred că, de fapt, sunt prea dus să mai conduc până acasă. Pot să dorm pe canapea, dacă vrei.

Punând laveta la loc în chiuvetă, ea zise că o să pregătească un pat. El privi în pământ. Ea se duse în fața lui și întrebă cu blândețe: Felix, ești OK? El zâmbi cu jumătate de gură. Mda, sunt bine, zise. Doar obosit. În sfârșit, o privi în ochi și spuse: Nu vrei să dormim împreună, nu? E în regulă dacă nu te mai atrage ideea, știu că am fost cam nenorocit. Ea își lăsă privirea să i se plimbe pe fața lui. E adevărat că m-am simțit ca o proastă când n-am mai primit vești de la tine, spuse. Înțelegi de ce m-am simțit așa sau crezi că sunt nebună? Aparent stânjenit acum, el zise că nu o crede nebună și că intenționase să-i răspundă la mesaj, dar timpul trecuse și i se păruse ciudat pe urmă. Își frământa umărul cu palma. Știi ce, o să plec, zise. Pot să conduc, mă simt bine. Oricum, n-am băut paharul ăla cu vin. Scuze că ți-am întrerupt convorbirea la telefon, poți să-l suni din nou pe prietenul tău, dacă vrei.

Aș prefera să rămâi, zise ea. Cu mine, dacă vrei. Nu mă deranjează.

Nu te deranjează sau vrei să rămân?

Vreau. Deși, dacă iar dispari pe urmă, s-ar putea să te suspectez că, de fapt, mă urăști.

El arătă mulțumit atunci și-și eliberă umărul din strânsoarea mâinii. Nu, o să mă port frumos, zise. O să primești un mesaj drăguț și cât se poate de normal mâine, în care o să zic că m-am simțit bine.

Cu o privire șireată, ea răspunse: A, așa se procedează?

Păi, ultima persoană cu care am fost, ei nu-i trimiteam niciodată mesaje. Cred că e supărată pe mine din cauza asta, nu sunt sigur.

Poate ar trebui să apari la ea acasă din senin și pe urmă să adormi pe canapea vreo două ore.

El își duse o mână la piept, ca și cum ar fi fost rănit. Alice, zise. Nu mă tortura. Mi-e jenă pentru faza asta. Vino încoace.

Ea se apropie și el o sărută. Își plimbă mâinile pe corpul ei și ea oftă ușor. Telefonul lui vibră în buzunar, bâzâitul monoton al unui apel. Vrei să răspunzi? întrebă ea. Nu, răspunse el, e în regulă, o să-l închid. Scoțând telefonul din buzunar, apăsă pe un buton să respingă un apel de la numărul lui Damian și continuă: Știi ce am chef să fac, de fapt? Vreau să urc și să mă întind pe patul tău și tu să-mi povestești tot ce ai făcut săptămâna asta. Alice spuse că asta sună foarte inocent. Păi, pot să te dezbrac în timp ce vorbești, adăugă el, ce zici? Atunci ea roși, își atinse buza și spuse: Dacă vrei. El o privi cu un fel de amuzament răutăcios. Te fac să roșești când zic asta? întrebă. Pe mine nu m-ar deranja, dar tu ești aia care scrie cărți porcoase pentru bani. Ea îl contrazise, cărțile ei nu sunt porcoase, iar el îi spuse că așa citise pe internet. Și știu că nu ți-e jenă să vorbești despre sex în public, pentru că te-am văzut, spuse el. Acolo, pe scenă, când eram în Roma, vorbeai despre asta. Alice spuse că era diferit atunci, pentru că nu era personal, ci era ceva abstract. El o studie o clipă. Pot să întreb, zise el, dacă te duci la Londra săptămâna asta sau vine prietenul tău aici? Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, dar te-am auzit când i-ai spus că o să vă vedeți săptămâna viitoare. Zâmbind, ea răspunse că trebuie să se ducă la Londra pentru muncă. Ce plimbăreață! spuse el. Deși Londra e cam

cloacă, așa că n-o să fiu invidios. Am locuit și eu acolo. Telefonul îi vibră iar și el oftă, scoțându-l din buzunar. Nu o să întreb cine sună, spuse Alice. Apăsând lung pe buton, Felix răspunse absent: A, doar frati-miu. Nu te lucrez pe la spate, să adorm pe canapeaua altcuiva, nu-ți face griji. Ea râse atunci, ceea ce păru să-l mulțumească. Băgând telefonul la loc în buzunar, spuse: Putem să urcăm? Dacă mai stăm mult, n-o să mai fiu bun de nimic, sunt rupt.

Urcară în camera lui Alice și se așezară împreună pe patul ei. Ea îi luă mâna și i-o sărută, trasând o linie de săruturi de la încheietură de-a lungul degetelor, apoi își băgă în gură vârful arătătorului lui. La început, el nu zise nimic, dar după câteva secunde exclamă: Ah, futu-i! Își băgă și degetul mijlociu în gura ei, iar ea îl linse pe dedesubt. Alice, zise. Pot să te întreb, îți place să faci oral? E în regulă dacă nu. Scoțându-i degetele din gură, ea spuse că da. Putem să facem asta acum, ce crezi? întrebă el. Cu gura deschisă și arătând relaxată, ea își băgă mâna sub elasticul pantalonilor lui. El se întinse pe spate cu capul sprijinit de perne, iar ea îi cuprinse penisul cu buzele. El o privi. O șuviță de păr blond îi cădea în față, acoperindu-i o parte din chip. Și buzele ei umede, ochii pe jumătate închiși. Ea îl întrebă dacă e OK. Da, e bine, spuse el. Vino încoace o secundă. Ea se apropie și el își strecură mâna sub fusta ei. Închizând ochii, ea se ținu de tăblia patului din spatele lui. Vrei să vii deasupra mea? întrebă el. Ea încuviință din cap. Cu sau fără haine? întrebă ea. El se încruntă gânditor. Fără, zise. Dar eu rămân îmbrăcat, dacă nu te deranjează. Dându-și jos puloverul, ea zâmbi jucăuș și întrebă: Ăsta e un joc de putere? El își duse o mână sub cap și o privi în timp ce-și descheia nasturii bluzei. Nu, doar că mi-e lene, spuse. Ea își dădu bluza jos și își desfăcu sutienul. Arăt bine fără haine? întrebă ea. El își atingea încet penisul în timp ce o urmărea. Da, zise. Nu ți-am spus asta până acum? Trăgându-și fusta și chiloții peste glezne, ea răspunse: Cred că arătam bine în adolescență, dar acum nu. Lăsându-și hainele să atârne peste marginea patului, se urcă deasupra lui. Mi-a plăcut să te simt în gură, spuse ea. Avea ochii închiși, el se uita în sus la ea. E drăguț din partea ta să spui asta, zise el. Ce anume ți-a plăcut? Ea respira adânc. Mi-era teamă că o să fii dur cu mine,

spuse ea, dar ai fost foarte blând. Nici măcar nu vreau să zic dur, ci că mi-era teamă că o să vrei să cuprind mai mult, chiar dacă știam că nu pot. El își ținea mâna stângă pe coapsa ei. Ca în filmele porno, adică, spuse el. Ea confirmă. Mda, dar cred că acolo sunt specializate în asta, zise el. Nu m-aș aștepta la același lucru de la o persoană obișnuită. Cu ochii închiși, Alice spuse că, dacă vrea să învețe cum să facă asta, ea e dispusă să încerce. Încă privindu-i fața atent, el spuse: Nu-ți face griji pentru asta. Faci oralul foarte bine și așa. Apropo, așa preferi să-i spui? Sau altfel? Ea zâmbi, spuse că nu e pretențioasă. Dar trebuie să fie anumite cuvinte care să nu-ți placă, zise el. Nu sunt? De exemplu, dacă aș spune: Vreau să-mi sugi pula, probabil nu ți-ar plăcea. Ea râse și spuse că nu ar deranja-o, dar că i s-ar părea mai degrabă amuzant decât sexi. El fu de acord că e amuzant și spuse că sună a replică de film. Dar cuvântul „fut“ îl urăști? întrebă el. Unii nu-l suportă, pe mine nu mă deranjează. Dar dacă aș spune putem să ne futem acum, asta te-ar deranja? Ea spuse că nu ar deranja-o. Bine, zise el, atunci hai să te fut. Își retrase mâna, cu degetele lucind ude și lăsând urme pe pielea ei, unde o atingea. Când vârful penisului o pătrunse, ea inspiră adânc și își încleștă mâna pe umărul lui. El încă era complet îmbrăcat, cu același hanorac verde cu logoul mic brodat. Ești foarte mică fără haine, zise el. Nu cred că am observat până acum cât de mică ești. Ea scoase un geamăt, clătină din cap, nu zise nimic. El se ridică puțin și o urmări. Ai nevoie să ne oprim o secundă? o întrebă. Ea trăgea adânc aer în piept și îl dădea încet afară, cu ochii închiși. Sunt OK, spuse. A intrat toată? Poate pentru că ea nu-l vedea, el își dădu voie să zâmbească. Ei, aproape, spuse. Te simți bine? Fața și gâtul ei erau roșii. E mare, spuse ea. El își trecu cu afecțiune mâna peste conturul corpului ei. Mmm, zise. Dar nu doare, nu? Tot cu ochii închiși, ea răspunse: Cred că a durut puțin prima dată. El o atingea ușor pe sân. Prima dată când am fost împreună? întrebă el. Nu mi-ai zis. Ea clătină din cap, încruntându-se de parcă se concentra. Nu, zise, dar nu voiam să te oprești, era plăcut. Mă face să mă simt foarte plină. El își linse buza de sus, încă privind-o. Ah, îmi place la nebunie să te fac să te simți așa, spuse. Ea deschise

ochii și se uită la el. El își puse mâinile pe șoldurile ei și o trase în jos puțin, ușor, până când intră tot în ea. Ea trase o gură prelungă de aer în piept, apoi încuviință, încă uitându-se la el. Câteva minute, se futură și nu mai vorbiră. Ea strânse din ochi și el o întrebă din nou dacă e OK. Ți se pare foarte intens? întrebă ea. El o privea cu o expresie deschisă pe chip. Da, zise. Nu cred că puteai să arăți mai bine când erai adolescentă decât acum, apropo. Arăți incredibil acum. Și mai vreau să zic ceva. O mare parte din aerul tău sexi vine din felul în care vorbești și din lucrurile mici pe care le faci. Și pun pariu că nu puteai să te porți așa frumos când erai mai tânără, nu? Și chiar dacă puteai, nu zic asta din politețe, dar tot te-aș prefera așa cum ești acum. Atunci răsuflarea ei deveni neregulată și întinse mâna, iar el i-o apucă. Termin, zise ea. Îl ținea foarte strâns de mână. Încet, el zise: Uită-te la mine puțin. Ea se uită. Avea gura deschisă și țipă, cu pieptul și gâtul roz. El o privi la rândul lui, răsuflând greu. În cele din urmă, ea se lipi de pieptul lui, cu genunchii ridicați de-o parte și de alta a lui. El își trecu mâna peste spinarea ei. Trecu un minut, apoi cinci. Hai, nu adormi așa, zise el. Hai să ne întindem cum trebuie. Ea se frecă la ochi cu dosul palmei și se ridică de pe el. El își aranjă hainele în timp ce ea se întinse goală pe saltea, alături. Pe urmă, el îi luă mâna și i-o sărută. A fost bine, zise, nu-i așa? Ea își cuibări capul pe pernă și râse. Nu știam că ai locuit în Londra, spuse. El zâmbi, încă ținând-o de mână. Nu știi multe despre mine, zise. Ea se întinse confortabil pe cearșaf.

Povestește-mi tot, spuse.

18

Prietenă a inimii mele! Scuză-mi întârzierea – îți scriu din Paris, tocmai am ajuns aici din Londra, unde a trebuit să mă duc să ridic un premiu. Nu se mai satură să-mi dea premii, nu-i așa? E păcat că m-am plictisit atât de repede să le primesc, altfel viața mea ar fi o nesfârșită distracție. În fine, mi-e dor de tine. Stăteam în Muzeul d'Orsay azi-dimineață, uitându-mă la portretul micului și drăgălașului Marcel Proust și dorindu-mi ca John Singer Sargent să-l fi pictat pe el, în schimb. E foarte urât în tablou, dar în ciuda acestui fapt nefericit (și zic bine în ciuda!), ceva din ochii lui mi-a amintit de tine. Probabil doar strălucirea inteligenței. „Poate că nu există decât o singură inteligență, o inteligență asupra căreia fiecare, din adâncul trupului său individual, își îndreaptă privirile, ca la teatru unde, chiar dacă fiecare își are locul său, nu există decât o singură scenă."[5] Citind cuvintele astea, mă simt extrem de fericită – la gândul că aș putea avea aceeași inteligență ca tine.

Azi, la ultimul etaj al muzeului, am observat că erau câteva portrete ale lui Berthe Morisot, toate pictate de Édouard Manet. În fiecare tablou, Morisot arată puțin diferit, așa că e greu să-ți închipui cum a arătat în realitate – cum a combinat fiecare nuanță diferită a asemănării ei într-o singură față umană completă și recognoscibilă. Am căutat o fotografie pe urmă și am fost surprinsă de soliditatea trăsăturilor ei, care, în picturile lui Manet, adesea arată începătoșate sau delicate. Într-unul dintre tablouri, este frumoasă, brunetă, statuară într-o rochie albă; stă la balcon alături de alte două figuri, cu antebrațul relaxat pe parapet, cu o mână ținând un evantai închis; privește într-o parte, aproape încruntată, cu fața complexă și expresivă, căzută pe gânduri. În altul, are trăsăturile mai blânde, e drăguță, cu o pălărie neagră, înaltă, și un șal negru, cu privirea nesigură și grăitoare totodată, îndreptată spre privitor. A fost modelul

pe care Manet l-a pictat cel mai des, mai des decât pe propria soție. Dar când mă uit la tablouri, nu o recunosc întotdeauna ca fiind frumoasă încă de la început. Frumusețea ei e ceva ce trebuie să caut, necesitând o muncă de interpretare, o muncă intelectuală sau abstractă, și poate că asta i s-a părut atât de fascinant și lui Manet. Sau poate că nu. Timp de șase ani, Morisot s-a dus la studioul lui, însoțită de mama ei, iar el a pictat-o, mereu îmbrăcată. La muzeu sunt expuse și câteva tablouri de-ale ei. Două fete așezate pe o bancă în parc, în Bois de Boulogne, una îmbrăcată într-o rochie albă, o pălărie de paie cu borul larg, aplecându-și capul în față, deasupra poalei, poate citește; cealaltă într-o rochie închisă la culoare, cu părul lung și blond prins la spate cu o fundă neagră, lăsând la vedere gâtul alb și o ureche. În spatele lor, verdeața bogată și vagă a grădinii publice. Dar Morisot nu l-a pictat niciodată pe Manet. La șase ani după ce l-a cunoscut și, se pare, la sugestia lui, s-a căsătorit cu fratele lui Manet. El a mai pictat-o o singură dată, cu verigheta strălucind sumbru pe mâna ei delicată, și niciodată pe urmă. Nu crezi că asta e o poveste de iubire? Îmi amintește de tine și de Simon. Și, ca să mă dau și mai mult de gol, adaug corespunzător: bine că el nu are frați!

Problema cu muzeele ca d'Orsay, fiindcă veni vorba de asta și doar pur întâmplător, este că au mult prea multă artă, așa că, indiferent cât de bine îți planifici traseul sau cât de nobile îți sunt intențiile, întotdeauna ajungi să treci nervos pe lângă lucrări neprețuite de mare geniu, căutând toaleta. Iar pe urmă te simți ușor inferior, ca și cum te-ai fi dezamăgit singur – cel puțin, eu așa pățesc. Pun pariu că tu nu cauți niciodată toaleta în muzee, Eileen. Pun pariu că, de îndată ce intri în sălile sacre ale marilor galerii europene, pur și simplu lași astfel de nevoi trupești în urmă – presupunând că îți dau vreodată bătăi de cap. Lumea nu se gândește la tine ca la o ființă concretă, de fapt, ci ca la o rază de intelect pur. Și cât aș vrea ca în momentul ăsta ceva din strălucirea ta să-mi lumineze viața!

Ieri după-amiază am dat trei interviuri și am avut o ședință foto de o oră, iar între două interviuri m-a sunat tata să-mi spună că a căzut și că e iar în

spital, pentru o radiografie. Vocea îi părea slabă, iar vorbele, nedesluşite. Am primit apelul în timp ce stăteam pe holul din sediul editorului meu din Montparnasse. În faţa mea era intrarea la toaleta femeilor, iar alături, un afiş mare cu un bestseller în ediţie broşată al unui scriitor francez. L-am întrebat la ce oră e programat pentru radiografie, dar habar nu avea – nici nu sunt sigură cum a reuşit să sune. După ce am închis, m-am întors pe hol şi am intrat direct într-un birou, unde o jurnalistă drăguţă de vreo patruzeci şi ceva de ani mi-a luat un interviu de o oră despre stilul şi influenţele mele literare. Şedinţa foto de după aceea a avut loc pe stradă. Câţiva trecători s-au oprit să se uite, poate curioşi să afle cine sunt şi de ce mi se fac poze, în timp ce fotograful îmi dădea instrucţiuni ca „Relaxează-ţi faţa“ şi „Încearcă să pari mai naturală“. La opt seara, o maşină m-a dus la un spaţiu de evenimente din Montmartre, unde am citit un fragment din carte şi am răspuns la întrebările publicului, sorbind din când în când dintr-o sticluţă de plastic cu apă călduţă.

Azi-dimineaţă, obosită şi dezorientată, m-am plimbat pe strada de lângă hotel şi, în cele din urmă, am găsit o biserică goală. Am intrat şi am stat acolo vreo douăzeci de minute, scăldată în aerul molatic şi serios de sanctitate şi am vărsat câteva lacrimi pitoreşti pentru nobilitatea lui Isus. Cu asta vreau să-ţi explic interesul meu faţă de creştinism – pe scurt, sunt fascinată şi emoţionată de „personalitatea“ lui Isus într-un fel mai degrabă sentimental, ba chiar trist. Tot ce ştiu despre felul în care a trăit mă emoţionează. Pe de o parte, simt faţă de el un fel de atracţie personală şi de apropiere care îmi aduce bine aminte de sentimentele mele pentru anumite personaje fictive îndrăgite – ceea ce are logică, având în vedere că şi pe el l-am întâlnit prin exact aceleaşi mijloace, adică citind despre el în cărţi. Pe de altă parte, mă simt umilă şi impresionată de el în alt fel. Mi se pare că întruchipează un fel de frumuseţe morală, iar admiraţia mea faţă de frumuseţea aceea mă face să spun chiar că Îl „iubesc“, deşi sunt foarte conştientă de cât de ridicol sună asta. Dar, Eileen, chiar Îl iubesc şi nici măcar nu pot să mă prefac că este doar genul de dragoste pe care o simt pentru Prinţul Mîşkin sau pentru Charles Swann sau pentru Isabel

Archer. De fapt, este altfel, un altfel de sentiment. Și chiar dacă nu „cred“, în realitate, că Isus a înviat din morți, este adevărat că unele dintre cele mai emoționante scene din Biblie și unele dintre cele la care mă întorc cel mai des au loc după înviere. Mi-e greu să-l separ pe Isus care apare după înviere de bărbatul care apare înainte; mie îmi par unul și același. Cred că ce vreau să spun e că, în forma lui înviată, El continuă să spună aceleași lucruri pe care „doar el“ le-ar putea spune, astfel că nu-mi închipui cum ar putea ele să emane dintr-o altă conștiință. Dar mai mult de atât nu mă gândesc la divinitatea lui. Am o apreciere și un atașament profunde față de el și mă simt emoționată când îi contemplu viața și moartea. Atât.

Însă, în loc să mă umple de o pace a spiritului, exemplul dat de Isus doar îmi face existența să pară trivială și superficială, prin comparație. În public, vorbesc mereu despre etica îngrijirii și despre valoarea comunității umane, dar în viața reală nu îmi asum să port grija nimănui în afară de mine. Cine pe lumea asta se bazează pe mine pentru ceva? Nimeni. Pot să dau vina pe mine, și asta și fac, dar mai cred și că eșecul este unul general. Înainte, oamenii de vârsta noastră se căsătoreau, făceau copii și aveau aventuri, dar acum toți sunt încă singuri la treizeci de ani și locuiesc cu colegi de apartament pe care nu-i văd niciodată. Căsătoria tradițională, evident, nu și-a îndeplinit scopul și, în aproape toate cazurile, s-a terminat cu un soi de eșec, dar măcar a fost un efort menit să realizeze ceva, nu doar o renunțare tristă și sterilă la posibilitățile pe care le oferă viața. Sigur, dacă rămânem cu toții singuri, practicăm celibatul și ne păzim cu grijă granițele personale, multe probleme vor fi evitate, dar pare și că nu vom mai rămâne cu nimic pentru care viața să merite trăită. Bănuiesc că s-ar putea spune că modurile vechi de a fi împreună erau greșite – chiar erau! – și că nu am vrut să repetăm greșelile trecutului – nu am vrut. Dar când am dărâmat zidurile din jurul nostru, cu ce ne-am gândit să le înlocuim? Nu apăr monogamia heterosexuală coercitivă, numai că era măcar un mod de a proceda, un mod de a-ți duce viața până la capăt. Acum ce avem? În locul ei? Nimic. Și urâm oamenii când fac rău mult mai mult decât îi iubim când fac bine, astfel

încât cel mai ușor mod de a trăi este să nu faci nimic, să nu spui nimic și să nu iubești pe nimeni.

Cu toate astea: Isus ne învață să nu judecăm. Nu pot să aprob puritanismul neiertător sau vanitatea morală, dar eu nu sunt nici pe departe perfectă în privințele astea. Toată mania mea pentru cultură, pentru lucrurile „cu adevărat bune", pentru înregistrările de jazz, vinul roșu și mobila daneză, chiar și pentru Keats, Shakespeare și James Baldwin, dacă toate astea sunt o formă de vanitate sau chiar mai rău, un mic bandaj peste rana inițială a originilor mele? Am pus între mine și părinții mei așa un golf de sofisticare, încât lor le e imposibil să mă atingă acum sau să ajungă la mine în orice fel. Și mă uit în urmă, peste golful ăsta, nu cu senzația de vină sau de pierdere, ci cu ușurare și satisfacție. Sunt eu mai bună decât ei? Cu siguranță nu, deși s-ar putea să fiu mai norocoasă. Dar sunt diferită și nu-i înțeleg foarte bine și nu pot să locuiesc cu ei sau să-i atrag în lumea mea interioară – sau chiar să scriu despre ei. Toate îndatoririle mele filiale nu sunt decât o serie de ritualuri din partea mea, gândite să mă apere de critici, fără să arate ceva despre mine. A fost emoționant ce ai spus în ultimul mesaj despre colapsul civilizației noastre și despre continuarea vieții după aceea. Și totuși eu nu-mi pot imagina viața mea așa – adică, indiferent ce ar supraviețui, nu ar mai fi viața mea, nu cu adevărat. Pentru că, adânc în sinea mea, eu sunt doar un artefact al culturii noastre, doar un mic balon pulsând la marginea civilizației noastre. Iar când aceasta va dispărea, voi dispărea și eu. Nu că asta m-ar deranja.

P.S. Îmi pare rău că trebuie să te întreb, dar, cum Simon zice că vine cu tine, să pregătesc două dormitoare sau unul singur?

19

Vineri dimineață plouă și Eileen se duse cu autobuzul la serviciu. Terminase *Frații Karamazov* și citea *Potirul de aur*, în picioare, cu o mână agățată de bara verticală galbenă, iar cu cealaltă ținând o ediție broșată a romanului. După ce coborî, își așeză fularul pe cap și câteva minute merse pe jos pe Kildare Street, prin ploaie, până la birou. Înăuntru, colegii ei râdeau de un videoclip satiric despre negocierile Brexit. Eileen stătea lângă computerul în jurul căruia se adunaseră toți să se uite, privind peste umerii lor la ecran, în timp ce ploaia aluneca ușor și fără zgomot pe exteriorul geamurilor clădirii. A, l-am văzut pe ăsta, spuse ea. E amuzant. După aceea, umplu cafetiera și se așeză la biroul ei. Își verifică telefonul și văzu un mesaj de la Lola despre o „degustare de tort" mai târziu săptămâna aceea. Sunt ocupată mâine seară, dar în rest sunt liberă, îi scrise Eileen. Zi-mi când îți convine. Lola răspunse în câteva minute.

Lola: Ce faci mâine

Eileen: Am planuri

Lola: Hehe

Lola: Ai întâlnire?

Eileen se uită în jur, prin birou, ca pentru a se asigura că nu o vede nimeni, pe urmă, îndreptându-și atenția înapoi spre telefon, continuă să scrie.

Eileen: nu comentez

Lola: E înalt?

Eileen: nu e treaba ta

Eileen: dar da, are 1,90

Lola: !!!

Lola: L-ai cunoscut pe internet?

Lola: E criminal în serie?

Lola: Dar dacă zici că e înalt, bănuiesc că se compensează

Eileen: interviul ăsta s-a terminat

Eileen: anunță-mă cum rămâne cu „degustarea de tort“

Lola: Vrei să vii cu el la nuntă?

Eileen: nu va fi nevoie

Lola: De ce nu?

Eileen lăsă telefonul deoparte și deschise o nouă fereastră de browser pe computer. O clipă, se opri cu ochii ațintiți asupra motorului de căutare de pe pagina principală, pe urmă, rapid și ușor, tastă cuvintele „eileen lydon“ și apăsă pe tasta Return. Pe ecran se afișă o pagină cu rezultate, care în partea de sus avea un set de imagini. Una dintre acestea o înfățișa pe Eileen între două imagini istorice în alb și negru. Celelalte rezultate erau, în principal, profiluri de social media ale altor persoane, alături de necrologuri și anunțuri profesionale. În partea de jos a paginii era un link către website-ul revistei: Eileen Lydon | Asistent editorial. Dădu clic pe link și se deschise o pagină nouă. Nu era inclusă o fotografie, ci scria simplu: *Eileen Lydon este asistent editorial și contribuitoare la Harcourt Review. Eseul ei despre romanele Nataliei Ginzburg a apărut în numărul 43, din iarna lui 2015*. Ultima parte a propoziției era un hyperlink și Eileen dădu clic pe el, ajungând astfel pe o

pagină de unde numărul respectiv din revistă putea fi cumpărat online. Închise fila și deschise contul de e-mail de muncă.

Acasă, în seara aceea, Eileen sună pe numărul fix al părinților ei. Răspunse tatăl ei, Pat. Stătură de vorbă câteva minute despre o controversă politică minoră care apăruse la știri în ziua aceea, amândoi cu tonuri asemănătoare sau chiar identice de dezaprobare. Dă Doamne să vină mai repede alegerile, spuse Pat. Eileen îi zise că ține pumnii pentru asta. El o întrebă cum merge la muncă și ea răspunse: Nu am nimic de raportat. Stătea pe pat în camera ei, cu o mână ținând telefonul la ureche, iar pe cealaltă odihnindu-și-o pe genunchi. Ți-o dau pe mama, spuse el. Pe urmă se auzi o scrâșnitură și ceva ce aducea cu un clicăit, după care vocea lui Mary la receptor: Alo? Eileen zâmbi încordat. Bună, zise. Ce mai faci? Discutară puțin despre muncă. Mary povesti o anecdotă despre un nou membru al personalului de la școală, care confundase două profesoare, fiindcă pe amândouă le chema doamna Walsh. E amuzant, spuse Eileen. După aceea, vorbiră despre nuntă, despre o rochie pe care o văzuse Eileen într-o vitrină, despre două perechi de pantofi între care ezita Mary și, în cele din urmă, trecură la comportamentul Lolei, la răspunsul lui Mary la comportamentul Lolei și la atitudinile subiacente dezvăluite de răspunsul lui Mary la comportamentul Lolei. Când își iese din fire cu tine, te aștepți ca eu să-ți iau partea, spuse Eileen. Dar când își iese din fire cu mine, spui că asta nu e treaba ta. Mary oftă tare în receptor. Bine, bine, spuse, sunt o ratată, v-am dezamăgit pe amândouă, ce vrei să mai zic? Eileen răspunse cu asprime: Nu, nu am spus niciodată asta. După o pauză, Mary o întrebă dacă are planuri pentru weekend. Pe un ton precaut, Eileen răspunse că se întâlnește cu Simon sâmbătă seara. Mai e cu prietena aia nouă a lui? întrebă Mary. Eileen închise ochii și spuse că nu știe. Ai fost foarte atașată de el odată, spuse Mary. Eileen nu răspunse nimic câteva secunde. Nu-i așa? insistă Mary. Atunci Eileen deschise ochii. Da, mamă, răspunse. Cu zâmbet în voce, Mary continuă: E băiat frumos, ce-i drept. Deși probabil e trecut bine de treizeci de ani acum, nu? Sunt sigură că Andrew și Geraldine nu s-ar supăra să-l vadă la casa lui. Eileen

își freca vârful degetului de broderia cuverturii. Poate o să se însoare cu mine, spuse ea. Mary scoase un hohot de râs, șocată: O, ce rea ești, spuse ea. Și știi ceva, la cum îl ai la degetul mic, nici nu m-aș mira. Ăsta e noul tău plan? Eileen răspunse că nu era niciun „plan". Ei, ai fi o femeie norocoasă, spuse Mary. Eileen încuviință din cap, rămânând tăcută o clipă. Și el nu ar fi un bărbat norocos? întrebă pe urmă. Mary râse din nou. Ei, Eileen, tu știi că eu am o părere extraordinară despre tine. Dar trebuie să spun asta, pentru că ești fata mea. Eileen continuă să urmeze cu degetul arătător liniile aspre și scurte ale broderiei. Dacă trebuie să spui asta, de ce nu te-am auzit niciodată spunând-o până acum? întrebă ea. Mary nu mai râse. Bine, gălușcă, zise ea. Nu te mai reții. Să ai o seară frumoasă. Te iubesc.

După ce închise telefonul, Eileen deschise aplicația de mesaje și selectă numele lui Simon. Pe ecran se afișă cea mai recentă discuție a lor, din ziua precedentă, iar ea derulă înapoi să recitească mesajele în ordine.

Eileen: trimite-mi o poză cu camera ta

Următorul mesaj era o fotografie ce înfățișa interiorul unei camere de hotel, cu un pat dublu care ocupa aproape toată podeaua. Pe pat era o pătură mov și o cuvertură împăturită, de o nuanță diferită de mov.

Eileen: și acum una în care să apari și tu…

Simon: Haha

Simon: „Consilier politic senior prins trimițând imagini explicite de la ceremonia de comemorare a Războiului de Independență"

Eileen: pentru ce a luptat IRA dacă nu pentru libertățile noastre, Simon?

Simon: „Asta ar fi vrut băieții", insistă fostul consilier căzut în dizgrație

Eileen: a, să nu uit

Eileen: știai că Alice e în Paris săptămâna asta?

Simon: Nu vorbești serios

Simon: De unde a zburat?

Eileen: nu a zis, dar sigur din Dublin

Simon: Femeie internațională misterioasă

Eileen: o doamne NU spune asta

Eileen: e exact ce vrea ea să zică lumea

Simon: Nu, doar sper că e bine

Simon: Dacă mă întorc devreme în seara asta, te sun, ok?

Pe urmă, Eileen trimisese un emoji cu degetul mare ridicat. Nu mai fuseseră alte mesaje. Închise discuția și reveni la ecranul principal al aplicației de mesaje. O clipă, degetul întârzie deasupra butonului de închidere, însă pe urmă, impulsiv, apăsă pe numele Lolei. Cel mai recent mesaj de la Lola, din aceeași zi, se afișă pe ecran: De ce nu??? Cu degetele mari, Eileen începu să scrie un răspuns.

Eileen: pentru că oricum o să fie acolo

Trimise și, aproape imediat, o bifă arătă că Lola „văzuse“ mesajul. Apărură cele trei puncte animate și, peste câteva secunde, sosi răspunsul.

Lola: O doamne

Lola: Apropo de criminali în serie

Lola: Te rog zi-mi că nu e Simon Costigan

Eileen se sprijini de tăblia patului și scrise.

Eileen: ha

Eileen: după atâția ani, încă ești supărată că pe mine mă place mai mult decât pe tine

Lola: Eileen

Lola: Nu vorbești serios că te vezi cu ciudatul ăla nu-i așa

Eileen: dacă mă văd cu el nu e treaba ta

Lola: Îți dai seama că se spovedește da?

Lola: Adică chiar își spune gândurile rele unui preot

Eileen: ok

Eileen: în primul rând, nu cred că asta se întâmplă la spovedanie

Lola: Pun pariu că se dovedește a fi un deviat sexual

Lola: Clar îi plăcea de tine când aveai 15 ani

Lola: Iar el avea cel puțin 20

Lola: Oare a spus asta preoților?

Eileen: loool

Eileen: de când ne știm noi, un singur bărbat m-a plăcut pe mine mai mult decât pe tine

Eileen: și tu tot nu poți să treci peste asta

Lola: Bine, puștoaico

Lola: Numai să nu vii plângând la mine când o să fii măritată și gravidă

Lola: Și din cartier încep să dispară miraculos niște eleve…

Câteva secunde, Eileen se holbă la ecranul telefonului, clătinând absent din cap, apoi scrise iar.

Eileen: știi de ce îl urăști, Lola?

Eileen: pentru că e singura persoană care mi-a luat vreodată apărarea împotriva ta

Lola văzu mesajul acesta, dar pe ecran nu se mai afișară cele trei puncte și nu mai sosi niciun răspuns. Eileen își blocă telefonul și îl împinse departe de ea, pe pat. Întinzându-și picioarele, deschise laptopul și începu să scrie un e-mail către Alice. Peste douăzeci de minute, telefonul îi bâzâi iar și se întinse după el.

Lola: lol pe bune

Citind mesajul, Eileen inspiră adânc și pe urmă își lăsă ochii să se închidă. Încet, respirația îi părăsi corpul și intră din nou în cameră, amestecându-se acum cu aerul din cameră, mișcându-se prin aerul din cameră și împrăștiindu-se, picăturile și particulele microscopice de aerosoli difuzându-se prin aerul din cameră și căzând încet, încet pe podea.

Seara următoare, la zece, Eileen era în bucătăria unei case din Pimlico, bând whisky dintr-un pahar de plastic și vorbind cu o femeie pe nume Leanne. Programul poate să fie lung, mda, zicea Leanne. Stau până la nouă de câteva ori pe săptămână, oricum. Eileen purta o bluză neagră de mătase și un lănțișor subțire de aur la gât, care strălucea în lumina lustrei. Din camera de zi se auzea muzică, iar alături de ele, la chiuvetă, cineva încerca să deschidă o sticlă de vin spumos. Eileen spuse că ea pleacă înainte de ora șase în majoritatea serilor. Leanne pufni într-un râs ascuțit, aproape îngrozit. Doamne, exclamă ea. Ora

șase? Unde lucrezi, scuze? Eileen răspunse că lucrează la o revistă literară. Paula, gazda petrecerii, veni și le oferi niște vin spumos. Eileen ridică paharul și spuse: Eu am, mersi. Când se auzi soneria, Paula lăsă sticla jos și plecă iar. Leanne începu să-i povestească lui Eileen despre diversele seri pe care și le petrecuse recent la birou, odată luând un taxi până acasă la șase jumătate dimineața doar ca să se întoarcă la serviciu cu un alt taxi peste două ore. Nu cred că e bine pentru sănătatea ta, spuse Eileen. Atunci se deschise ușa bucătăriei și Leanne se întoarse să vadă cine intrase. Era Simon, îmbrăcat cu o jachetă subțire, albă, și cu o sacoșă de pânză pe umăr. Când îl văzu, Leanne scoase un țipăt de întâmpinare. Deschise larg brațele și el îi acceptă îmbrățișarea, uitându-se dincolo de ea la Eileen și zâmbind. Bună, zise el. Ce mai faci?

Doamne, nu te-am mai văzut de secole, spuse Leanne. O știi pe prietena Paulei, Eileen?

Eileen stătea rezemată de masa din bucătărie, mângâindu-și absent colierul cu vârful degetului și privindu-l la rândul ei pe Simon.

Ah, spuse el, ne știm chiar bine.

Eileen începu să râdă atunci, atingându-și buza cu limba.

Ah! zise Leanne. Scuze, nu mi-am dat seama.

Scoțând o sticlă de vin din sacoșă, el spuse pe un ton relaxat: N-ai de ce. Eu și Eileen ne cunoaștem din copilărie.

Da, Simon era foarte atașat de mine când eram bebeluș, spuse Eileen. Mă ducea în brațe prin grădină și mă pupa mereu. Așa mi-a povestit mama.

El zâmbea, în timp ce scotea dopul sticlei de vin. Chiar și la cinci ani aveam gusturi bune, spuse el. Numai cei mai buni bebeluși treceau testul.

Uitându-se când la unul, când la altul, Leanne îl întrebă pe Simon dacă mai lucrează la Leinster House. Încă îmi ispășesc păcatele, răspunse el. E vreun pahar la îndemână? Leanne spuse că toate sunt murdare, dar sunt pahare de plastic pe masă. Stai să găsesc unul murdar și-l spăl, spuse el. Eileen o informă pe Leanne că Simon nu mai folosește pahare de plastic din respect pentru Planeta Mamă. Simon, care clătea un pahar de sticlă cu apă rece, spuse: Mă

face să par un nesuferit, nu-i așa? Dar Leanne, ia zi-mi, cum e la muncă? Leanne începu să-i povestească despre jobul ei, făcând referiri precise la niște colegi care erau prieteni de-ai lui. Un bărbat în geacă de blugi intră în bucătărie din curtea din spate, trăgând ușa după el și anunțând cu glas tare, fără să se adreseze cuiva anume: Se face frig afară. Prin ușa deschisă, Eileen îl zări pe prietenul ei, Peter, și, făcându-i cu mâna, se duse să-l salute. Aruncă o privire peste umăr și-i văzu pe Simon și Leanne conversând, Simon sprijinit de blat, Leanne în fața lui, răsucindu-și o șuviță de păr cu degetele.

Camera de zi era mică și înghesuită, cu o scară pe un perete și ghivece cu flori pe bibliotecă, frunzele atârnând peste cotoarele cărților. Peter era lângă șemineu, își dădea geaca jos și vorbea cu Paula despre aceeași controversă politică despre care și Eileen discutase cu tatăl ei în seara dinainte. Nu, nimeni nu iese bine din asta, spunea Peter. Ei, în afară de Sinn Féin, bineînțeles. Cineva își conectase telefonul la boxă și începu un cântec de Angel Olsen, în timp ce prietena lor, Hannah, intră dinspre hol. Peter și Eileen își întrerupseră conversația când Hannah se îndreptă spre ei ținând de gât o sticlă de vin, cu brățările zăngănindu-i la mână. Imediat începu să povestească despre o problemă pe care o avusese în după-amiaza aceea cu ușa garajului de acasă, cât trebuiseră să aștepte ca să sosească meseriașul și cum întârziase la prânzul cu mama ei în oraș. În timp ce asculta, lui Eileen îi aluneca privirea spre ușa bucătăriei, unde silueta lui Simon încă se vedea parțial, încă sprijinit de blat, deși acum i se alăturaseră alte câteva persoane. Urmărindu-i privirea, Peter spuse: Bosul. Nu știam că e aici. Hannah găsise un pahar curat de plastic pe măsuța de cafea și își turna de băut. Întrebă despre cine vorbesc și Peter răspunse: Simon. O, sper că a venit cu Caroline, răspunse Hannah. La remarca aceasta, atenția lui Eileen se mută rapid dinspre ușa bucătăriei înapoi la Hannah. Nu, zise Paula, în seara asta nu. Hannah punea dopul sticlei înapoi, în timp ce Eileen o urmărea. Păcat, spuse Hannah. Lăsând sticla pe măsuța de cafea, surprinse privirea lui Eileen și o întrebă: Tu ai cunoscut-o, Eileen?

Caroline, repetă Eileen. E…?

Fata cu care se vede Simon, spuse Paula.

Eileen zâmbea acum, cu un efort vizibil. Nu, răspunse ea. Nu, nu ne-am cunoscut.

Hannah înghiți o gură de vin și continuă: O, e grozavă! O s-o adori. Tu ai cunoscut-o, Peter, nu-i așa?

Întorcându-se ca pentru a i se adresa lui Eileen, răspunse: Da, mi s-a părut drăguță. Și nu e decât cu vreo zece ani mai tânără decât el, deci e un progres.

Ești groaznic, răspunse Hannah.

Eileen râse nervos. Eu nu ajung niciodată să le cunosc, spuse. Nu știu de ce, lui Simon nu-i place să ne facă cunoștință.

Ce ciudat, zise Peter.

Sunt sigură că nu-i adevărat, spuse Hannah.

Către Eileen, Peter continuă: Pentru că, știi, mereu am avut un mic semn de întrebare când venea vorba de voi doi.

Hannah pufni într-un râs îngrozit și o înșfăcă pe Eileen de partea de sus a brațului. Nu-l asculta, spuse. Nu știe ce zice.

Prietena lor, Roisin, li se alătură atunci, întrebându-l pe Peter care e părerea lui despre aceeași controversă politică pe care o discutaseră mai devreme. Când, la miezul nopții, Eileen se duse în bucătărie să-și mai pună de băut, se opri să privească prin fereastra din spate, prin care se vedea vag silueta lui Simon stând de vorbă cu femeia pe nume Leanne. Aceasta ținea relaxat o țigară între degetul arătător și cel mijlociu, iar cu cealaltă mână atingea gulerul lui Simon. Eileen puse sticla deoparte și ieși din bucătărie. În camera de zi, Roisin stătea în poala lui Peter ca să exemplifice o anecdotă amuzantă. Eileen rămase în picioare lângă canapea, sorbind din băutură, zâmbind la poanta la care râdea toată lumea. Pe urmă, se duse în hol și își luă jacheta de sub alte câteva haine lăsate pe același cârlig. Deschise ușa de la intrare și o închise în urma ei. Aerul de afară era rece. În spatele ei, fereastra camerei de zi din casa Paulei era luminată, o culoare aurie, caldă și intensă, iar dinăuntru răzbătea sunetul înfundat al muzicii și al vocilor. Eileen scoase telefonul din buzunar. Pe ecran era afișată

ora 00:08. Ieși pe poarta de la intrare și, ajunsă pe trotuar, își băgă mâinile în buzunarele jachetei.

Înainte să ajungă la colțul străzii, ușa casei se deschise din nou și Simon ieși pe trepte. Fără să închidă ușa în urma lui, strigă: Hei, pleci? Eileen se întoarse. Între ei, strada era pustie și întunecată, capotele curbate ale mașinilor parcate reflectând vag luminile stradale. Da, zise ea. El rămase acolo o clipă, privind-o doar, poate încruntându-se. Păi, pot să te conduc acasă? întrebă. Ea ridică din umeri. Așteaptă o secundă, zise el. Intră înapoi și ea rămase cu mâinile în buzunare și coatele în afară, uitându-se în jos, la suprafața crăpată a asfaltului. Când el ieși din nou și închise ușa după el, sunetul răsună de pereții terasei din față. Aplecându-se, își deblocă bicicleta de grilajul din curtea din față a Paulei, apoi puse lacătul și cheia bicicletei în sacoșa de pânză pe care o adusese cu el. Ea îl urmări cu privirea. Ridicându-se la loc, merse pe lângă bicicletă până la ea. Hei, zise el. E totul în regulă? Ea încuviință din cap. Ai plecat cam brusc, spuse el. Te căutam.

N-aveai cum să mă cauți prea mult, zise ea. E o casă extrem de mică.

El zâmbi cam nedumerit. Nu, păi, n-ai plecat de mult, spuse. Ești doar la vreo cincisprezece metri de ușă.

Eileen începu iar să meargă și Simon o însoți, cu bicicleta clicăind încet între ei.

Mi s-a părut drăguț din partea lui Leanne că a încercat să ne facă cunoștință mai devreme, spuse el.

Da, am observat că ea a primit o îmbrățișare. Eu n-am primit nici măcar o strângere de mână.

El râse. Știu, chiar am fost cuminte, nu-i așa? zise. Dar cred că s-a prins.

Pe un ton neutru, Eileen spuse: Crezi?

Uitându-se la ea acum, el se încruntă din nou. Păi, n-am vrut să te pun într-o situație jenantă, răspunse el. Ce crezi că ar fi trebuit să spun? O, nu e nevoie să ne prezinți. De fapt, suntem iubiți.

Și suntem? întrebă ea.

Hm. Bănuiesc că ăsta e unul dintre cuvintele alea pe care nu le mai folosește nimeni.

Ajunseră în colțul străzii și cotiră la stânga pentru a ieși din complexul rezidențial și a merge înapoi spre strada principală. Deasupra lor, copaci înguști plantați la intervale egale de-a lungul cărării, cu frunziș des. Eileen își ținea mâinile tot în buzunar. Își drese glasul, pe urmă spuse tare: Prietenii tăi tocmai îmi povesteau cât de grozavă e Caroline asta. Fata cu care te vezi. Toți par foarte atașați de ea, e clar că a făcut o impresie puternică.

Simon se uită la Eileen cât timp vorbi, dar ea ținea privirea ațintită asupra caldarâmului din fața ei. Aha, zise el.

Nu știam că le-ai prezentat-o tuturor.

Nu tuturor, spuse el. A ieșit cu noi la băut de vreo două ori, atât.

Aproape prea încet ca să se audă, Eileen murmură: Doamne!

O vreme, niciunul nu mai zise nimic. În cele din urmă, el spuse: Ți-am zis că mă văd cu cineva de o vreme.

Sunt singura dintre prietenii tăi care nu a cunoscut-o încă? întrebă ea.

Știu cum sună, dar chiar am încercat să fac totul cum trebuie. Doar că – știi, nu e cea mai simplă situație.

Eileen izbucni într-un râset aspru. Mda, trebuie să fie greu, zise ea. Nu poți să te fuți cu toată lumea, nu? Sau poți, dar până la urmă devine ciudat.

Simon păru să chibzuiască spusele ei. După o clipă, rosti: Uite, înțeleg că ești supărată, dar nu sunt sigur că ai dreptate pe de-a-ntregul.

Nu sunt supărată, răspunse ea.

El cuprinse cu privirea strada din față. Merseră în liniște câteva secunde, cu mașinile trecând pe lângă ei pe drum. În cele din urmă, el spuse: Știi, în februarie, când ți-am propus să ieșim împreună, mi-ai zis că vrei să fim doar prieteni. Niciodată – nu încerc să fiu acuzator, îți spun numai care e perspectiva mea – niciodată nu ai arătat vreun interes față de mine până când ți-am spus că mă văd cu altcineva. Corectează-mă, dacă greșesc.

Eileen ținea capul aplecat, lăsând la vedere linia lungă a gâtului deasupra gulerului jachetei și privirea în pământ. Nu spuse nimic.

El continuă: Iar când ai aflat că mă văd cu cineva, ai hotărât că vrei să flirtezi cu mine și să mă suni noaptea, OK, și pe urmă ai vrut să vii la mine când eram în pat și să ne facem de cap sau în fine, foarte bine, nu m-a deranjat. Din câte îmi dau eu seama, am fost foarte clar cu tine, există altcineva, dar nu este o relație exclusivă, deci dacă vrei să dormi în apartamentul meu, nu e nicio problemă. Nu te presez să iei vreo decizie în privința noastră, sunt bucuros doar să petrecem timp împreună și să vedem încotro se îndreaptă lucrurile. Din tot ce ai spus, am presupus că asta voiai și tu. Și a fost foarte plăcut, cel puțin pentru mine. Înțeleg complet de ce e stânjenitor pentru tine să-i auzi pe prietenii noștri vorbind despre cealaltă persoană cu care mă văd, dar nu e ca și cum nu știai că ea există.

În timp ce el vorbea, Eileen își ridică mâna la față, dându-și la o parte părul de pe frunte cu un gest aspru, cu o tensiune vizibilă în umeri, în ceafă, în mișcările bruște, aproape smucite ale degetelor. Doamne, repetă ea. Ce creștinește din partea ta.

Ce înseamnă asta? întrebă el.

Cu un râset care păru aproape înspăimântat, spuse: Nu-mi vine să cred că am fost atât de proastă.

Se opriră din mers în fața intrării într-un bloc, sub un felinar. El o privea îngrijorat. Nu, spuse. Nu ai fost proastă. Și îmi pare rău că te-am supărat. E ultimul lucru pe care voiam să-l fac, crede-mă. Nici măcar nu m-am văzut cu Caroline săptămâna asta. Dacă ți-am dat impresia că m-am despărțit de ea după weekendul trecut, îmi pare foarte rău.

Ea își acoperea fața, frecându-se cu mâinile la ochi, iar când vorbi vocea îi sună înfundată și neclară. O, Doamne, murmura. Eu am crezut… Nu, nici măcar nu știu ce am crezut.

Eileen, ce vrei? Pentru că dacă vrei la modul serios să fim împreună, pot să mă despart oricând de Caroline. Aș fi bucuros, mai mult decât bucuros. Dar

dacă nu vrei asta și doar ne facem de cap și ne simțim bine, atunci, știi tu. Nu pot să fiu singur toată viața pentru că așa-ți convine ție. La un moment dat, trebuie să trec peste asta. Înțelegi ce zic? Încerc doar să pricep ce vrei.

Închizând ochii, ea rămase tăcută câteva secunde. Pe urmă, spuse încet, neutru: Vreau să mă duc acasă.

Bine, zise el. Acum?

Ea încuviință din cap, cu ochii închiși.

Cel mai rapid probabil e tot pe jos, spuse el. E în regulă? Te conduc până la ușă.

Ea confirmă. Merseră în liniște până pe Thomas Street și cotiră la stânga, spre St Catherine's. La semafor, erau câteva mașini care staționau și un taxi cu firma aprinsă. Fără să-și vorbească, parcurseră Bridgefoot Street și traversară podul la Usher's Island. Luminile felinarelor stradale se fragmentau și se dizolvau pe suprafața neagră a râului. În cele din urmă, ajunseră la intrarea în clădirea lui Eileen și stătură împreună sub arcada proeminentă a ușii exterioare. El o privi, iar ea, ținându-și capul drept, îi întoarse privirea. După ce inspiră adânc, spuse cu efort: Hai s-o lăsăm baltă, bine? El așteptă o clipă, ca pentru a o lăsa să continue, dar ea nu mai spuse nimic. Îmi pare rău că pun întrebări prostești, răspunse el, dar ce anume să lăsăm baltă? Ea se uită mai departe la el, cu chipul slab și palid. Cred că toată povestea, zise ea. Și putem doar să fim prieteni din nou. El încuviință din cap, în timp ce ea îl privea. Sigur, zise el. E în regulă. Îmi pare bine că am vorbit despre asta. Făcu o scurtă pauză, pe urmă adăugă: Îmi pare rău dacă ți s-a părut că te ignor acasă la Paula. Abia așteptam să te văd, serios. Nu am vrut să te simți ignorată. Dar asta e tot. O s-o iau spre casă acum, bine? S-ar putea să nu ne mai vedem în timpul săptămânii, dar oricum ne întâlnim la nuntă. Ea păru să înghită, apoi întrebă șovăielnic: O să fie și Caroline acolo? Știu că ai zis că te gândești dacă să vii cu ea. El își ridică ochii spre Eileen atunci și zâmbi. A, nu, spuse. Nu am mai invitat-o până la urmă. Dar dacă asta era tot ce voiai, trebuia să-mi spui și gata. Nu era nevoie de tactici atât de avansate. Ea își întoarse capul, scuturându-l. Nu, nu a fost

asta, spuse. El continuă să o mai privească o clipă, pe urmă spuse pe un ton prietenos: Nu-ți face griji. Ne vedem curând. Se îndepărtă, cu roțile bicicletei moi și tăcute pe suprafața pavată a străzii.

Eileen scoase cheile din buzunar și intră în clădire, luând-o direct în sus pe scări și deschizând ușa apartamentului. Împingând orbește ușa dormitorului și trântind-o la loc, se întinse pe pat și izbucni în plâns. Avea fața roșie, i se vedea o venă din tâmplă. Își îmbrățișă genunchii la piept și hohoti cu un horcăit dureros în gât. Scoțându-și unul dintre pantofii de piele fără toc, îl aruncă tare în peretele opus, de unde căzu inert pe covor. Atunci Eileen scoase un zgomot aproape ca un țipăt și își acoperi fața cu palmele, clătinând din cap. Trecu așa un minut. Două minute. Se ridică și se șterse pe față, lăsând urme negre de machiaj întins sub ochi și pe mână. Trei, patru minute. Se ridică, se duse la fereastră și privi afară printre draperii. Farurile unei mașini trecură în viteză pe stradă. Avea ochii înroșiți și umflați. Îi mai frecă o dată cu mâna și scoase telefonul din buzunar. Era ora 00:41. Deschise aplicația de mesaje și introduse numele lui Simon. Pe ecran apăru discuția de mai devreme. În câmpul de răspuns, Eileen scrise încet cuvintele. *Doamne, Simon, te urăsc, du-te dracului*. Calm, analiză mesajul, pe urmă, cu prudență evidentă, adăugă: *Adică în mintea ta doar „ne simțeam bine“ toată săptămâna și în timpul ăsta tu te vedeai cu altcineva? Când îmi plângeai pe umăr în seara aia, zicându-mi cât de singur te simți, nu era decât o glumă pentru tine? Care dracu’ e problema ta?* Parcurse din nou cu privirea textul, încet, cu grijă. Pe urmă, ținând degetul cel mare apăsat pe tasta Backspace, șterse tot. Inspirând adânc de mai multe ori, începu să scrie din nou. *Simon, îmi pare rău. Mă simt groaznic. Nu știu ce fac. Uneori mă urăsc așa de mult că-mi doresc să-mi cadă ceva greu în cap și să mă omoare. Tu ești singura persoană care e drăguță cu mine, iar acum probabil nici nu mai vrei să-mi vorbești. Nu știu de ce stric tot ce e bun în viața mea. Îmi pare rău*. Când termină de scris, ceasul de pe ecran arăta 00:54. Derulă până sus, să ajungă la începutul mesajului, apoi în jos din nou, să citească ultimul rând. Pe urmă își apăsă iar degetul mare pe tasta de ștergere. Încă o dată, câmpul de răspuns rămase gol,

iar cursorul clipea ritmic peste textul gri care zicea: Scrie un mesaj. Își blocă telefonul și se întinse la loc pe pat.

20

Alice, sunt puțin uimită că ești deja în altă călătorie în interes de serviciu. În februarie, când am stat de vorbă, am avut impresia că pleci din Dublin pentru că nu vrei să vezi oameni și ai nevoie de timp ca să te odihnești și să-ți revii. Când mi-am exprimat îngrijorarea că o să fii singură tot timpul, mi-ai răspuns că exact de asta ai nevoie. Mi se pare un pic ciudat că acum îmi trimiți e-mailurile astea lungi despre ceremoniile de premiere la care iei parte în Paris. Dacă te simți mai bine și te bucuri că te-ai întors la muncă, atunci e minunat, bineînțeles. Dar presupun că decolezi din aeroportul din Dublin pentru toate deplasările astea? Nu puteai să-ți anunți prietenii că o să fii în oraș? Evident că nu ne-ai spus mie și lui Simon, iar Roisin tocmai mi-a zis că ți-a trimis un mesaj acum două săptămâni și nu a primit niciun răspuns. Înțeleg complet dacă nu ai chef să socializezi, dar poate te forțezi să revii la muncă prea devreme. Înțelegi ce spun?

M-am tot gândit la ultima parte a mesajului tău în ultimele zile – dacă, așa cum spui tu, „eșecul este general“. Știu că suntem de acord că civilizația se află într-o fază decadentă, de declin și că urâțenia sinistră este trăsătura vizuală predominantă a vieții moderne. Mașinile sunt urâte, clădirile sunt urâte, bunurile de consum produse în masă pentru unică folosință sunt nespus de urâte. Aerul pe care îl respirăm e toxic, apa pe care o bem e plină de microplastic, iar mâncarea noastră e contaminată de chimicalele canceroase din teflon. Calitatea vieții noastre scade și, odată cu ea, și calitatea experienței estetice care ne este disponibilă. Romanul contemporan (cu foarte puține excepții) este irelevant; principalul curent cinematografic este un coșmar pornografic adaptat pentru familii, finanțat de companii auto și de Departamentul American al Apărării; iar arta vizuală e, în mare, o piață de

mărfuri pentru oligarhi. Este greu, în circumstanțele astea, să nu simți că viața modernă iese în pierdere din comparația cu vechile moduri de a trăi, care au ajuns să reprezinte ceva mai substanțial, mai conectat cu esența condiției umane. Impulsul ăsta nostalgic este extrem de puternic, bineînțeles, și a fost valorificat recent, cu rezultate spectaculoase, de mișcările politice reacționare și fasciste, dar nu sunt convinsă că impulsul în sine este intrinsec fascist. Cred că e logic ca oamenii să privească în urmă cu nostalgie, către vremea dinainte ca lumea naturală să înceapă să moară, dinainte ca formele noastre culturale comune să se degradeze în marketing de masă și dinainte ca orașele noastre să devină niște centre anonime de ocupare a forței de muncă.

Știu că tu, personal, crezi că lumea a încetat să fie frumoasă după căderea Uniunii Sovietice. (În paranteză fie spus, nu e ciudat că evenimentul ăsta a coincis aproape exact cu data nașterii tale? Ar putea să explice de ce simți că ai atâtea în comun cu Isus, care cred că se credea, la rândul lui, un vestitor al apocalipsei.) Dar ai vreodată parte de versiunea diluată, personalizată a senzației că propria viață, propria lume a devenit treptat, dar vizibil, un loc mai urât? Sau chiar senzația că, deși obișnuiai să fii de acord cu discursul cultural, acum nu mai ești și te simți îndepărtată de lumea ideilor, alienată, fără un cămin intelectual? Poate are legătură cu momentul istoric în care trăim sau poate e doar din cauză că îmbătrânim și suntem dezamăgite, și asta li se întâmplă tuturor. Când îmi aduc aminte cum eram când ne-am cunoscut, nu cred că ne înșelam prea mult în celelalte privințe, numai în privința noastră. Ideile erau corecte, dar greșeala noastră a fost să credem că însemnăm ceva. Ei bine, greșeala asta s-a manifestat în feluri diferite în ceea ce ne privește – în cazul meu, nerealizând absolut nimic în peste un deceniu de viață adultă, iar în cazul tău (dacă nu te superi că zic asta), realizând tot ce era posibil de realizat, fără să aduci măcar o fărâmă de schimbare în funcționarea lină a sistemului capitalist. Când eram tinere, credeam că responsabilitățile noastre se întind astfel încât să cuprindă pământul și tot ce trăiește pe el. Iar acum trebuie să ne mulțumim cu încercarea de a nu-i dezamăgi pe cei dragi, de a nu folosi prea

mult plastic și, în cazul tău, de a scrie o carte interesantă o dată la câțiva ani. Până acum, te-ai descurcat bine. Apropo, lucrezi deja la ceva nou?

Eu încă mă consider o persoană interesată de experiența frumuseții, dar nu m-aș descrie niciodată (doar ție, în e-mailul ăsta) ca „interesată de frumusețe", pentru că oamenii ar presupune că sunt interesată de cosmetice. Bănuiesc că ăsta este acum sensul dominant al cuvântului „frumusețe" în cultura noastră. Și pare grăitor că acest sens al cuvântului „frumusețe" înseamnă ceva atât de profund urât – tejghele de plastic în magazine scumpe, produse farmaceutice la prețuri reduse, parfumuri artificiale, extensii de gene, borcănașe cu „produs". Dacă mă gândesc la asta acum, cred că industria frumuseții este responsabilă pentru o parte din cea mai gravă urâțenie pe care o vedem în jurul nostru în mediul vizual și pentru cel mai rău, cel mai fals ideal estetic, idealul consumerismului. Toate tendințele și lookurile ei variate până la urmă popularizează același principiu – principiul cheltuielilor. Să fii deschis la experiența estetică într-un mod serios probabil necesită ca prim pas o respingere completă a acestui ideal și chiar o reacție în masă împotriva lui, ceea ce, dacă pare că impune la început un fel de urâțenie superficială, tot e de departe mai bine și substanțial mai „frumos" decât să dobândești o atractivitate personală sporită în schimbul unui preț. Sigur că aș vrea să arăt mai bine și sigur că mă bucură validarea sentimentului că arăt, într-adevăr, bine, dar să confund aceste impulsuri autoerotice și declanșate de statut cu o experiență estetică adevărată mi se pare o greșeală extrem de gravă pentru orice persoană căreia îi pasă de cultură. Au mai fost confundate aceste două lucruri, de-a lungul istoriei, într-o măsură mai largă și mai profundă decât acum?

Mai ții minte acum vreo doi ani, când mi s-a publicat eseul despre Natalia Ginzburg? Nu ți-am spus atunci, dar m-a contactat o agentă din Londra în legătură cu el și m-a întrebat dacă lucrez la o carte. Nu ți-am spus pentru că erai ocupată și pentru că, bănuiesc, părea ceva mic față de tot ce se întâmpla în viața ta. Mi-e jenă acum să recunosc că am făcut măcar comparația asta. În fine, la început, am fost fericită că am primit e-mailul ăla și i l-am arătat lui

Aidan, chiar dacă el nu prea se pricepea și nici nu-i păsa foarte mult de publicare. I-am povestit chiar și mamei. Pe urmă, după o zi sau două, am început să mă simt cam neliniștită și stresată din cauza asta, pentru că, de fapt, nu lucram la o carte și habar nu aveam despre ce aș putea să scriu o carte și nu mă credeam în stare să termin un proiect așa de mare, oricum. Și cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai dureros și mai disperat mi se părea să încerc măcar să scriu o carte, pentru că nu am profunzime intelectuală sau idei originale și, oricum, pentru ce aș face asta, doar ca să zic că am făcut-o? Sau doar ca să simt că-ți sunt egală? Îmi pare rău dacă toate astea dau de înțeles că tu ești ca o prezență mare și amenințătoare la adresa vieții mele interioare. Nu ești așa, de obicei, sau, dacă ești, ești într-un sens bun. În fine, până la urmă n-am mai răspuns la e-mailul ăla. A rămas acolo în căsuța mea de mesaje, făcându-mă să mă simt tot mai rău, până când l-am șters. Aș fi putut măcar să-i mulțumesc femeii și să-i răspund că nu, dar nu am făcut asta sau n-am putut, nu știu de ce. Bănuiesc că nu mai contează acum. Partea proastă e că chiar mi-a plăcut să scriu eseul ăla și chiar am vrut să mai scriu unul, iar după ce am primit e-mailul, nu am mai scris niciodată. Știu că, dacă aș avea într-adevăr talent, aș fi făcut ceva cu el până acum – nu-mi fac iluzii în privința asta. Dacă aș încerca, sunt sigură că aș eșua și de asta nici nu am încercat vreodată.

Într-unul dintre e-mailurile tale de acum vreo două luni, mi-ai scris că eu și Aidan nu fuseserăm foarte fericiți împreună. Asta nu este chiar adevărat – am fost la început, o vreme –, dar știu ce ai vrut să zici. Și chiar mă întreb de ce mi-am petrecut atâta timp simțindu-mă deprimată din cauza unei relații care oricum nu mergea. Bănuiesc că, într-un fel, e mai rău să ajung la treizeci de ani fără să fi avut măcar o singură relație fericită. Cred că m-aș simți mai tristă la suprafață, dar mai puțin distrusă în esență ca persoană, dacă aș putea să fiu tristă doar din cauza unei despărțiri, și nu a incapacității mele de-o viață de a păstra o relație semnificativă. Dar poate că e vorba de altceva. În toate dățile alea când mă gândeam să mă despart de Aidan și chiar vorbeam despre asta, de ce nu am făcut-o? Nu cred că din cauză că-l iubeam, deși era adevărat, și nu

cred că din cauza gândului că avea să-mi fie dor de el, pentru că asta nu mi-a trecut niciodată prin minte cu adevărat și, ca să fiu sinceră, nici nu mi-a fost dor de el. Uneori cred că mi-a fost teamă că, fără el, viața mea va fi exact la fel sau mai rea și că va trebui să accept că e vina mea. Și era mai ușor și mai sigur să rămân într-o situație proastă decât să-mi asum răspunderea pentru că am plecat din ea. Poate, poate. Nu știu. Îmi spun că vreau să am o viață fericită și că, pur și simplu, nu s-au ivit circumstanțele pentru fericire. Dar dacă nu e adevărat? Dacă eu sunt cea care nu-mi dă voie să fiu fericită? Pentru că mi-e frică sau prefer să mă afund în autocompasiuune sau nu cred că merit să mi se întâmple ceva bun sau orice alt motiv. De fiecare dată când mi se întâmplă ceva bun, mă trezesc gândind: oare peste cât timp o să se strice tot? Și aproape că vreau să se întâmple mai curând, dacă e posibil, imediat, ca măcar să nu mai fiu îngrijorată din cauza asta.

Dacă, așa cum cred că e foarte posibil acum, nu o să am niciodată copii și nu o să scriu niciodată cărți, bănuiesc că nu o să las nimic pe pământ prin care să-mi dăinuie memoria. Și poate e mai bine așa. Decât să-mi fac griji și să teoretizez despre starea lumii, ceea ce nu ajută pe nimeni, ar trebui să-mi folosesc energia pentru a trăi și a fi fericită. Când încerc să-mi închipui cum ar arăta o viață fericită în cazul meu, tabloul nu s-a schimbat foarte mult de când eram copil: o casă cu flori și copaci în jur, un râu în apropiere, o cameră plină cu cărți și cineva acolo care să mă iubească, atâta tot. Doar să-mi fac un cămin acolo și să am grijă de părinții mei când îmbătrânesc. Să nu mă mut niciodată, să nu urc niciodată într-un avion, doar să trăiesc în liniște și apoi să fiu îngropată. Pentru ce altceva trăim? Dar până și asta pare așa de departe de mine, încât e ca un vis, complet rupt de realitate. Și da, în ceea ce ne privește pe mine și pe Simon, două dormitoare, te rog. Cu dragoste, întotdeauna, E.

21

În seara următoare, o miercuri, Alice se duse să se întâlnească cu Felix și câțiva prieteni de-ai lui într-un bar numit The Sailor's Friend, situat într-un colț de stradă aproape de chei. Ajunse la bar în jur de ora nouă, îmbujorată după mersul pe jos, îmbrăcată cu un pulover gri pe gât și pantaloni conici. Înăuntru era cald și gălăgios. O tejghea lungă, de culoare închisă, se întindea pe toată lungimea peretelui din stânga, iar în spatele ei, deasupra sticlelor cu alcool, era o colecție de vederi colorate. În fața unui șemineu deschis, dormea un câine Lurcher, cu botul sprijinit pe labe. Felix și prietenii lui stăteau la masă lângă o fereastră, în spate, și erau în toiul unei discuții însuflețite despre marketingul jocurilor de noroc online. Când Felix o văzu pe Alice apropiindu-se, se ridică, o salută, îi puse o mână pe talie și o întrebă ce ar vrea să bea. Arătând spre prietenii lui, adăugă: Știi gașca, i-ai mai întâlnit. Ia loc și mă duc să-ți aduc de băut. Ea se așeză cu prietenii lui, iar el plecă la bar. O femeie pe nume Siobhán povestea despre o cunoștință de-ale ei care făcuse un împrumut de șaizeci de mii de euro ca să-și plătească datoriile la jocurile de noroc. Lui Alice povestea i se păru foarte interesantă și puse câteva întrebări specifice. Când Felix se întoarse cu paharul de vodka tonic, se așeză lângă ea și își puse mâna pe partea de jos a spatelui ei, netezindu-i cu degetele lâna puloverului.

La miezul nopții, se întoarseră împreună pe jos de la bar acasă la el. În cameră, pe pat, Alice se întinse pe spate, iar Felix se urcă deasupra. Genele ei fluturau, iar respirația îi era rapidă, zgomotoasă. El își sprijini greutatea pe un cot și îi apăsă piciorul drept înapoi spre piept. Te-ai gândit la mine cât timp nu ne-am văzut? întrebă el. Cu vocea gâtuită, ea răspunse: Mă gândesc la tine în fiecare noapte. Atunci el închise ochii. Respirația ei părea să vină în valuri, pătrunzându-i cu forță în plămâni și ieșind din nou prin gura deschisă. El își

ținea ochii tot închiși. Alice, spuse, pot să termin, e OK? Ea îl cuprinse cu brațele.

Dimineață, în drum spre muncă, o lăsă și pe ea acasă. Înainte să coboare din mașină, Alice îl întrebă dacă se vor vedea la cină în seara aceea, iar el răspunse da. Prietenii tăi cred că sunt iubita ta? întrebă ea. El zâmbi. Păi, cam ieșim împreună de ceva vreme, răspunse el. Mă îndoiesc că nu pot să doarmă noaptea tot gândindu-se la asta, dar da, probabil așa presupun. Făcu o pauză, apoi adăugă: Și lumea din oraș vorbește. Nu-mi pasă, îți zic numai ca să știi. Alice întrebă ce anume vorbește lumea din oraș, iar Felix se încruntă. Ei, știi tu, zise. Nimicuri. Scriitoarea aia care locuiește sus, în casa parohială, umblă cu băiatul lui Brady. Chestii de genul ăsta. Alice spuse că, la urma urmei, chiar „umblă“ împreună, iar Felix fu de acord. Poate sunt unii care ridică din sprâncene, adăugă el, dar nu mă deranjează. Ea întrebă de ce ar ridica cineva din sprâncene la ideea că doi tineri singuri umblă împreună, iar el se jucă gânditor cu schimbătorul de viteze. Nu am chiar o reputație de partidă bună, ca să zic așa, răspunse el. Nu sunt cel mai de încredere pe aici. Și, ca să fiu sincer, am și niște datorii prin oraș. Își drese glasul. Dar dacă ție-ți place de mine, asta-i numai treaba ta, zise. Și n-o să-ți cer bani cu împrumut, nicio grijă. Hai, dă-te jos acum sau o să întârzii, femeie. Ea își desfăcu centura. Chiar îmi place de tine, spuse. Știu, răspunse el. Hai, du-te acum.

În dimineața aceea, în timp ce Felix era la muncă, Alice primi un telefon de la agenta ei pentru a discuta despre invitațiile pe care le primise de la festivaluri literare și universități. Cât timp dură apelul acesta, Felix folosi un scaner manual pentru a identifica și a sorta diverse pachete în cărucioare cu stative etichetate, care apoi erau luate și mutate de alți angajați. Unii dintre aceștia îl salutau pe Felix când veneau să ia cutiile, alții nu. El era îmbrăcat cu un hanorac negru cu fermoar, închis până sus, și din când în când își îndesa bărbia sub gulerul ridicat, evident înfrigurat. În timp ce vorbea cu agenta ei, Alice își lua notițe pe laptop într-o ciornă de e-mail cu titlul „date cărți vară“. După încheierea apelului, închise e-mailul și deschise un fișier text în care avea notițe

pentru o recenzie pe care o scria pentru o revistă literară din Londra. În depozit, Felix împingea unul dintre cărucioarele de oțel cu stive înalte pe un culoar dintre rafturi luminat de becuri albe, fluorescente. Ocazional, se oprea, își mijea ochii la o etichetă, își verifica scanerul, apoi scana articolul și îl punea în căruț. Alice mâncă două felii de pâine cu unt de pe o farfurie mică, tăie în felii un măr, își făcu o ceașcă de cafea și deschise un e-mail neterminat către Eileen.

Felix își termină tura la șapte seara, în timp ce Alice gătea. La plecarea de la depozit, îi trimise un SMS.

Felix: Hei, scuze, dar nu mai ajung la cina

Felix: Ies cu unii de la munca

Felix: N as fi o companie placuta oricum ca s prost dispus

Felix: Poate ne vedem maine depinde cat de nasol ma simt

Alice: oh

Alice: îmi pare rău că nu ne vedem

Felix: Nu în starea de acum crede ma

Alice: îmi placi indiferent în ce stare ești

Felix: Pai poti sa mi trimiti o scrisoare de dragoste aici cat timp sunt in oras sa ma fac praf

Felix: Și o citesc cand ajung acasa

Alice lăsă telefonul deoparte și, câteva secunde, rămase cu privirea pierdută la chiuveta goală. Felix îi spuse prietenului său, Brian, că poate să-l ducă până la Mulroy's, pe urmă lasă mașina acasă și se duce pe jos. Alice își petrecu următoarele câteva ore pregătind un sos pentru paste, fierbând apă, așezând masa și mâncând. Felix se duse acasă cu mașina, își hrăni câinele, făcu un duș rapid, se schimbă, se uită pe Tinder, pe urmă se duse pe jos în sat să se întâlnească cu prietenii lui de la muncă. Între opt seara și miezul nopții, bău șase halbe de bere lager daneză. Alice făcu ordine după cină și citi un articol pe internet despre Annie Ernaux. Pe la douăsprezece, Felix și prietenii lui luară un taxi monovolum până la un club de noapte din afara orașului, iar pe drum cântară câteva versuri din „Come Out Ye Black and Tans". Alice se așeză pe canapeaua din camera de zi și îi scrise un e-mail unei prietene care acum locuia în Stockholm, întrebând-o de jobul ei și de noua relație. În club, Felix luă două pastile, bău un shot de votcă, pe urmă se duse la toaletă. Deschise din nou Tinder, glisă la stânga câteva profiluri, își verifică mesajele, se uită pe pagina BBC Sport, după care se întoarse în club. La unu dimineața, Alice bea ceai de mentă și lucra la recenzie, în timp ce Felix era pe ringul de dans cu doi prieteni și încă doi oameni pe care nu-i cunoștea. Avea un stil relaxat și natural de a dansa, de parcă nu făcea niciun efort, mișcându-și corpul ușor pe ritmul muzicii și împotriva lui. După încă o băutură, ieși din club și vomită în spatele unui container de gunoi. Alice se băgase în pat deja și recitea mesajele pe care i le trimisese Felix mai devreme, ecranul telefonului proiectând pe chipul ei o lumină gri-albăstruie. Felix scoase telefonul în același moment și deschise aplicația de mesaje.

Felix: Hei

Felix: Esti trează?

Alice: în pat dar trează

Alice: te distrezi?

Felix: O să fiu sincer alice

Felix: M am pus rau in cap de la pastile

Felix: Si a trebuitsa vomit

Felix: Dar da o seara buna pana acum

Alice: păi, mă bucur

Felix: Ce faci in pat

Felix: Ai ceav pe tine sau?

Felix: Descrie

Alice: Port o cămașă de noapte albă

Alice: Sper că ne putem vedea mâine

Felix: Mdaaaa sau

Felix: As puytea sa iau un taxi pana la tine

Felix: Adcica acum

Felix: Adica

Alice: dacă vrei, sigur

Felix: Mda esti sigura?

Alice: Oricum sunt trează, nu mă deranjează

Felix: Tare

Felix: Ne vedem curand

Alice se dădu jos din pat și se îmbrăcă cu cămașa de noapte, aprinse o veioză și se privi în oglindă. Felix chemă un taxi, intră iar în bar, își luă geaca,

mai comandă un shot de votcă, plimbă alcoolul prin gură, înghiți, îl găsi pe Brian și îi spuse să le zică celorlalți că el pleacă, apoi ieși să se urce în taxi. Alice deschise profilul lui în aplicația de întâlniri unde se cunoscuseră și citi din nou descrierea. Pe drum spre casa ei, Felix purta o conversație animată cu taximetristul despre punctele forte și cele slabe ale poziției actuale a Asociației Sportive Galeze. Felix arătă spre casă, iar șoferul îl întrebă dacă acolo locuiesc părinții lui.

Neaaa, aici stă gagică-mea, spuse Felix.

Pe un ton amuzat, șoferul răspunse: Tre' să fie o doamnă bogată.

Mda, e celebră. Poți s-o cauți pe Google. Scrie cărți.

A, da? Păi atunci să faci bine s-o păstrezi.

Nicio grijă, i s-au aprins călcâiele după mine, spuse Felix.

Atunci intrară pe alee. Întorcând mașina, șoferul spuse: Bănuiesc, dacă te lasă să bați la ușa ei la două dimineața. În starea în care ești. Nu m-aș mira să mă suni iar peste câteva minute, după ce apucă să te vadă. Zece euro optzeci, te rog.

Felix îi întinse banii.

Vrei să aștept? întrebă taximetristul.

Nu fi gelos, frate. Du-te și bucură-te mai departe de Lyric FM.

Se dădu jos din mașină și bătu la ușă. Alice coborî să-i deschidă în timp ce taxiul ieșea pe poartă. Felix intră în casă, împinse ușa cu piciorul ca s-o închidă și o cuprinse cu brațele pe Alice, ridicând-o puțin și lipind-o cu spatele de perete. Se sărutară o vreme, pe urmă el îi desfăcu cordonul halatului. Ea îl ținu strâns cu o mână.

Oh, ești beat, spuse.

Știu, mda. Am zis în mesaje.

Încercă din nou să-i deschidă halatul, iar ea își puse brațele peste piept ca să-l împiedice.

Hei, care-i problema? zise el. Ești la ciclu sau ceva? Nu-mi pasă dacă ești, sunt adult.

Alice își legă la loc cordonul cu hotărâre și spuse: Încerci să mă faci să mă simt prost.

Nu, nu. Doar mă întreb ce nu-i în regulă. Nu încerc nimic, sunt bucuros că sunt aici. Taximetristul a fost foarte impresionat că am o iubită care locuiește într-o casă așa mare.

Alice își ridică privirea spre el și, în cele din urmă, întrebă: Ai luat droguri?

Doamne, da, zise el. Nu ar fi cine știe ce distracție în oraș dacă n-aș lua.

Ea rămase în picioare, cu brațele încrucișate. Nu știu, spuse. Alți oameni te-ar lăsa să te comporți așa? Alte iubite sau alți iubiți pe care i-ai avut. E ceva normal? Ieși în oraș cu prietenii tăi, te faci praf și pe urmă apari în toiul nopții căutând sex?

El păru să se gândească la asta, sprijinindu-și brațul de perete lângă capul ei. Încerc des asta, da, zise el. Bineînțeles, nu toată lumea e de acord.

Înțeleg. Probabil mă crezi proastă cu spume.

Nu, cred că ești foarte inteligentă. Nu e un noroc pentru tine, din multe puncte de vedere. Dacă ai fi puțin mai proastă, ai putea avea o viață mai ușoară.

Își îndreptă poziția și își puse mâinile pe șoldurile ei, într-un fel care părea să transmită afecțiune și chiar remușcare.

Taximetristul mi-a spus că o să mă trimiți la dracu', spuse Felix. Mi-a zis în niciun caz n-o să te primească în toiul nopții, în halul în care arăți. În ce hal arăt, nu știu, nu m-am văzut. Dar îmi închipui că nu bine.

Arăți doar beat.

A, da? Nu știu, bănuiesc că nu trebuia să-ți scriu. Prostia e că, de fapt, mă simțeam bine. Adică, bun, am depășit puțin limita de mi s-a făcut rău, dar în afară de asta mă distram. Și probabil că și tu te simțeai bine întinsă în pat sau mai știu eu cum. Deci adevărul e că n-ar fi trebuit să-ți scriu.

Da, dar ai avut chef să faci sex, zise ea.

Păi, om sunt și eu. Nu, că dacă doar asta aș fi vrut, aș fi putut să mă duc în altă parte, nu? Nu era nevoie să te deranjez doar pentru asta.

Ea închise ochii și spuse încet, pe un ton inexpresiv: Sunt sigură că e adevărat.

Alice, nu fi așa serioasă, zise el. Nu am fost cu nimeni altcineva. Sigur, aș putea, dacă aș vrea, dar și tu la fel. Uite, îmi pare rău dacă te-am supărat, bine?

O vreme, ea nu răspunse nimic.

Și probabil nu-ți place să ai în preajmă oameni beți, oricum, zise el.

Nu, nu-mi place.

Nu, de ce ți-ar plăcea? Aș zice că ai avut destul parte de asta când erai mică.

Ea îl fixă cu privirea, iar el își ținu mâinile pe șoldurile ei, lipind-o de perete.

Da, așa e, spuse ea.

Dacă vrei să mă duc acasă, doar spune-mi.

Ea clătină din cap. El o sărută iar. Urcară împreună, Alice ținându-l pe Felix de mână și mergând în urma lui. În dormitor, el îi dădu jos halatul și îi trase cămașa de noapte peste cap. Ea se întinse pe pat și el îi coborî între picioare. Corpul ei părea compact, androgin. Alice își apăsă mâna peste gură. Atunci el se întrerupse ca să se dezbrace și să-și scoată ceasul. Privind în jos spre ea, cum stătea întinsă goală pe saltea, îi spuse zâmbind: Știi cu ce semeni? Cu una dintre statuile alea de fete pe care le-am văzut în Roma.

Ea râse și își acoperi fața.

Nu e drăguț? întrebă el. Mie mi s-a părut drăguț.

Ea spuse că este. El se întinse lângă ea, cu capul proptit pe perne și cu o mână jucându-se leneș cu sânul ei mic și moale.

M-am gândit la tine azi, la muncă, zise el. Îmi dau seama că asta mă face să mă simt puțin mai bine o vreme, dar pe urmă, de fapt, mă simt mai rău, fiindcă tu stai pe aici toată ziua, iar eu sunt prins într-un depozit, la împachetat cutii. Nu că m-ar deranja că faci asta. N-o să pot să explic cum trebuie, dar diferența dintre ce facem acum și ce fac eu toată ziua, nici nu pot s-o descriu. E greu de crezut că-mi folosesc același corp pentru amândouă lucrurile, ca să zic așa. Și nici nu pare același. Mâinile astea cu care te ating acum le folosesc la

împachetat cutii? Nu știu. La muncă, mâinile îmi sunt înghețate tot timpul, să dea dracu'. Și-s, gen, amorțite. Chiar dacă porți mănuși, tot amorțesc până la urmă, toată lumea zice asta. Uneori, mă pricopsesc cu o tăietură mică sau cu o zgârietură sau ceva și nu observ decât când văd că îmi curge sânge. Și astea sunt aceleași mâini care te ating pe tine? Nu știu, probabil crezi că am luat-o razna de vorbesc așa. Dar ești foarte, foarte fină și plăcută la atingere, atâta tot. Și caldă. Când mă lași să termin în tine, mă simt atât de bine, că nici nu pot să descriu. La asta m-am gândit azi la muncă și am fost așa de stârnit, că m-am enervat. Gen, enervat, da, supărat. Asta-i altă chestie la muncă, îți dă toate sentimentele peste cap. Începi să simți chestii care n-au nicio logică. Ar fi trebuit să fiu nerăbdător să te văd, dar, de fapt, m-am simțit enervat. Și pe urmă nici n-am mai vrut să te văd. Nu are rost să încerc să explic, pentru că nu are nicio logică, doar îți zic ce am simțit. Îmi pare rău.

Ea îi spuse că e OK. O vreme, el o sărută și nu mai zise nimic. Pe urmă, o întrebă dacă vrea să stea deasupra, pentru că el e obosit, și ea fu de acord. O pătrunse și ea rămase nemișcată câteva secunde, răsuflând greu. E OK? întrebă el. Ea încuviință din cap. El păru mulțumit să aștepte. Ai o pizdă așa perfectă, zise. Alice se cutremură din cap până la osul pelvian. Își puse o mână pe umărul lui. Se futură încet câteva minute, timp în care el o atinse. Cu o voce subțire, nestăpânită, ea zise: O, Doamne, sunt îndrăgostită de tine, chiar sunt. El își ridică privirea spre ea atunci. Da, ești? zise. Asta e bine. Mai zi o dată. Tremurând, cu răsuflarea întretăiată, ea își coborî capul și spuse: Te iubesc, te iubesc. El îi cuprinse talia cu mâinile, apăsând cu degetele în carnea de pe spate, și o trase tare spre el, încă o dată și încă o dată, repede, iar ea se cutremura aproape ca și cum ar fi durut-o.

După aceea, au stat nemișcați o vreme, odihnindu-se unul pe celălalt. Pe urmă ea coborî de pe el, se așeză pe marginea saltelei și bău din sticla cu apă de pe noptieră. El rămase întins cu capul cuibărit între perne, privind-o. Dă-mi și mie când termini, zise. Ea îi dădu sticla, iar el bău fără să-și ridice capul.

Întinzându-i sticla înapoi, spuse: Auzi, vreau să știu ceva. Știi cum zici tu mereu că ești bogată. Cum adică, ești milionară sau cum?

Ea puse dopul sticlei la loc. Cam așa ceva, răspunse.

El o privi în liniște. Un milion, serios, zise. Asta înseamnă o grămadă de bani.

Da.

Și toți numai din cărți?

Ea încuviință din cap.

Și stau acolo, în contul tău sau i-ai investit în ceva? întrebă el.

Frecându-se la ochi, ea răspunse că, în mare, doar stau în contul ei. El încă se uita la ea, privirea mutându-i-se rapid și discret peste fața, brațele, umerii ei. După o vreme, spuse: Vino încoace și spune-mi iar că mă iubești. Cred că începe să-mi placă. Cu mișcări greoaie, obosite, ea se întinse la loc lângă el.

Te iubesc, spuse.

Și când ți-ai dat seama de asta? A fost dragoste din aia la prima vedere?

Nu, nu cred.

Atunci după un timp, zise el. La Roma?

Ea se întoarse spre el, iar el îi cuprinse trupul cu brațul. Ea avea ochii pe jumătate închiși. Chipul lui era preocupat, alert.

Bănuiesc, zise ea.

E cam rapid să te îndrăgostești de cineva. Cât timp trecuse, poate trei săptămâni?

Lăsându-și ochii să se închidă, ea zise: Cam așa.

Asta e ceva obișnuit la tine?

Nu știu. Nu mă îndrăgostesc foarte des.

El o mai privi o secundă sau două. Și invers, bănuiesc, zise.

Ea zâmbi discret și spuse: Vrei să zici că nici ceilalți nu se îndrăgostesc de mine foarte des? Așa e, nu se îndrăgostesc.

Și nici nu pari să ai mulți prieteni, zise el.

Atunci ei îi pieri zâmbetul. Se întoarse să se uite la Felix în tăcere câteva secunde, timp în care trăsăturile i se goliră de orice expresie. Pe urmă, zise simplu: Nu, bănuiesc că nu.

Nu, mda. Pentru că, de când te-ai mutat aici, nu cred că a fost cineva să te vadă, nu? Familia ta nu a venit. Iar prietena ta, Eileen, vorbești mult despre ea, dar nici ea nu s-a deranjat. Cred că eu sunt singura persoană care a fost în casă de când ai sosit aici, nu-i așa? Și te-ai mutat de cel puțin câteva luni.

Alice îl fixă cu privirea și nu răspunse. El păru să ia gestul ei drept o permisiune de a continua și-și îndesă gânditor brațul sub pernă.

Mă gândeam la asta în Italia, zise. Când te vedeam cum citești și dai autografe și toate alea. N-aș merge așa de departe să zic că muncești din greu, pentru că munca ta e floare la ureche față de a mea. Dar sunt o grămadă de oameni care vor lucruri de la tine. Și cred că, chiar dacă se agită atâta în jurul tău, niciunuia dintre ei nu-i pasă de tine nici măcar puțin. Nu știu dacă îi pasă cuiva.

Se priviră câteva secunde lungi. Pe măsură ce se uita la ea, starea inițială a lui Felix de siguranță de sine, chiar triumf sadic, i se schimbă treptat în altceva, de parcă își dădea seama prea târziu de propria neînțelegere.

Probabil mă urăști tare, zise ea cu răceală.

Nu, zise el. Dar nici nu te iubesc.

Sigur că nu. De ce m-ai iubi? Nu-mi făceam iluzii în privința asta.

Pe urmă se întoarse, foarte calm, și stinse veioza de pe noptieră. Întunericul le risipi chipurile și numai contururile corpurilor se mai vedeau de sub așternut. Niciunul dintre ei nu se mișcă și fiecare linie, fiecare umbră din cameră rămase încremenită.

Poți să pleci, dacă vrei, spuse ea. Dar ești bine-venit și să rămâi. Poate îți închipui că m-ai rănit foarte tare, dar îți dau cuvântul meu că am trecut prin chestii mai rele.

El stătea acolo în liniște, fără să răspundă.

Iar când am spus că te iubesc, am spus adevărul.

El scoase un sunet care aducea a râset gâtuit, apoi zise: A, îmi place stilul tău. Recunosc. Nu e ușor să te învingă cineva, nu? Bineînțeles, mie nu-mi iese. E amuzant, pentru că te porți de parcă m-ai lăsa să te calc în picioare, îmi răspunzi la mesaje la două dimineața și pe urmă îmi zici că ești îndrăgostită de mine, bla-bla-bla. Dar astea, de fapt, nu-s decât felul tău de a spune încearcă numai să mă prinzi și o să vezi că nu poți. Și văd că nu pot. Nu o să mă lași nici măcar o clipă. De nouă ori din zece, îi păcălești pe ceilalți cu felul în care te porți. Ei sunt încântați, crezând că te conduc cum vor ei. Da, da, dar eu nu sunt prost. Mă lași să mă port rău pentru că asta te pune pe tine pe o poziție de superioritate și acolo îți place să fii. Deasupra celorlalți. Și nu o iau personal, apropo, nu cred că ai lăsa pe nimeni să se apropie de tine. De fapt, respect asta. Ai grijă de tine și sunt sigur că ai motivele tale. Îmi pare rău că am fost așa de dur cu ce am zis, pentru că ai dreptate, încercam doar să te rănesc. Și probabil te-am rănit, tare de tot. Oricine poate să rănească pe oricine, dacă se străduiește. Dar pe urmă, în loc să te înfurii pe mine, tu zici că sunt bine-venit să rămân la tine și că tot mă iubești și toate alea. Pentru că tu trebuie să fii perfectă, nu-i așa? Nu, chiar ai un stil al tău, trebuie să recunosc. Și îmi pare rău, OK? Nu o să mai încerc să mă iau de tine. Mi-am învățat lecția. Dar de acum înainte, nu e nevoie să te porți de parcă ai fi sub papucul meu, când știm amândoi că nici nu mă lași să mă apropii de tine. Bine?

Se lăsă o tăcere lungă. Chipurile lor erau invizibile în întuneric. În cele din urmă, pe o voce subțire și gâtuită, străduindu-se poate să sune neutru sau nepăsător, dar fără succes, ea răspunse: Bine.

Dacă vreodată o să ajung la tine, nu o să fie nevoie să-mi spui, zise el. O să-mi dau eu seama. Dar nu o să te fugăresc prea mult. O să stau unde sunt și o să văd dacă vii tu la mine.

Da, așa fac vânătorii cu căprioarele, spuse ea. Înainte să le omoare.

22

Eileen, îmi pare rău dacă ultimul meu e-mail te-a alarmat. E adevărat că mi-am anulat toate aparițiile publice pe câteva luni, așa cum știi, dar în cele din urmă tot aveam să mă întorc la muncă. Cu siguranță înțelegi că ăsta este jobul meu. Nimeni nu găsește asta mai obositor și mai degradant decât mine, dar nu am vrut niciodată să-ți dau de înțeles că m-am retras cu totul din viața publică. Tu nu ai lipsit niciodată de la muncă mai mult de patru zile când ai fost bolnavă, așa că îmi închipui că cele patru luni libere ale mele ți se par o pauză destul de prelungită. Și da, am zburat din Dublin și am aterizat tot în Dublin, la șapte dimineața și, respectiv, la unu noaptea. Cum și tu ai un job, la care înțeleg că ai un program fix, nu mi s-a părut foarte politicos să te trezesc în miezul nopții ca să bem un ceai și să stăm de vorbă pe fugă. Nu ai cum să crezi că nu vreau să te văd, din moment ce de luni întregi te tot invit pe la mine și nu locuiesc decât la trei ore distanță. Cât despre mesajul lui Roisin rămas fără răspuns, sunt nedumerită – îmi scrii în numele tău sau în calitate de ambasadoare a prieteniei pentru regiunea extinsă a Dublinului? Ai dreptate, nu i-am răspuns la mesaj pentru că am fost ocupată. Cu toată dragostea pe care ți-o port, nu am de gând să-ți raportez de fiecare dată când rămân în urmă cu corespondența.

În ceea ce privește restul e-mailului tău: la ce anume te referi când spui „frumusețe“? Ai scris că a confunda vanitatea personală cu experiența estetică e o greșeală gravă. Dar nu e tot o greșeală, poate una similară, să iei experiența estetică în serios? Fără îndoială, este posibil să fii emoționat într-un mod dezinteresat de frumusețea artistică sau de frumusețea lumii naturale. Cred chiar că este posibil să apreciezi frumusețea altor oameni, fețele și corpurile lor, într-un mod „pur“ estetic, adică fără elementul dorinței. Mie, de exemplu, mi se întâmplă adesea să consider oamenii ceva frumos de privit, fără să simt vreo

înclinație să-i atrag într-o anumită relație cu mine – de fapt, oricum frumusețea nu mi se pare un stimulent pentru dorință. Cu alte cuvinte, nu exercit niciun act de voință când percep frumusețea și nu resimt nicio poftă conștientă, drept urmare. Bănuiesc că asta înțelegeau filozofii Iluminismului prin judecată estetică și corespunde destul de bine cu genul de experiență pe care am avut-o cu anumite lucrări de artă vizuală, pasaje muzicale, peisaje naturale și așa mai departe. Mi se par frumoase, frumusețea lor mă emoționează și îmi creează un sentiment plăcut. Sunt de acord că spectacolul de consumerism de masă care ne este vândut drept „frumusețe“ este, în realitate, hidos și nu-mi oferă nimic din plăcerea estetică pe care mi-o dau, de exemplu, razele soarelui pătrunzând printre frunze sau *Domnișoarele din Avignon* sau *Kind of Blue*. Dar sunt tentată să întreb: Cui îi pasă? Chiar dacă presupunem că frumusețea jazzului din *Kind of Blue* este, într-un fel, superioară din punct de vedere obiectiv frumuseții unei poșete Chanel, ceea ce, din punct de vedere filozofic, este ditamai concesia, de ce ar conta? Tu pari să crezi că experiența estetică este nu doar plăcută, ci și cumva importantă. Și ce vreau eu să știu e: în ce fel importantă?

Eu nu sunt pictoriță sau muziciană, din motive întemeiate, dar sunt romancieră și încerc să iau romanul în serios – parțial pentru că sunt conștientă de privilegiul extraordinar de a putea trăi din ceva atât de inutil, prin definiție, precum arta. Dar dacă aș încerca să-mi descriu experiența citirii marilor romane, nu ar fi nici pe departe ca experiența estetică pe care am descris-o mai sus, în care nu este implicat niciun act de voință și nu este stârnită nicio dorință personală. În ceea ce mă privește, trebuie să fiu foarte atentă pentru a citi și a înțelege ceea ce citesc și a reține totul suficient de mult timp, încât să înțeleg sensul cărții pe măsură ce înaintez cu lectura. În niciun caz nu mi se pare un proces pasiv prin care mi se transmite frumusețe fără implicarea mea; mi se pare un efort activ, al cărui rezultat construit este experiența frumuseții. Dar, ceea ce e mai important, marile romane îmi stârnesc simpatii și dorințe. Când mă uit la *Domnișoarele din Avignon*, nu „vreau“ nimic de la tablou.

Plăcerea constă în a-l vedea așa cum e. Dar când citesc cărți, simt dorință: vreau ca Isabel Archer să fie fericită, vreau ca lucrurile să meargă pentru Anna și Vronski, vreau chiar și ca Isus să fie iertat în locul lui Baraba. Din nou, s-ar putea să fie din cauză că sunt o cititoare limitată și mai degrabă searbădă, o sentimentală care le dorește binele tuturor (mai puțin al lui Baraba); dar dacă aș dori opusul, ca Isabel să aibă o căsnicie cu probleme, ca Anna să se arunce sub roțile trenului, ar fi doar o variațiune pe aceeași experiență. Ideea e că îmi sunt stârnite simpatiile, nu mai sunt dezinteresată.

Ai vorbit cu Simon despre toate astea? Cred că te poți baza pe el pentru un punct de vedere mai coerent decât pot eu să-ți ofer, pentru că viziunea lui despre lume are o consistență care lipsește din a mea. În doctrina catolică, din câte înțeleg eu, frumusețea, adevărul și bunătatea sunt proprietăți ale ființei care sunt una cu Dumnezeu. Dumnezeu „este“, la propriu, frumusețe (și adevăr, și poate asta a vrut și Keats să spună, nu sunt sigură). Omenirea se chinuie să posede și să înțeleagă aceste proprietăți ca un fel de a se întoarce către Dumnezeu și de a-i înțelege natura; prin urmare, orice e frumos ne conduce către o contemplare a divinului. Cu spiritul nostru critic, putem să despicăm firul în patru când vine vorba despre ce e și ce nu e frumos, pentru că suntem doar oameni, iar voința lui Dumnezeu nu ne este mereu accesibilă, însă putem cădea cu toții de acord asupra importanței fără pereche a frumuseții în sine. Totul e foarte drăguț și autosuficient, nu-i așa? Aș putea să fac o mică digresiune ca să-mi explic implicarea plină de solidaritate față de marile romane. De exemplu, Dumnezeu ne-a făcut așa cum suntem, ființe umane complexe cu dorințe și impulsuri, iar atașamentul plin de compasiune față de niște persoane absolut fictive – de la care bineînțeles că nu ne putem aștepta să obținem vreo satisfacție materială sau vreun avantaj – este un mod de a înțelege complexitățile profunde ale condiției umane și, astfel, complexitățile iubirii lui Dumnezeu pentru noi. Pot să merg și mai departe: prin viața și moartea lui, Isus a subliniat necesitatea de a-i iubi pe ceilalți fără să țină seama de propriul interes. Într-un fel, când iubim personajele fictive, știind că ele nu ne pot

întoarce niciodată dragostea, nu e un fel de a practica, la scară mică, genul de dragoste dezinteresată la care ne îndeamnă Isus? Vreau să spun că implicarea plină de solidaritate este o formă de dorință cu obiect, dar fără subiect, un fel de a vrea fără a vrea; doresc pentru alții nu *ceea* ce îmi doresc mie, ci *în felul în care* îmi doresc mie.

Cred că ce vreau să spun este că te poți distra la nesfârșit odată ce intri în mentalitatea creștină. Pentru mine și pentru tine e mai greu, pentru că se pare că nu putem să scăpăm de convingerea că nimic nu contează, viața e ceva aleatoriu, cele mai sincere sentimente ale noastre pot fi reduse la reacții chimice și nicio lege morală obiectivă nu structurează universul. Este posibil să trăiești cu convingerile astea, sigur, dar nu prea e posibil, mă gândesc, să crezi lucrurile pe care eu și tu spunem că le credem. Că unele experiențe de frumusețe sunt serioase și altele, triviale. Sau că unele lucruri sunt corecte și altele, greșite. La ce standard facem apel? În fața cărui judecător ne susținem cazul? Nu încerc să te demontez, apropo – bănuiesc că ocup exact aceeași poziție ca tine. Nu pot să cred că diferența dintre bine și rău este pur și simplu o chestiune de gust sau de preferință; dar nici nu pot să cred în moralitatea absolută, adică în Dumnezeu. Cu asta nu ajung nicăieri, filozofic vorbind, fiindcă îmi lipsește curajul convingerilor mele de ambele părți. Nu pot să am satisfacția că îl slujesc pe Dumnezeu făcând bine și totuși ideea de a face cuiva rău mă dezgustă. Și mai exact, consider că propria muncă este lipsită de orice valoare morală și politică și totuși asta fac cu viața mea, e singurul lucru pe care vreau să-l fac.

Când eram mai tânără, cred că îmi doream să călătoresc în toată lumea, să am o viață luxoasă, să fiu recunoscută pentru munca mea, să mă căsătoresc cu un mare intelectual, să resping toate valorile cu care am fost crescută, să mă separ de lumea îngustă. Mă simt foarte jenată de toate astea acum, dar eram singură și nefericită și nu înțelegeam că sentimentele astea sunt normale, că nu era nimic unic în singurătatea și nefericirea mea. Poate că, dacă aș fi înțeles asta, așa cum cred că înțeleg acum, măcar puțin, nu aș fi scris niciodată cărțile alea, nu aș fi devenit niciodată persoana care sunt acum. Nu știu. Știu că nu aș

mai putea să le scriu din nou sau să simt cum simțeam atunci în ceea ce mă privește. Pentru mine era important atunci să dovedesc că sunt o persoană specială. Și, încercând să dovedesc asta, am devenit specială. Numai după aceea, după ce am primit banii și recunoașterea pe care credeam că o merit, am înțeles că nimeni nu poate merita lucrurile astea, dar atunci era prea târziu. Devenisem deja persoana care visasem pe vremuri să fiu și pe care acum o disprețuiam din toată ființa. Nu spun asta ca să-mi desconsider munca. Dar de ce trebuie cineva să fie bogat și celebru, în timp ce alți oameni trăiesc într-o sărăcie cruntă?

Ultima dată când m-am îndrăgostit, s-a terminat rău, după cum știi, iar în perioada următoare am scris două romane. Cât timp am fost îndrăgostită, am încercat să scriu câte puțin, dar gândurile mi se întorceau mereu la obiectul afecțiunii mele, iar sentimentele mi se îndreptau inexorabil către persoana iubită, așa că munca mea nu putea să prindă deloc substanță și nu îi ofeream un loc semnificativ în viața mea. Am fost fericite și pe urmă am fost nefericite și, după ceva suferință și acuze, ne-am despărțit – și abia atunci am putut să mă dedic serios muncii. Parcă aveam un spațiu gol în mine și trebuia să-l umplu cumva. Așa am ajuns să mă așez la masă și să scriu. Trebuia mai întâi să-mi golesc viața și să încep de acolo. Privind acum în urmă la vremea în care am scris cărțile, simt că a fost o perioadă bună în viața mea, pentru că aveam de făcut o muncă și am făcut-o. Eram tot timpul lefteră și mă simțeam singură și îmi făceam griji pentru bani, dar mai aveam ceva, o parte a vieții mele care era secretă și protejată, iar gândurile mele se întorceau mereu acolo, iar sentimentele mele orbitau în jurul ei și ea îmi aparținea mie cu totul. Într-un fel, era ca o poveste de dragoste sau o îndrăgostire, numai că eu eram singura protagonistă și totul era sub controlul meu. (În cazul ăsta, exact invers decât într-o poveste de dragoste.) Cu toată frustrarea și cu toate greutățile întâmpinate în scrierea unui roman, am știut de la începutul procesului că primisem ceva foarte important, un dar special, o binecuvântare. Era ca și cum Dumnezeu își pusese mâna pe capul meu și mă umpluse cu cea mai intensă

dorință pe care o simțisem vreodată, nu dorință față de o altă persoană, ci dorința de a da naștere unui lucru care nu mai existase până atunci. Când privesc în urmă la anii ăștia, mă simt emoționată și aproape îndurerată de simplitatea vieții pe care o duceam atunci, pentru că știam ce am de făcut și făceam și asta era tot.

Acum, în afară de câteva cronici și niște e-mailuri foarte lungi, nu am mai scris nimic de aproape doi ani. Și cred că spațiul din viața mea a fost eliberat deja, este gol, și poate din motivul ăsta este timpul să mă îndrăgostesc din nou. Trebuie să simt că viața mea are un fel de centru, un loc în care gândurile mele să se întoarcă și să se odihnească. Apropo, știu că cei mai mulți oameni nu au nevoie de așa ceva, iar eu aș fi mult mai sănătoasă fără. Felix nu simte nevoia să-și aranjeze viața în jurul unui principiu central și cred că nici tu. Simon, da, dar el îl are pe Dumnezeu. Când vine vorba despre a pune ceva în centrul vieții, Dumnezeu mi se pare o opțiune bună – cel puțin mai bună decât a inventa povești despre oameni care nu există sau a mă îndrăgosti de oameni care mă urăsc. Dar asta e. Tot e mai bine să iubești ceva decât nimic, mai bine să iubești pe cineva decât pe nimeni, iar eu sunt aici, iubind lumea, fără să-mi doresc vreo clipă să nu fie așa. Nu este și ăsta, în felul lui, un dar special, o binecuvântare, ceva foarte important? Eileen, îmi pare rău și să știi că mi-e dor de tine. Când o să ne vedem, după toate e-mailurile astea, o să devin foarte timidă și o să-mi ascund capul sub aripă, ca o mică pasăre. Transmite-le surorii tale și mirelui ei cele mai bune urări din partea mea pentru weekendul ăsta și apoi, dacă nu e un deranj prea mare, vino să mă vezi, te rog.

23

În dimineața nunții, Eileen stătea pe pat în apartamentul nupțial, în timp ce Lola era la măsuța de toaletă. Atingându-și fața cu un deget, Lola spuse: Cred că m-a machiat prea tare la ochi. Purta o rochie albă de mireasă, fără mâneci, simplă ca formă. Arăți minunat, spuse Eileen. Privirile li se întâlniră în oglindă și Lola făcu o grimasă, se ridică și se duse la fereastră. Afară, începutul după-amiezii era alb, aruncând o lumină subțire, apoasă, însă Lola stătea cu spatele la geam și cu fața spre Eileen, studiind-o cum era așezată pe salteaua generoasă. O vreme, se uitară una la alta, mâhnite, vinovate, neîncrezătoare, chinuite de remușcări. În cele din urmă, Lola spuse: Ei? Eileen își coborî privirea spre un ceas subțire de aur pe care îl purta la încheietura mâinii stângi. E abia fără zece, spuse ea. Era îmbrăcată cu o rochie verde deschis, celadon, și avea părul prins la spate. Se gândea la altceva atunci, amândouă se gândeau la altceva. Lola își aminti cum vâslise pe mare în ziua aceea la Strandhill sau poate la Rosses Point sau la Enniscrone. Textura granuloasă a nisipului sub degete și pe scalp și gustul de sare. Pe urmă căzuse și se trezise înghițind apă de mare, simțind-o dureros în nas și în gât, o confuzie de lumină și emoții, își aminti că plânsese și că fusese dusă pe plajă în brațele tatălui ei. Un prosop cu roșu și portocaliu. Mai târziu, drumul cu mașina înapoi în Sligo, prinsă cu centura pe bancheta din spate, cu radioul pârâind și cu puncte luminoase vizibile în depărtare. În întuneric, pe marginea drumului, o camionetă unde se vindeau cârnați și cartofi prăjiți, cu ferestruica deschisă, mirosul înțepător de oțet. Dormise în camera unei verișoare în noaptea aceea, cu tot felul de cărți pe raft, cu tot felul de umbre pe care le forma mobila în lumina de la o fereastră nefamiliară. La miezul nopții, clopotele catedralei. La parter, adulții stăteau de vorbă, la parter, erau lumini aprinse și pahare de bere. Și Eileen se gândea la copilărie, la unul

dintre jocurile închipuite de Lola, un regat ascuns, palate, duci și țărani, râuri fermecate, păduri, lumini pe cer. Toate cotiturile se pierduseră acum, numele inventate în limbi magice, loialitățile și trădările. Rămăseseră doar locurile din lumea reală peste care fusese impusă lumea fictivă: grajdul vacilor din spatele casei, porțiunile din grădină năpădite de buruieni, gropile de după gardurile vii, marna umedă rostogolindu-se spre râu. Iar în casă: podul, scara, șifonierul. Locurile astea îi dădeau și acum lui Eileen o stare specială sau măcar putea, dacă se străduia, să se conecteze la o stare specială care provenea din ele, la o frecvență estetică. O copleșeau de plăcere, de un fior ca de entuziasm. La fel ca articolele bune de papetărie, stilourile grele, hârtia neliniată, acestea reprezentau pentru ea posibilitatea imaginației, o posibilitate mult mai frumoasă și mai delicată în sine decât orice altceva reușise vreodată să-și imagineze. Nu, imaginația ei o dezamăgea. Era ceva ce alți oameni ori aveau, ori nici nu voiau. Eileen o voia și nu o avea. Ca Alice în filozofia ei morală, era prinsă între două poziții. Poate toată lumea era prinsă așa, în toate privințele care contau. Când se auzi o bătaie în ușă, amândouă își ridicară privirile spre mama lor, Mary, care intră cu rochia ei albastră, cu pantofii de lac și cu o pană înfiptă drept în păr. Pe urmă, începură toate să vorbească, repede, dojenindu-se, râzând, plângându-se, ajustându-și hainele reciproc, iar activitatea din cameră era rapidă și gălăgioasă, ca activitatea păsărilor. Lola voia să prindă iar părul lui Eileen, să i-l facă mai larg la spate, iar Mary voia să probeze în ultimul moment altă pereche de pantofi, iar Eileen, cu brațele ei subțiri și albe, ca niște trestii, ca niște ramuri, începu să-și desfacă părul, așeză un șal pe umerii lui Mary, îndepărtă o geană rătăcită de pe pometul pudrat al Lolei, râzând, vorbind cu o voce veselă și grăbită și izbucnind din nou în râs. Și Mary se gândea la copilăria ei, la căsuța lor cu terasă și cu un magazin alături, felii subțiri de înghețată între napolitane, mușama în carouri pe masa din bucătărie, vasele de lut cu model din spatele vitrinei. Zile răcoroase și senine de vară, aerul curat ca apa rece și orzul sălbatic, o revărsare de galben. Gândul la copilărie îi provocă o senzație ciudată, grețoasă, pentru că fusese viață adevărată

odată, iar acum era altceva. Cei bătrâni muriseră, copilașii crescuseră. Același lucru avea să i se întâmple și lui Eileen, și Lolei, care erau tinere și frumoase acum, iubindu-se și urându-se, râzând cu dinții albi, mirosind a parfum. Se mai auzi o bătaie în ușă și tăcură toate, uitându-se în jur. Intră tatăl, Pat. Ce fac femeile, zise el. Era timpul să plece la biserică, mașina aștepta, Pat era îmbrăcat la costum. Se gândea la soția lui, la Mary, la cât de străină i se păruse prima dată când fusese însărcinată, când o cuprinsese ceva, o seriozitate, un scop bizar al vorbelor, al mișcărilor, iar lui i se păruse inconfortabil, îl amuzase, nu știa de ce. Se schimba, întorcându-și fața de la el, spre o altă experiență. Cu timpul, trecuse, Lola se născuse sănătoasă, slavă Domnului, iar el își spusese că nu vor mai face altul. Prea multă înstrăinare pentru o singură viață. Ca de obicei, ca de obicei, se înșelase. Afară, aerul făcea copacii să freamăte, cernându-și răsuflarea rece peste chipurile lor. Urcară împreună în mașină. Lola își lipi nasul de geam și lăsă un cerculeț de pudră pe sticlă. Biserica era îndesată și cenușie, cu ferestre lungi, subțiri, cu vitralii colorate în roz, albastru și chihlimbar. Când intrară, orga electrică începu să cânte, iar ei fură întâmpinați de mirosul de tămâie, umed și puternic, de foșnetul hainelor și de scârțâitul stranelor, în timp ce cu toții se ridicară în picioare și îi priviră înaintând împreună pe podeaua lustruită a naosului, Lola impunătoare și magnifică în alb, radiind de împlinirea planurilor dragi, acceptând cu stăpânire de sine privirile care îi erau oferite, nu înclinată, ci dreaptă, Pat la costum, demn, tandru în stângăcia lui, Mary zâmbind emoționată, prinzând-o pe Eileen de mână într-o strânsoare umedă, și Eileen însăși suplă și palidă în verde, cu părul negru prins lejer la spate, cu brațele goale, cu capul ținut sus, pe gâtul lung, ca o floare, întorcându-și în liniște privirea, căutându-l pe el, dar nevăzându-l. Matthew aștepta la altar, speriat, bucuros, și preotul vorbi, jurămintele fură rostite. *Porumbița mea, ce-n crăpături de stâncă, la loc prăpăstios te-ascunzi, arată-ți fața ta! Lasă-mă să-ți aud glasul! Că glasul tău e dulce şi fața ta plăcută.* După aceea, pe pietrișul din fața bisericii, lumina albă a zilei, răcoarea vântului, degetele fusiforme de frunziș, toată lumea râzând, dându-și mâinile, îmbrățișându-se. Grupul nupțial se

strânse sub un copac pentru fotografii, apropiindu-se sau îndepărtându-se milimetric unii de alții, murmurându-și unii altora cu zâmbete fixe. Abia atunci îl zări Eileen pe Simon, în picioare în ușa bisericii, privind-o. Se uitară unul la altul îndelung, fără să se miște, fără să vorbească, iar în solul acelei priviri mulți ani fură îngropați. El își aminti când se născuse ea, noul bebeluș al familiei Lyndon, și prima dată când i se dăduse voie să o vadă, cu fața roșie și ridată semănând mai degrabă cu o creatură bătrână decât cu ceva nou, bebelușa Eileen, iar părinții lui i-au povestit că, pe urmă, a cerut mereu o soră, nu un frate, ci o soră așa cum avea Lola. Și ea și-l amintea pe el, băiatul mai mare care mergea la altă școală, ager, inteligent, cu crizele acelea ciudate de care suferea, un obiect al simpatiei printre adulți, ceea ce îl făcea pe el, chiar dacă era un copil frumos, o ciudățenie. Mama ei, care spunea mereu ce maniere elegante are, ca un mic gentleman. Iar ea era adolescenta pe care și-o amintea el, subțire și pistruiată, stând lângă blatul din bucătărie, cu picioarele răsucite unul pe după celălalt, la cincisprezece ani, mereu încruntată. Fie nevorbind deloc, fie vorbind brusc și prea mult, proasta ei dispoziție, lipsa ei de prieteni. Și privirile acelea sincere pe care i le arunca lui, roz la față și aproape supărată. El era și asta pentru ea, băiatul, tânărul de douăzeci de ani care ajuta la fermă pe durata verii, îl văzuse, cu o tandrețe incomparabilă, hrănind cu biberonul un miel nou-născut, iar ea își petrecea câte o săptămână în agonie din cauza unei priviri pe care i-o aruncase el, cu răsuflarea întretăiată când intra într-o cameră și îl găsea acolo. Ziua în care toți trei se duseseră pe biciclete în pădure și le lăsaseră într-o poiană, împreună. Nori negri, arătând suprarealist, în spatele unor vârfuri de copaci luminate de razele soarelui. Lola spunând o poveste lungă, înfrumusețată, despre cineva care fusese ucis în pădure, Simon murmurând chestii de genul: Hm, nu sunt sigur de asta, și: Aoleu, asta e cam sinistru, nu-i așa? Eileen absorbită de o pietricică pe care o tot lovea cu piciorul pe cărare, în fața ei, ridicându-și din când în când privirea spre Simon, ca să-i observe fața. Înjunghiată de atât de multe ori, încât aproape a fost decapitată, zicea Lola. Doamne, a spus Simon, prefer să nu mă gândesc la asta. Lola a râs și l-a făcut

șoarece. Păi, dacă e pe așa, sunt puțin, a spus el. Atunci a început să plouă și Lola și-a desfăcut geaca legată în jurul mijlocului. Ești ca Eileen, a spus ea. El s-a uitat la Eileen și a zis: Mi-ar plăcea să fiu mai mult ca ea. Lola a spus că Eileen e doar un copil. Pe o voce repezită, înfierbântată, ciudat de puternică, Eileen a răspuns: Închipuie-ți că cineva îți zicea ție asta când erai de vârsta mea. Lola a privit-o cu înțelegere. Dar, ca să fiu sinceră, a spus ea, când eram de vârsta ta, eram mult mai matură. Simon a spus că, lui, Eileen i se pare foarte matură. Lola s-a încruntat și a răspuns: Nu fi ciudat. Atunci, lui Simon i s-au înroșit urechile și vocea i-a sunat diferit. Din punct de vedere intelectual, vreau să spun. Nu a mai adăugat nimic, și nici Lola, dar niciunul nu era mulțumit. Lola și-a ridicat gluga, să o apere de ploaie, și a luat-o înainte. Cu pași mari, repezi, a dispărut după o cotitură în cărare. Eileen s-a uitat în jos la cărare, care fusese pământ uscat, iar acum se transforma în noroi, cu pârâiașe scurgându-se printre pietre. Ploaia se întețea, alcătuind un model de puncte întunecate pe partea din față a blugilor, udându-i părul. Când au trecut de cotitură, Lola tot nu se vedea. Putea să fie undeva mai în față sau să o fi luat pe altă cărare. Știi unde suntem? l-a întrebat Eileen. Simon a zâmbit și a răspuns că așa crede. Nu o să ne rătăcim, a spus el, nu-ți face griji. S-ar putea să ne înecăm, totuși. Eileen și-a șters fruntea cu mâneca. Să sperăm că nu vine nimeni să ne înjunghie de treizeci și opt de ori, a remarcat ea. Simon a râs. În poveștile astea, victimele sunt singure mereu, a zis el. Deci cred că e în regulă. Eileen a spus că atunci e bine, doar dacă nu cumva el e criminalul. El a râs din nou. Nu, nu, a zis. Ești în siguranță cu mine. Ea și-a ridicat din nou privirea spre el, timidă. Așa simt, a zis ea. El s-a uitat la ea și a întrebat: Hm? Ea a scuturat din cap, și-a șters din nou fața cu mâneca, a înghițit. Simt că sunt în siguranță, a zis, când sunt cu tine. Câteva secunde, Simon a rămas tăcut. Pe urmă a răspuns: Ce drăguț. Îmi pare bine. Ea l-a privit. Apoi, fără avertisment, s-a oprit din mers și s-a dus sub un copac. Când Simon a observat că ea nu mai e lângă el, s-a întors. Hei, a zis. Ce faci? Ea l-a privit cu concentrare intensă. Poți să vii aici puțin? a întrebat. El a făcut câțiva pași spre ea. Foarte încet, dar cu o doză de

agitație, ea a spus: Nu, adică aici. Unde stau. El a ezitat. Păi, de ce? a întrebat. În loc să răspundă, ea doar a continuat să-l privească cu o expresie oarecum rugătoare, chinuită. El s-a apropiat și ea și-a pus palma pe brațul lui, ținând-o acolo. Pânza cămășii lui era umedă. L-a tras puțin mai aproape, astfel încât corpurile lor aproape se atingeau, iar buzele îi erau umede, cu ploaia care i se scurgea pe obraji și pe nas. El nu s-a retras, ba chiar a stat foarte aproape, iar gura lui era aproape la urechea ei. Ea nu a spus nimic, iar respirația îi era sacadată. Încet, el a zis: Eileen, știu. Înțeleg. Dar nu poate să fie așa, bine? Ea tremura, iar buzele îi păreau palide. Îmi pare rău, a spus ea. El nu s-a îndepărtat, a rămas acolo, lăsând-o să se țină de brațul lui. Nu ai de ce să-ți pară rău, a zis el. Nu ai făcut nimic greșit. Înțeleg, OK? Nu ai de ce să-ți ceri scuze. Crezi că acum putem să mergem mai departe? Au continuat să meargă, Eileen cu privirea în pământ. În poiana din spatele porții, Lola îi aștepta cu bicicleta ridicată. Când i-a văzut, a lovit o pedală cu nerăbdare, făcând-o să se învârtă. Unde ați fost? le-a strigat în timp ce se apropiau. Ai fugit înainte, a spus Eileen. Simon a ridicat bicicleta lui Eileen de pe iarbă și i-a întins-o, înainte să și-o ridice pe a lui. N-aș zice că am fugit, a spus Lola. Cu o expresie ciudată pe față, a întins o mână și i-a ciufulit părul ud lui Eileen. Arăți ca un șobolan înecat, a spus ea. Hai să mergem. I-a lăsat să meargă mai departe împreună. În liniște, cu ochii ațintiți pe roata bicicletei, el s-a rugat: Doamne Dumnezeule, fă să aibă o viață fericită. O să fac orice, orice, te rog, te rog. La douăzeci și unu de ani, Eileen s-a dus să-l vadă la Paris, unde el își petrecea vara, locuind într-un bloc vechi cu puț mecanic de ascensor. Erau prieteni atunci, își scriau unul altuia vederi amuzante având pe față picturi celebre cu nuduri. Când se plimbau împreună pe Champs-Élysées, femeile întorceau capetele după el, era atât de înalt și de frumos, atât de auster, iar el nu se întorcea niciodată după ele. În seara în care a ajuns în apartamentul lui, i-a povestit cum își pierduse virginitatea cu numai câteva săptămâni înainte, iar în timp ce vorbea, fața îi era atât de roșie, încât o durea, iar povestea era atât de groaznic de proastă și de penibilă, dar cumva, într-un mod pervers, îi făcea

plăcere să i-o spună, îi plăcea tonul lui amuzant, imposibil de șocat, pe care și-l lua cu ea. Chiar a făcut-o să râdă. Stăteau întinși unul lângă celălalt, cu umerii aproape atingându-li-se. Atunci a fost prima dată. Să fie ținută în brațe de el și să-l simtă mișcându-se în ea, bărbatul acesta care se ținea departe de toată lumea, să-l simtă cedând, găsindu-și alinare în ea, asta era ideea ei despre sexualitate și încă nu o depășise. Iar pentru el, să o aibă în felul acesta, când era atât de inocentă și de emoționată, tremurând din cap până în picioare, aparent atât de inconștientă de ce îi oferea lui, aproape că-l făcea să se simtă vinovat. Dar nu avea cum să fie greșit cu ea, indiferent ce făceau împreună, pentru că ea nu avea nimic rău în ea, iar el și-ar fi dat viața ca ea să fie fericită. Viața lui, oricare ar fi fost ea. Iar în anii de după aceea, cu Natalie în Paris, tinerețea lui, dusă acum, pe care nu avea s-o mai recupereze niciodată. Viața cu tine e ca viața cu depresie, i-a spus Natalie. El a vrut, a încercat s-o facă fericită, dar nu a putut. Singur pe urmă, spălând vasele după cină, o singură farfurie, o singură furculiță pe suportul de uscat vase. Și nici măcar nu mai era atât de tânăr, nu chiar. Și pentru Eileen, anii aceia trecuseră cumva, stând pe podele ca să-și despacheteze mobila neasamblată, ciondănindu-se, bând vin alb cald din pahare de plastic. Privindu-și toți prietenii mutându-se departe, mergând mai departe, la New York, Paris, în timp ce ea rămânea în urmă, lucrând în același birou mic, având aceleași patru certuri, iar și iar, cu același bărbat. Incapabilă să-și aducă aminte cum crezuse că îi va fi viața. Nu fusese o vreme când însemnase ceva pentru ea să fie vie, să trăiască? Dar ce? Într-un weekend, cu un an în urmă, erau amândoi acasă și Simon a luat cu împrumut mașina părinților ca să o ducă în Galway. Ea purta o jachetă roșie de tweed, cu o broșă pe rever, părul lăsat pe umeri, întunecat, moale, cu mâinile adunate în poală, albe ca niște porumbițe. Au vorbit despre familiile lor, despre mama ei, mama lui. Atunci ea încă locuia cu prietenul ei. În seara aceea, pe drumul spre casă, în mașină, cu secera lunii înclinată și aurie, ca o cupă ridicată de șampanie, cu nasturii de sus ai bluzei desfăcuți, ea și-a pus o mână înăuntru, atingându-și osul pieptului, vorbeau despre copii, ea nu voise până atunci, dar în ultima

vreme se tot întrebase, și lui îi era imposibil să nu se gândească la asta, a simțit o durere cruntă, joasă, lasă-mă pe mine să ți-i fac, îi venea să spună, am bani, o să am grijă de tot. Doamne Dumnezeule. Dar tu, l-a întrebat ea, tu vrei copii? Foarte mult, a spus el. Da. Sunetul acela mort, când ea a închis portiera în urma ei. Gândurile lui în noaptea aceea, din nou, închipuindu-și că ea o să-l lase, că o să vrea, și apoi senzația aceea de gol și de rușine. A văzut-o pe O'Connel Street peste câteva săptămâni, era august, mergea cu o prietenă pe care el nu o cunoștea, tocmai pe partea cealaltă a drumului, îndreptându-se spre râu, și purta o rochie albă, era o zi călduroasă. Cât de grațioasă arăta în mulțime, privirea lui a urmărit-o, gâtul ei lung, frumos, umerii ei strălucind în lumina soarelui. Ca și cum și-ar fi privit viața îndepărtându-se de el. Într-o seară, în Dublin, în preajma Crăciunului, ea l-a văzut de la geamul unui autobuz, el traversa strada, pe drum de la muncă spre casă, probabil, îmbrăcat cu paltonul lui lung de iarnă, înalt, cu părul auriu sub felinare, Doamne, erau niște vremuri groaznice, Alice era în spital, iar Aidan zicea că are nevoie să se gândească la cum stau lucrurile, și acolo, prin geamul autobuzului, îl văzuse pe Simon, traversând strada. Era atât de liniștitor doar să-l privească, cu figura lui frumoasă, fină, croindu-și drum prin întunericul albastru închis, lichid, de decembrie, solitudinea lui tăcută, suficiența lui, iar ea s-a simțit atât de fericită, atât de recunoscătoare că locuiesc în același oraș, unde poate să-l vadă chiar și fără să-și propună, unde poate să apară așa, în fața ei, chiar când are mai multă nevoie să-l vadă, cineva care a iubit-o toată viața ei. Toate astea. Și telefoanele lor, mesajele pe care și le scriau, geloziile lor, anii de priviri, zâmbete reținute, dicționarul lor de mici atingeri. Toate poveștile pe care le spuseseră unul despre celălalt, despre ei înșiși. Toate astea erau în ochii lor și fură schimbate între ei. Cu fața aici, vă rog, spuse fotograful. Simon înclină capul și o lăsă pe ea să-și mute privirea. Când terminară cu fotografiile, grupul se risipi pe pietriș, vorbind, făcând cu mâna, iar ea se duse la el, unde stătea în picioare pe trepte. Ești foarte frumoasă, spuse el. Ea era îmbujorată, ținea în brațe un buchet de flori. Deja o striga altcineva, care voia ceva. Simon, spuse ea. Tandru, aproape

dureros, își zâmbiră fără să spună nimic, iar întrebările lor erau aceleași, la mine te gândești, când am făcut dragoste, ai fost fericit, fericită, te-am rănit, mă iubești, oare o să mă iubești mereu. Din poarta bisericii, acum o striga mama ei. Întinzându-se să-l atingă pe mână, Eileen spuse: Mă întorc. El încuviință, zâmbindu-i. Nu-ți face griji, spuse. O să fiu aici.

24

Dragă Alice, doar câteva cuvinte ca să-ți spun că nunta a fost foarte frumoasă și suntem în tren spre Ballina chiar acum. Mereu uit că, în esență, Simon este politician (deși el neagă asta), prin urmare, cunoaște practic pe toată lumea din țară. În timp ce scriu mesajul ăsta, el poartă o conversație lungă cu un bărbat oarecare, pe care nu l-am mai văzut niciodată. Asta mă face să mă gândesc la ce mi-ai scris în e-mailul despre frumusețe și la cât de greu este să crezi că frumusețea ar putea fi importantă sau plină de înțeles când este doar întâmplătoare. Dar aduce o oarecare plăcere în viață, nu-i așa? Nu este nevoie să fii religios ca să apreciezi asta, așa cred. Este amuzant că am doar doi prieteni foarte apropiați pe lume și niciunul dintre ei nu-mi amintește câtuși de puțin de mine. De fapt, persoana care îmi amintește cel mai mult de mine este sora mea – pentru că este complet nebună, la fel ca mine, și pentru că mă înfurie așa de tare, cum îmi fac și eu. A fost foarte frumoasă ieri, apropo, chiar dacă a avut o rochie fără mâneci și știu că ție nu îți plac astea. Bărbatul care stă de vorbă cu Simon s-a așezat acum la masa noastră și îi arată ceva pe telefon. Cred că e o poză cu o pasăre? Poate bărbatul e vreun pasionat de păsări? Nu știu, nu am ascultat ce au vorbit. În fine, abia aștept să te văd. Cred că aveam în minte ceva despre frumusețe sau despre nuntă sau despre tine și Simon și cum nu îmi amintiți de mine, dar nu-mi mai amintesc ce anume era. Mai știi când m-am culcat prima dată cu Simon, acum aproape zece ani? Uneori cred că aș fi avut o viață frumoasă, dacă atunci ar fi făcut un gest creștinesc și m-ar fi cerut de nevastă. Am fi putut să avem câțiva copii deja și probabil în momentul ăsta ar fi fost cu noi în tren, trăgând cu urechea la conversația dintre tatăl lor și iubitorul de păsări. Pur și simplu am senzația asta că, dacă Simon m-ar fi luat sub aripa lui mai devreme în viață, aș fi ajuns o persoană mult mai bună. Și

chiar și el ar fi ajuns mai bun, dacă ar fi avut o persoană la care să țină și căreia să-i facă tot timpul confidențe. Dar, din păcate, cred că e prea târziu să ne schimbăm. Procesul de devenire a ajuns la final și, într-o măsură foarte mare, suntem ceea ce suntem. Părinții noștri îmbătrânesc, Lola s-a măritat, iar eu probabil voi continua să iau decizii proaste și să am episoade depresive recurente, în timp ce Simon probabil va continua să fie un om extrem de competent și de bun, dar inaccesibil din punct de vedere emoțional. Dar poate că așa ar fi fost să fie dintotdeauna și nu am fi putut să facem nimic pentru a schimba lucrurile. Asta îmi aduce aminte de prima zi în care te-am văzut și văd și acum cardiganul verde, tricotat, cu care eram îmbrăcată, și bentița pe care o purtai tu pe cap. Adică, viața pe care am avut-o de atunci, împreună și separat – dacă era deja acolo, cu noi, în ziua aia. Adevărul este că le iubesc cu adevărat pe Lola și pe mama și cred că și ele mă iubesc pe mine, deși pare că nu reușim să ne înțelegem și poate nici nu vom reuși vreodată. Ciudat, poate nici nu e important să ne înțelegem, mai important e doar să ne iubim una pe alta, indiferent de ce se întâmplă. Știu, știu – se duce și ea la liturghie de vreo două ori și brusc vrea să iubească pe toată lumea. În fine, suntem deja la Athlone, așa că probabil ar trebui să mă opresc aici cu e-mailul ăsta. Doar adu-mi aminte că am o idee pentru un eseu despre *Potirul de aur* despre care vreau să vorbesc cu tine. Ai mai citit vreodată un roman așa de siropos??? L-am aruncat cât colo când l-am terminat. Abia aștept să te văd. Cu multă, multă, multă dragoste. Eileen.

25

Pe peronul unei gări, sfârșit de dimineață, început de iunie: două femeie îmbrățișându-se după o separare de câteva luni. În spatele lor, un bărbat înalt, cu părul blond, coborând din tren cu două valize în mâini. Femeile nevorbindu-și, ținând ochii închiși și strângându-se în brațe o secundă, două secunde, trei. Erau oare conștiente, în intensitatea îmbrățișării lor, de ceva ușor ridicol în acest tablou, ceva aproape comic, în timp ce în apropiere cineva strănuta violent într-un șervețel mototolit; în timp ce o sticlă de plastic aruncată pe jos se rostogolea de-a lungul peronului, împinsă de o pală de vânt; în timp ce un panou mecanic de pe peretele gării trecea de la o reclamă pentru produse de păr la o reclamă pentru asigurări de mașini; în timp ce viața, în toată banalitatea și chiar vulgaritatea ei urâtă, se impunea peste tot în jurul lor? Sau erau oare în acel moment neatente sau mai mult decât neatente – erau cumva invulnerabile, neatinse de vulgaritate și de urâțenie, privind o clipă la ceva mai adânc, ceva tăinuit sub suprafața vieții, nu o irealitate, ci o realitate ascunsă; prezența, în orice moment, în orice loc, a unei lumi frumoase?

Când Felix opri mașina în fața casei lui Alice, după ce ieși de la muncă în seara aceea, ferestrele erau luminate. Era trecut de ora șapte, încă zi afară, dar mai rece, iar dincolo de copaci, marea se vedea verde și argintie. Cu un rucsac pe umăr, alergă ușor câțiva pași până la ușa din față și bătu de două ori, rapid, cu ciocanul pe plăcuța de alamă. Aerul sărat, răcoros îl înfioră. Mâinile îi erau reci. Când i se deschise ușa, nu Alice stătea în cadrul ei, ci altă femeie, de aceeași

vârstă, mai înaltă, cu părul de o culoare mai închisă și ochii la fel. Bună, zise ea. Trebuie să fii Felix, eu sunt Eileen. Hai înăuntru. El intră și o lăsă să închidă ușa în urma lui. Zâmbea distras. Mda, zise. Eileen, am auzit de tine. Aruncându-i o privire, ea spuse: Lucruri bune, sper. Îi zise că Alice gătește cina și el o urmă pe hol, privindu-i ceafa și umerii înguști, frumoși, în timp ce ea îl conducea spre bucătărie. Acolo, un bărbat stătea la masă, iar Alice era la aragaz, cu un șorț alb murdar legat la mijloc. Bună, zise ea. Tocmai scurgeam pastele. Ai cunoscut-o pe Eileen, el e Simon. Felix dădu din cap, jucându-se cu breteaua rucsacului în timp ce Simon îl salută. Bucătăria era cam întunecoasă, numai cu luminile de deasupra blatului aprinse și cu lumânări pe masă. Fereastra care dădea spre curtea din spate era aburită, geamul albastru, ca de catifea. Pot să te ajut cu ceva? întrebă Felix. Alice își tampona fruntea cu dosul palmei, ca pentru a se răcori. Cred că e totul sub control, zise. Dar mulțumesc. Eileen tocmai ne povestea despre nunta surorii ei. Felix ezită o clipă, apoi se așeză la masă. Weekendul trecut, nu? întrebă el. Întorcându-și atenția spre el cu o expresie încântată, Eileen începu să vorbească din nou despre nuntă. Era amuzantă și dădea mult din mâini. Din când în când, îl invita și pe Simon să povestească, iar el vorbea cu o voce relaxată și totul părea să îl amuze. Și el îi dădu multă atenție lui Felix, surprinzându-i din când în când privirea și zâmbindu-i vag conspirativ, de parcă era mulțumit de prezența încă unui bărbat sau mulțumit de prezența femeilor, dar dorind să împartă sau să recunoască această plăcere cu Felix. Era atrăgător în cămașa lui de in, mulțumind încet și relaxat când Alice îi umplu la loc paharul cu vin. Pe masă erau aranjate farfurii mici, cu model, tacâmuri de argint, șervete albe de pânză. Un castron mare, galben, de salată, frunzele din el, uleioase și lucioase. Alice aduse un vas cu paste pe masă și îl așeză în fața lui Eileen. Felix, pe tine te servesc ultimul, spuse, pentru că ceilalți doi sunt oaspeții mei de onoare. Privirile li se întâlniră. El îi zâmbi, puțin emoționat, și spuse tare: E în regulă, îmi știu locul. Ea făcu o față sarcastică și se întoarse la aragaz. El o urmări.

După ce terminară de mâncat, Alice se ridică să strângă farfuriile de pe masă. Zdrăngănitul și scârțâitul tacâmurilor, zgomotul robinetului. Simon îl întreba pe Felix despre muncă. Obosită acum și mulțumită, Eileen se așeză repede cu ochii pe jumătate închiși. O prăjitură cu fructe se încălzea în cuptor. Pe masă, resturile cinei, un șervețel murdar, frunze înmuiate în castronul de salată, picături moi de ceară de la lumânarea albastră pe fața de masă. Alice întrebă dacă vrea cineva cafea. Eu, te rog, zise Simon. O cutie cu înghețată care se topea ușor pe blat, dâre ude coborând pe laterale. Alice desfăcu partea de jos a unei cafetiere argintii. Și tu cu ce te ocupi? întrebă Felix. Alice mi-a zis că ești cu politica sau ceva de genul ăsta. În chiuvetă, o tigaie murdară, un tocător de lemn. Pe urmă, șuieratul și aprinderea ochiului de aragaz și Alice zicând: Tot neagră o bei? Eileen deschise ochii doar pentru a-l vedea pe Simon întorcându-se spre Alice, în picioare lângă aragaz, și zicându-i peste umăr: Da, mulțumesc. Nu e nevoie de zahăr, mersi. Atenția întorcându-i-se apoi la Felix, așezându-se la loc, iar ochii lui Eileen fluturând din nou aproape închiși. Albul gâtului lui. Când tremura deasupra ei, roșind, murmurând, e bine așa, îmi pare rău. Țăcănitul ușii de la cuptor, mireasma de unt și mere. Șorțul lui Alice aruncat pe spătarul unui scaun, cu cordonul atârnând. Da, am lucrat cu el la ceva anul trecut, zicea Simon. Nu-l cunosc bine, dar angajații lui vorbesc foarte laudativ la adresa lui. Și casa în jurul lor tăcută și solidă, cu podelele ei bătute în cuie, cu plăcile de gresie lucioase, aprinse în lumina lumânărilor. Și grădinile luminate slab și tăcute. Marea răsuflând liniștit afară, răsuflându-și aerul sărat prin ferestre. Gândul că Alice trăiește aici. Singură sau nu. Ea stătea la blat atunci, servind prăjitura în castroane cu câte o lingură. Totul într-un singur loc. Toată viața adunată în casa asta pentru o noapte, ca un colier adunat pe fundul unui sertar.

După cină, Felix ieși afară să fumeze, iar Eileen urcă în cameră să dea un telefon. În bucătărie, Simon și Alice spălară vasele împreună. Prin fereastra de deasupra chiuvetei, se vedea din când în când silueta subțire și scundă a lui Felix, care se plimba prin grădina tot mai întunecată. Vârful aprins al țigării lui. Alice îl urmărea în timp ce ștergea vasele cu un prosop în carouri și le așeza la loc în dulapuri. Când Simon o întrebă cum merge scrisul, clătină din cap. O, nu pot să vorbesc despre asta, zise ea. E secret. Nu, m-am retras. Nu mai scriu cărți. El îi întinse castronul de salată ud, din care curgeau picături, iar ea îl șterse cu prosopul. Mi se pare greu de crezut așa ceva, zise el. Felix nu se mai zărea pe fereastră, se dusese în partea cealaltă a casei sau mai departe, printre copaci. Va trebui să crezi, spuse ea. Sunt epuizată. Am avut numai două idei bune. Nu, a fost prea dureros, oricum. Și acum sunt bogată, să știi. Cred că sunt mai bogată decât tine. Lăsând cleștele pentru salată pe suportul de vase, lângă chiuvetă, Simon spuse: Pun pariu. Alice băgă castronul în dulap și închise ușa la loc. Am achitat ipoteca mamei anul trecut, spuse ea. Ți-am zis asta? Am atât de mulți bani, că fac lucrurile cam la întâmplare. O să fac altceva, am planuri, dar sunt foarte dezorganizată. Simon se uită la ea, dar ea își mută privirea, luând cleștele pentru salată de pe suport și învelindu-l în prosop, ca să-l usuce. A fost generos din partea ta, spuse el. Ea fu jenată. Da, păi, ți-am zis asta doar ca să mă crezi o persoană bună, zise. Știi că tânjesc după aprobarea ta. Puse cleștele în sertarul de tacâmuri. Ai aprobarea mea completă, zise el. Alice ridică brusc din umeri și răspunse, pe jumătate în glumă: O, nu, nu trebuie să mă aprobi complet. Dar poți să mă aprobi puțin. El tăcu o clipă, ștergând o tavă cu buretele. Neliniștită acum, ea își aruncă privirea pe fereastră din nou, dar nu văzu nimic. Lumina scăzând. Siluete de copaci. Oricum, nu mai vorbește cu mine, zise. Niciunul nu mai vorbește cu mine. Simon se opri, apoi puse tava pe suport. Mama și fratele tău, zise el. Ea luă tava și începu s-o tamponeze cu prosopul, mișcări scurte și rapide, zicând: Sau eu nu vorbesc cu

ei, nu mai țin minte cum era. Ne-am certat când am fost eu în spital. Știi că acum locuiesc iar împreună. El lăsase buretele să plutească în apa de vase până la baza chiuvetei. Îmi pare rău, spuse. Sună groaznic. Ea scoase un râset aspru, care îi arse gâtul și continuă să șteargă tava. Partea tristă e că mă simt mai bine când nu sunt nevoită să-i văd, zise. Nu e foarte creștinesc, știu. Sper că sunt fericiți. Dar prefer să fiu cu oameni care mă plac. Îl simți privind-o când se aplecă și îndesă tava cu zgomot în spatele unui dulap. Nu cred că e necreștinesc, zise el. Ea mai scoase un râset tremurător. O, ce drăguț, răspunse. Mulțumesc, mă simt mult mai bine. El scoase buretele de pe fundul chiuvetei. Și tu ce mai faci? întrebă ea. El zâmbi spre apa de vase, un zâmbet resemnat. Sunt OK, răspunse. Ea continuă să-l privească. Aruncându-i la rândul lui o privire, Simon întrebă amuzat: Ce? Ea ridică din sprâncene, cu un aer inofensiv. Nu sunt sigură care e povestea, zise. Cu tine și Eileen, adică. Atunci, el își îndreptă iar atenția spre chiuvetă. Bine ai venit în club, răspunse. Ea răsucea prosopul în mâini, cu o expresie gânditoare. Dar sunteți doar prieteni acum, zise. El încuviință din cap, punând o spatulă pe suportul de vase, răspunzând da. Și ești fericit, continuă ea. În cele din urmă, el râse. N-aș merge până acolo, zise el. Nu, mă tem că e viața mea obișnuită de disperare tăcută. Ușa din spate se deschise și Felix intră în casă scuturându-și picioarele pe preș, închizând ușa în urma lui. E o seară frumoasă afară, zise el. Deasupra, scârțâit de pași, mersul ușor al lui Eileen coborând scările. Alice împături prosopul umed, șifonat, din mâinile ei. Veniseră toți să o vadă pe ea. Din motivul ăsta erau toți în casa ei, din niciun alt motiv, iar acum, că erau aici, nu prea conta ce făceau sau ce spuneau. Felix îl întrebă pe Simon dacă a fumat vreodată. Nu, nici nu credeam. Arătați prea sănătos. Și cred că bei și o grămadă de apă, nu-i așa? Conversație și râsete, acestea erau doar aranjamente plăcute ale sunetelor în aer. Eileen în prag și Alice ridicându-se să-i toarne încă un pahar de vin, să o întrebe despre muncă. Venise să o vadă, erau împreună din nou, nu prea conta ce spuneau sau ce făceau.

Puțin după ora unu dimineața, urcară să se culce. Lumini aprinse și stinse din nou, zgomotele robinetelor curgând, ale rezervoarelor umplându-se la loc, uși deschise și închise. Alice coborî jaluzeaua din camera ei, în timp ce Felix se așeză pe marginea patului. Ea se apropie de el și el începu să-i desfacă nasturii rochiei. Îmi pare rău, spuse el. Ea îi puse o mână pe cap, netezindu-i părul spre spate. De ce spui asta? întrebă ea. Pentru că ne-am certat? El expiră încet și, o vreme, nu zise nimic. Nu a fost chiar o ceartă, totuși, nu-i așa? întrebă el. Pe mine nu mă deranjează. Poți să-i spui așa, dacă vrei. Nu o să se mai întâmple și a doua oară, orice a fost. Ea continuă încă puțin să privească în jos spre el cu un aer trist, apoi se întoarse și termină de desfăcut nasturii rochiei. Renunți la mine? îl întrebă. El o privi în timp ce își lăsă rochia să-i alunece de pe umeri și o aruncă în coșul de rufe. A, nu, spuse. Doar că o să încerc să fiu drăguț cu tine o vreme. Descheindu-și sutienul, ea scoase un râset ascuțit. S-ar putea să nu-mi placă asta, răspunse ea. El se urcă în pat atunci, zâmbind. Nu, mă gândeam eu că nu, zise. Dar nu poți să primești mereu ce vrei. Ea se întinse pe pat lângă el. Mângâindu-i un sân, Felix zise: Ești fericită că e aici, nu? Prietena ta. După o clipă, Alice spuse că da. E drăguț că vă iubiți așa mult una pe alta, zise el. Așa sunt fetele. Ar trebui să petreci mai mult timp cu ea cât e aici, nu-i lăsați pe băieți să vă aglomereze. Alice zâmbi. Am stat separate prea mult timp, spuse. Suntem timide acum una cu alta. El se întinse pe spate și se uită la tavan. Nu o să dureze, spuse. Și îmi place de ea, apropo. Alice își trecu ușor mâna peste umărul lui, peste braț. Vrei să petreci ceva timp cu noi mâine? întrebă ea. El ridică oarecum din umeri. Mda, de ce nu, zise. Închizând ochii, se gândi din nou și pe urmă adăugă: Mi-ar plăcea.

Încet, răsuflarea mării își trase valurile dinspre țărm, lăsând nisipul neted și strălucitor sub stele. Algele ude, murdare, năpădite de insecte. Dunele compacte și tăcute, cu iarba culcată de vântul rece. Cărarea pavată dinspre plajă, cuprinsă de liniște acum, sub o peliculă de nisip alb, acoperișurile curbate ale rulotelor strălucind șters, mașinile parcate, ca niște pete întunecate pe iarbă. Pe urmă, parcul de distracții, chioșcul de înghețată cu oblonul tras, iar în sus pe stradă și în oraș, poșta, hotelul, restaurantul. The Sailor's Friend cu ușile închise, abțibilduri ilizibile pe parbrize. Farurile unei singure mașini în trecere. Luminile de stop roșii precum cărbunii încinși. Mai departe, pe stradă, un rând de case, cu ferestrele reflectând indiferent luminile stradale, containere aliniate afară și apoi drumul de coastă ce iese din oraș, tăcut, pustiu, copaci ridicându-se prin beznă. Marea spre apus, o întindere de pânză întunecată. Iar la răsărit, printre porți, vechea casă parohială, de un albastru lăptos. Înăuntru, patru corpuri dormind, trezindu-se, dormind din nou. Pe o parte sau întinse pe spate, cu păturile împinse jos, printre vise pe care le-au traversat în liniște. Iar acum soarele răsărea deja din spatele casei. Pe pereții din spate ai casei și printre ramurile copacilor, prin frunzele colorate ale copacilor și prin iarba verde și umedă, se cernea lumina răsăritului. Dimineață de vară. Apă rece, limpede, ținută în căușul palmei.

26

La ora nouă, își luau împreună micul-dejun în bucătărie, cu nori de abur de la ceainic, zdrăngănit de farfurii și cești, razele soarelui năvălind prin fereastra din spate. După aceea sunete de pași în sus și în jos pe trepte și voci strigând. Alice puse un coș de paie plin cu prosoape de plajă în portbagajul mașinii, în timp ce Felix se sprijinea de capotă. Cu ochelarii de soare pe cap, își dădea la o parte părul umed de pe față. El se apropie și o cuprinse cu brațele din spate, o sărută pe ceafă, apoi îi spuse ceva la ureche și ea râse. Pe urmă, toți patru în mașină, cu geamurile coborâte, în miros de plastic încins și fum stătut de țigară, cu Thin Lizzy la radio și câteva pârâituri pe fundal. Simon pe bancheta din spate, spunându-i lui Alice: Doamne, nu, nu am mai vorbit cu ea de secole. Chipul lui Eileen lângă geamul deschis, cu vântul zburătăcindu-i părul. Când parcară, plaja se întindea albă și strălucitoare dinaintea lor, presărată cu înotători, oameni în costume de baie, familii cu umbrele de soare și găletușe colorate de plastic. Ora unsprezece într-o zi de marți. Jos, lângă dune, Alice și Eileen își întinseră prosoapele pe nisip, unul portocaliu, celălalt având un model cu scoici roz și galbene. Descălțându-se, Simon spuse că se duce să vadă cum e apa. Felix, jucându-se cu șiretul șortului, zâmbi. Știam că asta o să spui, zise. Hai, vin cu tine, de ce nu. Marea era la reflux și, pe măsură ce înaintau, nisipul devenea mai închis la culoare, mai tare sub pașii lor, acoperit cu o crustă de pietricele colorate și fragmente de scoici, alge uscate și rămășițe albite de crabi. În fața lor, marea. Soarele le ardea cefele și umerii. Lângă Simon, Felix părea mic și îndesat, brunet, sprinten. Umbra lui Simon, mai lungă pe nisipul plat, umed. Felix începu iar să-l întrebe despre munca lui, ce anume face toată ziua. El răspunse că, în principal, participă la ședințe, uneori cu politicieni, alteori cu activiști și cu grupuri comunitare. Apa sărată călduță la nivelul tălpilor, apoi

rece la glezne, și mai rece la genunchi. În ultimele câteva luni, spuse Simon, lucraseră cu o organizație pentru refugiați. Îi ajutați, zise Felix. Încercăm, răspunse Simon. Apa asta e mereu așa de rece? Felix râse, îi clănțăneau dinții. Da, e oribilă mereu, răspunse. Nu știu de ce am intrat, de obicei nu fac asta. Și în Dublin stai în chirie sau ai casa ta? Stătea cu brațele încrucișate la piept în timp ce vorbea, cu umerii tremurând. Da, am un apartament, zise Simon. Adică, plătesc ipoteca. Felix își trecu mâna leneș peste suprafața apei, împroșcând cu câțiva stropi albi în direcția lui Simon. Fără să-și ridice privirea, spuse: Mda, mama a murit anul trecut și ne-a lăsat casa. Dar și noi mai avem zece ani de plătit la ipotecă. Își frecă ceafa cu degetele ude. Eu nu locuiesc în ea sau ceva, adăugă. De fapt, frate-meu tocmai ce-a pus-o la vânzare. Simon ascultă în liniște, înaintând greoi pentru a ține pasul cu el, apa ajungându-i acum până la mijloc. Îi spuse blând lui Felix că îi pare foarte rău că și-a pierdut mama. Felix îl privi, închise un ochi, apoi își întoarse privirea spre apă. Dap, spuse. Simon îl întrebă ce părere are despre vânzarea casei, iar el scoase un râset ciudat, aspru. E ciudat, răspunse. Îl evit pe frate-meu de șase săptămâni, tot încercând să scap de semnarea actelor. Nu-i aberant? Nu știu de ce fac asta. Nu e ca și cum aș vrea să locuiesc acolo. Și chiar am nevoie de bani. Dar așa-s eu, nu pot să fac lucrurile simplu. Lovi din nou apa cu mâna, fără țintă. E bine că faci chestia aia de care ziceai, cu cei care caută azil, spuse. Bieții de ei! Simon păru să se gândească la asta o vreme, pe urmă spuse că se simte tot mai frustrat de munca lui, pentru că, în realitate, nu face decât să meargă la întâlniri și să scrie rapoarte pe care nu le citește nimeni. Dar măcar îți pasă, spuse Felix. Multora nu le pasă. Simon spuse că, deși e adevărat că îi pasă, în teorie asta nu pare să conteze prea mult. De cele mai multe ori, viața mea parcă nici nu-i reală, adăugă. Adică, mă întâlnesc cu oamenii ăștia care au trecut prin niște lucruri pe care nici măcar nu pot să le înțeleg. Și, deși în principiu sunt de partea lor și mă duc la muncă în fiecare zi și îmi fac treaba, în realitate îmi petrec tot timpul gândindu-mă la – nu știu. Felix arătă înapoi spre țărm, la siluetele întinse ale lui Alice și Eileen. La așa ceva, zise. Zâmbind acum, Simon

își abătu privirea și spuse da, la așa ceva. Felix îl urmărea cu atenție. Ești religios, nu? întrebă. Simon ezită o clipă, înainte să-și ridice privirea spre el. Ți-a spus Alice asta, întrebă, sau ai ghicit, pur și simplu? Felix râse vesel. Vina catolică te-a dat de gol, răspunse el. Nu, mi-a zis ea. Câteva secunde, tăcură și merseră. Încet, Simon spuse că, la un moment dat, se gândise să devină preot. Felix îl observa cu blândețe, interesat. Și de ce nu ai devenit preot, dacă nu te deranjează că întreb? zise el. Simon se uita în jos, în apa rece, tulbure, cu suprafața întreruptă ici și colo de fragmente de lumină reflectată. Pe urmă răspunse: Urma să spun pentru că am crezut că politica o să fie mai practică. Dar adevărul e că nu am vrut să fiu singur. Felix zâmbea strengărește. Asta e problema ta, spuse el, ești dur cu tine că nu semeni mai mult cu Isus. Ar trebui să faci ca mine, să fii un bulangiu și să te bucuri de viață. Simon își ridică privirea atunci și zâmbi. Nu pari bulangiu, spuse el. Dar îmi pare bine că te bucuri de viață. Felix mai înaintă puțin prin apă. Fără să se întoarcă, spuse tare: Cu siguranță am făcut o grămadă de chestii pe care n-ar fi trebuit să le fac. Dar n-are niciun rost să mai plâng acum din cauza asta, nu? Adică, poate plâng uneori din cauza asta, dar încerc să nu. Simon îl mai privi o secundă sau două, cu apa lovindu-se ușor de corpul lui subțire și alb. Ei, toți suntem păcătoși, spuse el. Atunci Felix se întoarse cu fața și se uită la el. O, da, spuse. Începu iar să râdă. Am uitat că voi credeți asta, adăugă. Niște ciudați, nu te supăra. Haide, n-o să apucăm să înotăm deloc dacă stai acolo. Mai făcu vreo câțiva pași, apoi își scufundă tot corpul, dispărând complet sub suprafața apei.

Pe mal, Eileen stătea în capul oaselor, picior peste picior, răsfoind o colecție de povestiri. Alice era întinsă pe prosop lângă ea, cu genele umede strălucindu-i în lumina soarelui. O pală de vânt flutură o pagină din carte și Eileen o netezi la loc cu mâna, nerăbdătoare. Fără să deschidă ochii, Alice întrebă: Deci care-i treaba? Eileen nu răspunse nimic la început, nici măcar nu-și ridică privirea. Pe urmă zise: Cu Simon adică? Nu știu care-i treaba. Cred că suntem oameni foarte diferiți. Alice deschise ochii și-și ținu mâna streașină deasupra lor pentru a se uita la ea. Ce înseamnă asta? întrebă. Eileen se încruntă la o pagină cu scris

negru, mărunt, pe urmă închise cartea. Se vede cu altcineva, spuse. Dar nu știu dacă ar fi mers între noi, oricum. Știi, pur și simplu suntem foarte diferiți. Alice ținea în continuarea mâna sus, să-și facă umbră. Ai mai spus asta, dar ce înseamnă? întrebă ea. Eileen puse cartea jos atunci și luă o gură de apă din sticla ei. După ce înghiți, răspunse: Ești indiscretă. Alice își lăsă mâna să cadă și închise ochii din nou. Scuze, zise. Eileen puse dopul la loc, zicând: Este un subiect delicat. O insectă mică ateriză pe prosopul lui Alice, după care zbură iar în zig-zag. E de înțeles, spuse Alice. Eileen privea spre orizont, două siluete intrând în apă și ieșind din nou, schimbându-și locul între ele. Dacă nu ar merge, ar fi prea deprimant, remarcă ea. Alice se sprijini în coate, săpând două găuri mici în nisipul moale. Dar dacă ar merge, spuse ea. Asta e mentalitate de parior, răspunse Eileen. Alice dădea aprobator din cap, privirea plimbându-i-se de-a lungul siluetei prietenei sale, așezate lângă ea. Breteaua neagră, subțire, a costumului ei de baie. Asta e aversiune la risc, spuse Alice. Eileen zâmbi pieziș. Autosabotaj atunci, răspunse. Alice zâmbea și ea, înclinându-și capul într-o parte. E discutabil în ambele sensuri, zise. Dar știi că te iubește. Eileen își întoarse capul spre ea atunci, zicând: Ce, ți-a zis el asta? Alice clătină din cap. Nu, vreau doar să spun că e evident, răspunse ea. Eileen se aplecă în față, peste picioarele încrucișate, așezându-și palmele peste prosopul aspru cu model roz, micile creste ale coloanei ei văzându-i-se prin materialul sintetic, subțire, al costumului de baie. Da, într-un fel, mă iubește, spuse. Pentru că sunt o proastă mică, incapabilă să fac ceva singură, asta îl atrage pe el. Se îndreptă la loc și se frecă la ochi. Pe la începutul anului, prin ianuarie sau februarie, am început să am dureri crunte de cap, spuse ea. Și într-o noapte, am luat-o razna online, căutându-mi simptomele, și m-am convins că am o tumoare pe creier. Asta e o poveste absolut stupidă, apropo. În fine, l-am sunat pe Simon pe la unu noaptea, să-i spun că mi-e teamă că am cancer la creier, iar el a luat un taxi până la apartamentul meu și m-a lăsat să plâng pe el cam o oră. Nici măcar nu a părut să-l deranjeze, a fost foarte relaxat. Nu că aș fi vrut să-l deranjeze. Dar eu aș face vreodată asta pentru el? Dacă m-ar suna în toiul nopții zicând, hei,

Eileen, ce mai faci, m-am convins singur, irațional, că am o formă rară de cancer, vrei să vii la mine și să mă lași să plâng pe umărul tău până când obosesc și adorm? Nici nu are rost să-mi închipui cum aș reacționa, pentru că e ceva ce el n-ar face niciodată. De fapt, dacă ar face asta, aș presupune pe bune că e ceva în neregulă cu creierul lui. Alice râdea. Ai toate poveștile astea în care ești ipohondră, zise. Dar mie nu îmi pari niciodată așa. Eileen își scosese ochelarii de soare din geantă și acum îi ștergea cu un aer absent cu un colț al puloverului pe care și-l dăduse jos. Nu, asta spun, zise ea. Simon are parte de toate reziduurile personalității mele. Nu știu de ce îl critic pe el, ar trebui să mă critic pe mine. Ce femeie adultă se poartă așa? E groaznic. Alice își afunda contemplativ coatele în prosop. După o vreme, spuse cu voce tare: Vrei să zici că nu-ți place cine ești când ești cu el. Eileen se încruntă atunci, inspectând ochelarii la lumină. Nu, nu asta, spuse. Simt doar că relația noastră este foarte unidirecțională. Adică el mereu repară chestii pentru mine, dar eu nu repar niciodată nimic pentru el. Adică, e minunat că mă ajută atât. Și am nevoie de asta, într-un fel. Dar el nu are nevoie de nimic de la mine în schimb. După o pauză, adăugă: În fine, nu contează. Are iubita aia de douăzeci și trei de ani, despre care toată lumea zice că e grozavă. Alice se întinse la loc pe prosopul de plajă. Siluetele lui Simon și Felix nu se mai vedeau de unde stătea Eileen, numai pâcla vastă de lumină și apă, valurile subțiri spărgându-se ca niște cioburi. În spatele lor, satul strălucea alb de-a lungul coastei, până la far, iar în stânga erau dunele de nisip goale. Alice își sprijini dosul palmei de frunte. Chiar crezi că ai putea locui aici? întrebă Eileen. Alice se uită la ea fără surprindere. Locuiesc deja aici, spuse ea. Trăsăturile lui Eileen se strânseră într-o încruntare, care dispăru imediat. Da, știu asta, zise. Dar vreau să zic pe termen lung. Blând, Alice răspunse: Nu știu. Mi-ar plăcea. În spatele lor, o familie de tineri se apropia dinspre parcul de rulote, cu doi copii mici mergând înaintea lor, îmbrăcați în salopete identice. De ce? întrebă Eileen. Alice zâmbi. De ce nu? zise ea. E frumos, nu-i așa? Pe un ton jos, Eileen răspunse: Sigur, evident. Se uita la prosop, netezindu-i cutele cu degetele lungi, în timp ce Alice

o privea. Poți oricând să vii să locuiești cu mine, răspunse Alice. Eileen închise ochii și-i deschise la loc. Din păcate, trebuie să muncesc ca să am din ce trăi, zise ea. Alice ezită o clipă, apoi răspunse lejer: Toți trebuie să muncim, nu? Atunci, bărbații ieșiră din apă, cu corpurile lucioase reflectând lumina soarelui, vorbind între ei, mai întâi prea încet să fie auziți, cu umbrele formate în urma lor pe nisip, punctate cu albastru, iar femeile tăcură și îi priviră.

~

La ora două, Felix plecă la muncă, iar ceilalți trei se plimbară pe jos prin sat. Era o după-amiază călduroasă, petele negre de smoală se înmuiau pe drumuri, elevii în uniformă, ieșiți de la examene, își pierdeau vremea pe lângă școală. De la magazinul umanitar de lângă biserică, Eileen cumpără o bluză de mătase verde cu șase euro și cincizeci de cenți. Între timp, Felix împingea un cărucior cu stative înalte pe coridoarele depozitului, orientându-și corpul într-un anumit fel împotriva mecanismului căruțului pentru a-l ghida după colțuri, punându-și piciorul stâng exact în spatele roților din spate și relaxându-și mâinile, apoi prinzând la loc mânerul. Făcu acțiunea aceasta în același fel iar și iar, părând să nu se gândească deloc la ea, mai puțin atunci când nu calcula corect și greutatea căruciorului îi scăpa de sub control pentru puțin timp. În bucătăria lui Alice, Simon pregătea cina, iar Alice o încuraja pe Eileen să scrie o carte. Dintr-un motiv oarecare, Eileen ținea în poală bluza de mătase pe care o cumpărase mai devreme în ziua aceea. Din când în când, în timp ce Alice vorbea, mângâia bluza cu un aer absent, de parcă era un animal. Pe de o parte, părea că acordă conversației cu Alice o atenție profundă și susținută, pe de alta, abia dacă dădea impresia că ascultă. Se uita în jos, la gresie, aparent gânditoare, buzele mișcându-i-se în tăcere, ca pentru a forma cuvinte, dar fără să le rostească.

După cină, se duseră pe jos să se întâlnească cu Felix și să bea ceva. O lumină rece se risipea peste mare, albastră și gălbuie. Când ajunseră la The Sailor's Friend, Felix era la intrare, vorbind la telefon. Le făcu semn cu mâna liberă, zicând la telefon: O să vedem, o să întreb. Auzi, hai că trebuie să te las, bine? Pe urmă intrară împreună. Ia uite cine a venit, curajosul Felix Brady! spuse barmanul. Cel mai bun client al meu. Celorlalți, Felix le explică: Așa glumește el. Cei patru se așezară într-un separeu de lângă șemineul gol, băură și povestiră despre diferitele orașe în care locuiseră. Felix o întrebă pe Alice despre New York, iar ea răspunse că i se păruse stresant și derutant. Spuse că toată lumea acolo trăia în clădiri foarte ciudate, cu holuri și scări care nu duceau nicăieri și că nicio ușă nu se închidea bine, nici măcar cele de la băi, nici măcar în locurile scumpe. Felix povesti că, după ce terminase școala, se mutase la Londra și o vreme muncise ca barman, inclusiv într-un club de striptease pentru scurt timp, ceea ce – le spuse el – fusese cel mai deprimant job pe care îl avusese vreodată. Adresându-i-se lui Simon, întrebă: Ai fost vreodată într-un club de striptease? Politicos, Simon spuse că nu. Groaznice locuri, continuă Felix. Ar trebui să intri odată, dacă simți cumva că lucrurile merg bine în lume. Simon spuse că el nu locuise niciodată în Londra, dar petrecuse puțin timp acolo în timpul facultății, iar după aceea locuise în Paris câțiva ani. Felix în întrebă dacă vorbește franceză și Simon răspunse că da, adăugând că partenera lui de atunci era pariziancă și că acasă vorbeau franțuzește. Ați locuit împreună? întrebă Felix. Simon tocmai lua o gură de băutură din pahar. Încuviință. Cât timp? întrebă Felix. Scuze, parcă ți-aș lua interviu acum. Sunt doar curios. Simon zise că vreo patru sau cinci ani. Ridicând din sprâncene, Felix zise: Ah, OK. Și acum ești singur, nu? Simon zâmbi mânzește atunci, iar Felix râse. Eileen își împletea încet o șuviță de păr, privindu-i. Da, sunt singur, răspunse Simon. Lăsând la o parte codița pe jumătate împletită, Eileen interveni: Ei, te vezi cu cineva. Remarca aceasta păru să-l intereseze pe Felix, care îi aruncă o privire rapidă lui Simon. Nu, în momentul de față, nu, răspunse Simon. Te referi la Caroline, dar nu ne mai vedem. Eileen făcu o față surprinsă,

deschizând gura în formă de „o“ și apoi, poate pentru a masca o surpriză reală, reveni la împletitul șuviței. Ce secretos, zise ea. Nu aveai de gând să-mi spui? Lui Felix, îi adăugă: Niciodată nu-mi spune nimic. Simon o privi amuzat. Urma să-ți spun, zise el. Doar că așteptam momentul potrivit. Ea scoase un râset mic, înroșindu-se. În ce sens potrivit? întrebă. Vesel, Felix își așeză paharul pe masă. Acum ne distrăm, remarcă el.

După încă o băutură, și încă una și încă una după aceea, plecară din bar și se duseră să cumpere înghețată. Eileen și Alice râdeau, vorbind despre o colegă de facultate pe care o urâseră și care se căsătorise recent cu un coleg de facultate pe care îl urâseră. Mereu au fost așa de rele? îl întrebă Felix pe Simon. Pe un ton amuzant, Simon răspunse că, de fapt, Eileen fusese fată bună înainte s-o cunoască pe Alice, iar Alice strigă spre ei: Știam că o să spui asta. Magazinul din colț, cu ușile lui glisante automate, cu bâzâitul lămpilor, cu plăcile lucioase de gresie. Lângă lăzile de fructe și legume, un aranjament de flori proaspete. Granule pentru sos, suluri de hârtie de copt, sticle identice de ulei vegetal. Alice deschise ușa lăzii frigorifice și fiecare își alese o înghețată ambalată. Pe urmă, își aminti că o să aibă nevoie de lapte și de pâine fără drojdie pentru micul dejun și prosoape de hârtie pentru bucătărie, iar Eileen voia pastă de dinți. Când se apropiară de casa de marcat cu aceste articole, Alice scoase portofelul din geantă, dar Simon spuse: Nu, nu, lasă-mă pe mine. Eileen îl urmări cu privirea scotocind după portofel în buzunar, un portofel subțire din piele, pe care îl deschise cu o mână ca să scoată cardul. Ridicându-și ochii la ea, el o surprinse urmărindu-l, iar ea zâmbi rușinată, atingându-și urechea, și îi zâmbi și el. Felix îi observă în tăcere, în timp ce Alice puse cumpărăturile într-o sacoșă de pânză. La întoarcere, pe drumul de coastă, își mâncară înghețata și se întrebară dacă se arseseră cumva la plajă mai devreme. Alice și Eileen rămaseră în urmă, braț la braț, vorbind despre Henry James. Nu știu niciodată ce să cred înainte să vorbesc cu tine, spuse Alice. Simon și Felix urcau dealul în fața lor, iar Felix îl întreba pe Simon despre familia lui, unde crescuse, relațiile dinainte. Politicos și amabil, Simon răspundea la întrebările lui sau zâmbea și spunea

doar: Nu comentez. Felix încuviința din cap, amuzat, cu mâinile în buzunare. Doar fete, nu-i așa? întrebă el. Atunci Simon întoarse capul spre el. Poftim? spuse. Cu o expresie senină, Felix îi întoarse privirea. Doar fetele îți plac, zise el. O clipă, Simon nu spuse nimic, apoi, pe un ton relaxat, răspunse: Deocamdată. Atunci, râsul puternic al lui Felix stârni ecoul dinspre fațadele caselor. Trecură de intrarea din stradă în parcul de rulote, de terenurile de golf, tăcute și albastre, de hotel, cu holul său luminat și pereții de sticlă.

Ajunși acasă, își urară unii altora noapte bună și urcară în camerele lor. În dormitorul principal, cu baie, Alice se spăla pe dinți în timp ce Felix stătea pe pat și-și verifica notificările pe telefon. O știi pe prietena mea Dani, zise el. A chemat niște lume la ea de ziua ei mâine. Nimic extravagant, o să fie acolo nepoții ei și restul. S-ar putea să trec pe acolo, e în regulă? Alice apăru în ușa dormitorului, uscându-și mâinile pe un prosop. Bineînțeles, spuse. El dădea din cap, măsurând-o din cap până în picioare. Poți să vii și tu, dacă vrei, adăugă. Și ceilalți doi. Ea atârnă atunci prosopul și se duse lângă el pe pat, scoțându-și colierul. Ar putea fi distractiv, spuse. Pe Dani nu ar deranja-o? El se ridică în capul oaselor și întinse mâinile să o ajute cu încheietoarea. Nu, deloc, răspunse. Ea mi-a zis să vă invit. Alice lăsă colierul să-i alunece în mână, apoi îl așeză pe noptieră. E atrăgător, nu-i așa? adăugă Felix. Prietenul tău. Simon. Alice schiță un zâmbet mic de felină și se băgă în pat. Ți-am zis că e, spuse. Felix își duse o mână la ceafă și se uită la ea. Îmi aduce aminte de tine, răspunse el. Își ține cărțile de joc aproape. Ea apucă perna și îl lovi. Din păcate, bănuiesc că e heterosexual, remarcă Alice. Îndesându-și perna sub cap, Felix răspunse domol: Da? Mai vedem noi. Ea râse, urcându-se deasupra lui. Nu o să mă părăsești pentru el, nu-i așa? întrebă. Coborându-și mâinile de pe șoldurile ei pe coapse, el răspunse: Să te părăsesc? Nu, deloc. Dar nu crezi că am putea să ne distrăm puțin toți trei? Ea clătină din cap. Și Eileen unde ar fi în scenariul ăsta? întrebă ea. La parter, tricotând? Felix își țuguie buza de jos, gânditor, pe urmă remarcă: Nu aș exclude-o nici pe ea. Alice își trecu un deget peste una

dintre sprâncenele lui negre. Uite cu ce mă aleg, dacă am prieteni așa arătoși, zise ea. El zâmbea. Nici tu nu arăți prea rău, să știi. Vino încoace.

Între timp, Eileen stătea pe pat, derulând pe telefon o serie de fotografii de la nuntă pe care i le trimisese mama ei. Pe podea, un cardigan aruncat, costumul de baie cu bretelele încurcate, sandalele cu cataramele deschise. Pe noptieră, o veioză cu abajur roz plisat. Când în ușă se auzi un ciocănit ușor, își ridică privirea și spuse tare: Da? Simon întredeschise ușa. Cu chipul în umbră, cu mâna pe clanță. Îți las pasta de dinți în baie, spuse el. Somn ușor. Ea îi făcu semn cu mâna să intre. Mă uit la pozele de la nuntă, spuse. El închise ușa în urma lui și se așeză pe o margine a patului. În fotografia de pe ecran se vedeau Lola și Matthew stând împreună în fața bisericii, Lola ținând un buchet de flori roz și albe. E drăguț, spuse Simon. Atunci ea derulă la imaginea următoare, cu grupul nupțial reunit, Eileen în rochia ei verde deschis zâmbind discret. Ah, ce frumoasă ești, spuse Simon. Ea se dădu la o parte pe pat și îi bătu cu mâna pe saltea a invitație. El se așeză lângă ea, amândoi sprijiniți de tăblie, și ea continuă să deruleze. Fotografii de la recepție. Lola râzând cu gura deschisă și cu un pahar de șampanie în mână. Căscând acum, Eileen își sprijini capul pe umărul lui Simon, iar el o cuprinse cu brațul, cald și greu. După un minut sau două, ea lăsă telefonul în poală și închise ochii. A fost distractiv azi, spuse. El o mângâie ușor cu degetele pe ceafă, apoi în păr, iar ea scoase un oftat mic de plăcere. Mmm, făcu el. Ea își așeză mâna pe pieptul lui, cu ochii pe jumătate deschiși. Deci ce s-a întâmplat cu Caroline? întrebă. Uitându-se în jos la mâna ei, el răspunse: I-am spus că e vorba de altcineva. Eileen tăcu, parcă așteptând ca el să continue. Pe urmă spuse: Eu o cunosc? Degetele lui în spatele urechii ei, prin părul ei. Oh, aceeași fată de care am fost îndrăgostit în tot timpul ăsta, spuse el. Din când în când, îi place să se joace cu sentimentele mele, ca să fie sigură că încă mă interesează. Ea își supse buza de jos, apoi îi dădu drumul. Ce femeie fără inimă, spuse. El zâmbi. Ei, e vina mea că am răsfățat-o, zise. Dar sunt nebun după ea. Ea își coborî mâna peste nasturii cămășii lui, peste catarama curelei. Simon, zise ea. Mai știi noaptea aia în care

am venit la tine acasă, când dormeai. El confirmă. Când ne-am băgat în pat în noaptea aia, continuă ea, tu te-ai întors cu spatele la mine. Ții minte? Cu un zâmbet rușinos, el spuse că își amintește. Ea urmărea conturul cataramei cu degetele. Nu voiai să mă atingi? întrebă. El scoase un fel de râset, uitându-se în jos la mâna ei mică și albă. Ba sigur că voiam, răspunse. Dar când ai urcat, mi s-a părut că ești supărată de ceva. Ea rămase gânditoare o vreme. Da, într-un fel, eram, spuse. Cred că m-am gândit că o să mă simt mai bine dacă ne culcăm împreună. Îmi pare rău dacă asta ți se pare ceva rău. Dar când te-ai întors cu spatele la mine, m-am gândit că poate, de fapt, nu mă vrei. El îi mângâia ceafa. Oh, spuse. Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva. Adică, habar nu aveam că vrei să te culci cu mine ca să te mai înveselești. Eu făceam asta pur și simplu pentru că voiam și tu mă lăsai. Ca să fiu sincer, nu prea eram sigur de ce mă lași. Poate m-am gândit că îți face bine la orgoliu să te culci cu cineva care te vrea atât de mult. Am mai avut senzația asta și înainte, în sensul că e flatant să fii obiectul dorinței și poate că atât de flatant, încât într-un fel e chiar sexi. Dar niciodată nu mi-a trecut prin cap că o să crezi că nu te vreau. Cred că felul în care mă gândesc eu la lucrurile astea – adică, chiar și când facem dragoste, uneori simt că e ceva ce-ți fac ție din motive care sunt doar ale mele. Și poate că tu obții un fel de plăcere fizică nevinovată din asta, sper că da, dar pentru mine e diferit. Știu că o să spui că e o afirmație sexistă. Ea râdea, avea gura deschisă. Chiar e sexistă, spuse ea. Dar nu mă deranjează. E flatant, cum spuneai. Ai o dorință primară de a mă subjuga și poseda. E foarte masculin, mi se pare sexi. Ridicând o mână, el îi atinse buza de jos cu degetul mare. Chiar simt asta, spuse. Dar, în același timp, trebuie să vrei și tu. Ea își ridică privirea spre el, cu ochii mari și întunecați. Vreau, spuse. Atunci el se răsuci și o sărută pe gură. O vreme, stătură așa, îmbrățișați, el mângâindu-i osul tare al coapsei, ea respirând fierbinte și umed pe gâtul lui. Când el își strecură mâna sub rochia ei, ea închise ochii și răsuflă adânc. Ah, ești foarte cuminte, murmură el. Ea scoase un fel de scheunat animalic, clătinând din cap. O, Doamne! exclamă. Te rog. Râzând din nou, el întrebă: Ce înseamnă asta, „te rog“? Ea continuă să scuture

din cap pe pernă. Știi ce înseamnă, răspunse. El îi așeză o șuviță de păr după ureche. Nu am prezervativ, spuse. Ea îi răspunse că e în regulă. Pe urmă adăugă: Atâta timp cât nu faci sex neprotejat cu altcineva. Lui i se înroșiră urechile, zâmbea. Nu, nu, zise. Doar cu tine. Pot să dau asta jos? Ea se ridică în fund și el îi ridică rochia peste cap. Dedesubt, purta un sutien moale, alb, iar el întinse brațele să-l descheie. Privindu-l în timp ce îi cobora bretelele peste umeri, fu străbătută de un fior. Apoi se întinse pe spate și își dădu jos chiloții. Simon, spuse. El își descheia nasturii cămășii, privind-o atent. Faci asta cu toate prietenele tale? întrebă ea. Adică, felul în care vorbești cu mine, când îmi spui că sunt cuminte. Faci asta des? Nu că ar fi treaba mea, sunt doar curioasă. El schiță un zâmbet oarecum timid. Nu, niciodată, de fapt. Improvizez. E OK? Ea râse atunci și el la fel, jenat. Oh, îmi place la nebunie, spuse. Doar că mă întrebam, după ultima dată. Știi, poate că asta e chestia lui, poate că e așa cu toate celelalte femei. El își lăsa hainele jos, pe podea. De fapt, nu au fost așa multe femei, oricum, zise. Nu că aș vrea să-ți stric fantezia. Ea își duse mâna streașină la ochi, zâmbind. Câte, întrebă. El se întinse peste ea atunci. Hai să nu, răspunse. Cuprinzându-i gâtul cu brațele, ea întrebă: Mai puțin de douăzeci? El se încruntă amuzat. Mai puține, zise. Da. Asta crezi tu, douăzeci? Ea zâmbea strengărește, trecându-și limba peste dinți. Mai puțin de zece? întrebă. El trase răbdător aer în piept, apoi răspunse: Credeam că o să fii cuminte. Ea își mușcă buza. Sunt, spuse. Când o pătrunse, ea scoase un icnet mic, răgușit, și nu mai vorbi. El închise ochii. Oh, te iubesc, murmură el. Încet, cu o voce de copil, ea întrebă: Numai pe mine mă iubești? El o sărută pe obraz atunci, spunând: Oh, Doamne, da.

După aceea, ea se întoarse pe burtă, cu brațele cuprinzând perna și cu capul întors către el. El trase un colț al păturii să se acopere și se întinse pe spate, cu o mână sub cap. Avea ochii închiși și transpira. Uneori, aș vrea să fiu soția ta, spuse ea. Încă recăpătându-și suflul, el zâmbi. Mai zi, răspunse. Ea își sprijini bărbia pe braț. Dar când mă gândesc cum ar fi să fiu căsătorită cu tine, continuă, îmi închipui că ar semăna prea mult cu asta. Adică ne-am petrece

toată ziua cu prietenii, iar seara ne-am întinde în pat și am face dragoste. În viața reală, probabil că tu ai fi plecat toată ziua la conferințe. Ai avea aventuri cu secretarele. Fără să deschidă ochii, el răspunse că nu avusese niciodată o aventură. Dar nu ai fost căsătorit niciodată, sublinie ea. Vezi tu, toate prietenele tale au aceeași vârstă. O soție îmbătrânește. El râse atunci. Ce obrăznicătură, zise el. Dacă ai fi soția mea, te-aș învăța să te porți frumos. Ea îl privi o clipă în tăcere. Pe urmă spuse: Dar dacă aș fi soția ta, nu am fi prieteni. Moale, el deschise un ochi să se uite la ea. Ce vrei să spui? întrebă. Ea privi în jos, spre brațele subțiri și pistruiate de la soare. Doar că m-am gândit la situațiile astea în care oamenii care sunt prieteni intră în relații, spuse ea. Și, de obicei, se termină rău. Adică, sigur că asta se întâmplă oricum când doi oameni sunt împreună. Dar, de cele mai multe ori, poți doar să blochezi numărul de telefon al celuilalt și să-ți vezi mai departe de viață. Numai că eu nu vreau să-ți blochez numărul de telefon. Se ridică sprijinindu-se în coate și privi în jos la el. Mai ții minte când aveam vreo paisprezece-cincisprezece ani și mi-ai zis că o să fim prieteni toată viața? întrebă ea. Știu că probabil nu-ți amintești, dar eu da. El stătea nemișcat și o asculta. Bineînțeles, zise. Sigur că țin minte. Ea încuviință din cap de câteva ori, în mișcări rapide, ridicată acum în capul oaselor pe saltea, cu pătura adunată în jurul ei. Cum rămâne cu asta? întrebă. Dacă suntem împreună și apoi ne despărțim – mă doare și să zic asta, nici nu vreau să mă gândesc că s-ar putea întâmpla. Așa cum stau lucrurile – adică Alice locuiește aici, la mama naibii, toți prietenii noștri emigrează constant, iar eu trebuie să cumpăr antibiotice ilegale de pe internet ori de câte ori am o infecție urinară, pentru că sunt prea săracă să mă duc la doctor și ori de câte ori au loc alegeri, oriunde în lume, mă simt de parcă m-ar lovi careva cu piciorul în față. Și atunci eu să nu te mai am în viața mea? Doamne, nu știu. Mi-e greu să-mi închipui cum aș mai trăi în condițiile astea. Pe când, dacă rămânem doar prieteni, bine, nu putem să ne culcăm împreună, dar care sunt șansele să dispărem unul din viața celuilalt? Eu nu pot să-mi închipui asta, tu poți? Încet, el răspunse: Nu. Înțeleg ce spui. Ea își frecă fața cu mâinile, clătinând din cap.

Într-un fel, poate că prietenia noastră este mai importantă, spuse. Nu știu. Când locuiam cu Aidan, uneori mă gândeam că e trist că n-o să știu niciodată ce s-ar fi întâmplat cu Simon. Dar poate că, într-un fel, e mai bine să nu știu. O să fim mereu unul în viața celuilalt și o să avem mereu sentimentele astea între noi și e mai bine. Uneori, când mă simt cu adevărat tristă și deprimată, știi, stau în pat și mă gândesc la tine. Nu sexual. Ci doar că ești o persoană așa de bună. Și dacă tu mă placi sau mă iubești, atunci înseamnă că sunt OK. Am senzația asta chiar și acum, când ți-o descriu ție. Când toate merg rău, am senzația asta mică, de mărimea unei ghinde, și e în mine, aici. Arătă spre capul pieptului, între coaste. Când sunt supărată, știu că pot să te sun pe tine și tu o să spui ceva să mă liniștești, zise. Și când mă gândesc la asta, de cele mai multe ori nici nu mai e nevoie să te sun, pentru că mă simt așa cum ți-am descris. Simt că ești cu mine. Știu că probabil sună stupid. Dar dacă suntem împreună și apoi ne despărțim, nu o să mai pot să simt asta? Și atunci ce o să am aici, în loc? Bătu ușor cu degetele neliniștite în capul pieptului. Nimic? întrebă. El stătea întins pe pat, privind-o, și câteva momente rămase tăcut. Pe urmă spuse: Nu știu. E foarte greu. Înțeleg ce zici. Cu o privire disperată, aproape ca și cum nu-i venea să creadă, ea se uită lung la el. Dar nu-mi spui nimic în privința asta, zise. El schiță un fel de zâmbet autoironic, cu ochii în tavan. Păi, e complicat, răspunse. Poate ai dreptate, e mai bine să tragem linie și să nu ne mai supunem la toate astea. E adevărat că mi se pare foarte greu să te aud spunând astfel de lucruri. Știi, m-am simțit îngrozitor din cauza situației cu Caroline și am vrut tare mult s-o repar. Dar din ce spui acum, înțeleg că, de fapt, nu despre asta era vorba, ci despre altceva. Îți înțeleg motivele, dar din ce spui, pare că, de fapt, nu vrei să fii cu mine. Ea stătu acolo holbându-se la el, cu mâna încă apăsată pe piept. El își frecă bărbia și se ridică în capul oaselor, lăsându-și picioarele pe podea. Stătea cu spatele la ea. Te las să dormi, spuse. Își luă hainele de pe jos și se îmbrăcă la loc. Ea stătu pe saltea, cu pătura înfășurată în jurul ei, fără să vorbească. În cele din urmă, după ce își încheie nasturii cămășii, se întoarse s-o privească. Când ai venit la mine în noaptea aia, spuse,

după ce m-am întors de la Londra, am fost foarte bucuros să te văd. Nu știu dacă am spus asta sau poate am spus. Ca să fiu sincer, aveam emoții, pentru că eram atât de fericit. Ea tăcea, ștergându-se la nas cu degetele, iar el încuviință ca pentru sine, confirmându-i tăcerea. Sper că nu regreți, zise el. Încet, ea răspunse: Nu. Atunci el zâmbi. E și asta ceva, spuse. Mă bucur. După o pauză, adăugă: Îmi pare rău că nu am putut să fiu ce-ți dorești. Ea rămase privindu-l alte câteva secunde. Pe urmă spuse: Dar ești. El râse la asta, cu privirea în podea. Sentimentul e reciproc, răspunse. Dar nu, înțeleg. Chiar înțeleg, serios. Nu te mai reții. Somn ușor, bine? Și ieși din cameră. Eileen rămase nemișcată pe pat, cu umerii strânși, cu brațele încrucișate. Luă telefonul și îl puse la loc fără să se uite la el, își dădu părul de pe frunte, închise ochii. Își aminti absentă un vers: *Acum a trecut și asta, s-a terminat, ce bine*[6]. Cu subsuorile furnicând-o umede, cu spatele dureros, cu umerii încinși și sensibili din cauza soarelui. În partea opusă a holului, Simon intră în camera lui și închide ușa după el. Iar dacă în liniștea și singurătatea dormitorului său îngenunchează pe podea înseamnă că se roagă? Și pentru ce? Să se elibereze de dorințele egoiste – poate. Sau poate, cu coatele pe saltea, cu mâinile împreunate în față, se gândește numai: Ce vrei de la mine? Te rog, Doamne, arată-mi ce vrei.

27

La șase patruzeci și cinci dimineața, sună alarma lui Felix, un bipăit monoton, repetitiv. Camera era slab luminată, ferestrele orientate spre apus nelăsând să pătrundă decât o strălucire albă, rece, printre jaluzele. Cât e ceasul, murmură Alice. El opri alarma și se dădu jos din pat. E timpul să mă duc la muncă, zise el. Culcă-te la loc. Făcu duș în baia anexată dormitorului și ieși cu un prosop înfășurat în jurul mijlocului, trăgându-și chiloții pe el. Când fu îmbrăcat, se duse la marginea patului și se aplecă s-o sărute pe Alice pe fruntea caldă și umedă. Ne vedem mai târziu, zise el. Cu ochii închiși, ea răspunse: Te iubesc. El îi atinse fruntea cu dosul palmei de parcă îi lua temperatura. Așa e, da, spuse el. Coborî apoi și intră în bucătărie. Eileen era sprijinită de blat și desfăcea baza cafetierei. Avea ochii umflați și roșii. Bună dimineața, spuse ea. Din prag, Felix o privi. De ce ești trează? întrebă. Ea schiță un zâmbet obosit și spuse că nu poate să doarmă. Studiindu-i fața, Felix răspunse: Arăți cam dărâmată, ce-i drept. Deschise frigiderul și scoase un iaurt, în timp ce ea aruncă zațul cafelei din ziua precedentă în chiuvetă. Așezându-se la masă, el o întrebă: Și tu cu ce te ocupi? Alice mi-a zis că ești jurnalistă sau ceva. Eileen clătină din cap, umplând cafetiera cu apă de la robinet. Nu, nu, zise. Doar lucrez la o revistă. Sunt un fel de redactor. Felix amesteca iaurtul cu lingura. Ce fel de revistă? întrebă. Ea spuse că una literară. Ah, OK, zise el. Nu prea știu ce-i aia. Ea aprinse aragazul. Da, nu avem un public larg, spuse. Publicăm poezie, eseuri și lucruri de genul ăsta. El întrebă cum face revista bani, în cazul ăsta. Oh, nu face, spuse ea. E finanțată doar cu subvenții. Felix păru interesat atunci. Adică de la contribuabili? întrebă. Ea se așeză la celălalt capăt al mesei, zâmbind vag. Da, spuse. Te deranjează? După ce înghiți, el răspunse: Deloc. Și tu ești plătită tot de contribuabili, nu? Ea confirmă. Deși nu mult, adăugă. El lingea dosul

lingurii. Ce înseamnă nu mult pentru tine? întrebă el. Ea luă o mandarină din castronul cu fructe și începu să o descojească. Vreo douăzeci de mii pe an, spuse. El ridică brusc din sprâncene și lăsă iaurtul pe masă. Nu vorbești serios, spuse. Net? Ea zise nu, brut. El clătină din cap. Eu câștig mai mult, spuse. Ea lăsă pe masă o coajă lungă, spiralată, de mandarină. De ce n-ai câștiga? întrebă ea. El o privea lung. Dar cum te descurci cu banii ăștia? zise el. Ea desfăcu mandarina în două cu degetele. Mă întreb și eu adesea, răspunse. El se întoarse la iaurtul lui, murmurând pe un ton prietenos: Ce porcărie. După ce mai luă o gură, întrebă: Și ai făcut facultate pentru asta? Ea mesteca. Nu, am făcut facultate ca să învăț, spuse ea. El râse. Corect, răspunse. Oricum, probabil îți place munca ta, nu? Ea dădu din cap nesigur, pe urmă spuse: Nu o urăsc. El încuviința din cap, privind în borcanul de iaurt. Aici suntem diferiți, spuse. Ea îl întrebă de cât timp lucrează la depozit și el răspunse că de opt sau zece luni. Cafetiera începu să bolborosească și ea se ridică să se uite înăuntru. Trăgându-și mâneca în jos pe o mână, turnă două cești și le duse la masă. El o privi și apoi zise: Auzi, pot să te întreb ceva? Așezându-se la loc, ea răspunse: Sigur. El era încruntat. Cum de ai venit în vizită abia acum? zise. Adică, locuiești în Dublin, nu e chiar așa departe. Și ea e aici de o veșnicie. Ținuta lui Eileen se crispă în timp ce el vorbea, dar nu spuse nimic, nici nu afișă vreo expresie anume pe chip. Își adăugă o linguriță de zahăr în cafea, păstrând tăcerea. După cum vorbește despre tine, continuă el, pare că sunteți cele mai bune prietene. Repede și calm, Eileen răspunse: Suntem cele mai bune prietene. În spatele ei, fereastra bucătăriei fu stropită de câteva picături de ploaie. Așa, și atunci de ce ți-a luat atât de mult timp să vii s-o vezi? întrebă el. Sunt doar curios. Dacă e prietena ta cea mai bună, m-aș fi așteptat să vii în vizită mai devreme. Fața lui Eileen era albă, nările ei erau albe când inspiră adânc și expiră. Știi că am un job, spuse. El închise un ochi atunci, încruntându-se. Mda, și eu la fel, spuse. Dar nu prea muncești în weekenduri, nu-i așa? Acum Eileen stătea cu brațele încrucișate, cu mâinile strângându-i partea de sus a brațelor prin mânecile halatului. Și ea de ce nu a venit în vizită la mine? întrebă. Dacă vrea așa de

mult să mă vadă. Doar nu lucrează în weekenduri, nu-i așa? Lui Felix remarca aceasta i se păru ciudată și o cântări o vreme înainte să răspundă. Nu am spus că vrea mult să te vadă, spuse. Poate niciuna nu voia prea mult să o vadă pe cealaltă, nu știu. De asta întreb. Strângându-și brațele foarte tare acum, Eileen zise: Ei, poate că așa e. Atunci el clătină din cap. V-ați certat sau ceva? întrebă. Iritată, ea își dădu la o parte o șuviță de păr de pe față. De fapt, tu nu știi nimic despre mine, zise. El se gândi la asta și după o clipă răspunse: Nici tu nu știi nimic despre mine. Ea își încrucișă brațele din nou. De asta nu te interoghez, spuse. El zâmbi atunci. Corect, răspunse. Înghiți ultima gură de cafea și se ridică, luându-și geaca de pe spătarul scaunului unde o lăsase cu o seară înainte. Teoria mea e că oamenii ca ei doi sunt diferiți de mine și de tine, spuse. Dacă încerci să-i faci să se poarte cum vrei tu, o s-o iei razna. Eileen îl privi câteva secunde, pe urmă răspunse: Nu încerc să-l fac pe niciunul să se poarte într-un anume fel. Felix deschisese fermoarul rucsacului și acum își îndesa geaca în el. Trebuie să te întrebi, zise, dacă te exasperează în halul ăsta, de ce-ți mai bați capul cu ei? Își puse rucsacul pe umăr. Înseamnă că ai tu un motiv, continuă. Pentru care îți pasă. Uitându-se fix în ceașca de cafea, ea spuse foarte încet: Du-te dracului. El izbucni într-un mic râset surprins. Eileen, zise, nu te atac. Îmi placi, bine? Ea rămase tăcută. Poate ar trebui să te duci înapoi la culcare, adăugă el. Arăți obosită. Eu plec oricum, ne vedem mai târziu. Dincolo de ușa de la intrare, o ceață de ploaie matinală. Urcă în mașină, porni CD-playerul și ieși de pe alee. Cu ochii la drum, fluieră pe ritmul muzicii, din când în când adăugând digresiuni și variații la melodie, în timp ce lăsa în urmă bifurcația care ducea spre sat și continua pe drumul de coastă către zona industrială.

Când Felix ajunse acasă după muncă în seara aceea, cățeaua veni bucuroasă dinspre bucătărie, scoțând câteva schelălăieli ascuțite, una după alta, cu

ghearele țăcănind pe parchetul laminat. Ajunsă la el, sări cu labele din față pe picioarele lui, cu limba scoasă, gâfâind. El își puse mâinile pe capul ei, răvășindu-i urechile, iar ea mai scoase o schelălăială. Șșș, zise el. Și mie mi-a fost dor de tine. E cineva acasă? Ușor, o împinse la loc pe podea, unde ea alergă în cerc și strănută. Felix traversă holul și ea îl urmă. Bucătăria era goală, lumina stinsă, câteva farfurii rămase de la micul dejun puse la înmuiat în chiuvetă. Se așeză leneș pe un scaun de bucătărie și scoase telefonul, în timp ce cățeaua se puse la picioarele lui, cu capul în poală. Derulând notificările cu o mână, o mângâie pe ceafă cu cealaltă. Alice îi trimisese un mesaj: Rămâne să ne vedem la petrecere la Danielle în seara asta? Am făcut o prăjitură, în caz că da. Sper că a fost ok la muncă. El deschise mesajul și scrise un răspuns rapid: Da asa ramane. Am zis ca ajungem pe la 7 e ok? Nu te astepta la cine stie ce haha prob o sa fie o gramada de batrani si copii. Dar dani o sa se bucure sa te vadă. Cățeaua scoase un scheunat grav și el își puse din nou mâna pe capul ei, zicând: N-am fost plecat decât două zile, să știi. Ți-au dat de mâncare ca lumea? Ea își dădu capul pe spate să-l lingă pe mână. Mersi, zise el. E scârbos. Telefonul îi vibră și îl verifică din nou. Alice îl întreba dacă vrea să ia cina cu ei, iar el răspunse că mâncase deja. Trec în curand sa va iau, spuse. Ea răspunse: Super. Eileen are o stare ciudată, am zis să te anunț… Ridicând din sprâncene, el răspunse: Ahaha. Oricum stiam, am vazut-o dimineata. Prietenii tai sunt la fel de răi ca tine. Pe urmă se ridică, băgă telefonul în buzunar și se duse la chiuvetă să deschidă robinetul de apă caldă. Pe partea stângă a mâinii stângi, sub încheietura degetului mic, era un plasture albastru. Cu apa caldă curgând, îl dezlipi ușor și se uită dedesubt. O tăietură roz, adâncă, se întindea de sub încheietura degetului până în palmă, în marginea cealaltă. Tamponul alb de bumbac al plasturelui era pătat de sânge, dar rana nu mai sângera. Răsuci plasturele și îl aruncă la coșul de sub chiuvetă, apoi se spălă pe mâini cu apă și săpun, crispându-se când apa îi atinse tăietura. Stând tot lângă scaunul de bucătărie, cățeaua bătea cu coada în podea. Întorcându-se să se uite la ea, ștergându-și mâinile cu grijă pe un prosop curat, întrebă: O mai ții minte pe

Alice? A fost aici de câteva ori, ai cunoscut-o. Cățeaua se ridică de pe jos și se duse la el. Nu știu dacă are voie cu câini în casă, comentă el. O să aflu eu pentru tine. Pe urmă îi umplu castronul cu apă. Cât timp ea bău, el se duse la etaj și își schimbă hainele, dând jos pantofii negri de alergat pe care îi purtase la muncă și lăsându-i sub pat. O pereche curată de pantaloni sport negri, un tricou alb, un pulover gri de bumbac. Pe ușa dormitorului era o oglindă mare, în care își verifică ținuta. Cu privirea alunecându-i pe silueta suplă din oglindă, clătină din cap, ca amuzat de o idee pe care și-o adusese aminte. După aceea, jos în hol, se așeză pe trepte ca să-și lege șireturile tenișilor albi. Cățeaua veni din bucătărie și se așeză în fața lui, împungându-i genunchiul cu falca lungă, delicată. Nu ai fost închisă aici tot timpul ăsta, nu-i așa? zise el. Gavin a zis că te scoate ieri. Ea încercă din nou să-i lingă mâna, dar el îi dădu ușor botul la o parte. Acum mă faci să mă simt prost, spuse. Ea scoase un scheunat grav și își lăsă capul pe treapta de jos, privind în sus la el. Ridicându-se, Felix spuse: Ai multe în comun cu ea, să știi. Amândouă sunteți îndrăgostite de mine. Cățeaua îl urmă la ușă, schelălăind, iar el o mai mângâie pe cap încă o dată înainte să plece. Pe urmă închise ușa casei în urma lui și urcă în mașină.

O seară caldă, calmă, albastrul cerului zărindu-se liniștitor printre norii albi. Felix ciocăni la ușa lui Alice înainte să o deschidă, strigând: Hei, eu sunt. Înăuntru, luminile erau aprinse. De sus, se auzi vocea ei: Suntem aici. El închise ușa după el și urcă treptele în pas alert. În capătul palierului, Simon stătea în cadrul ușii de la camera lui Eileen. Se întoarse să-l salute pe Felix și cei doi se priviră o clipă, Simon cu o expresie resemnată, obosită. Salut, frumosule, zise Felix. Simon zâmbi atunci și îi făcu semn lui Felix să intre în cameră înaintea lui, răspunzând: Și eu mă bucur să te văd. Înăuntru, Eileen stătea la măsuța de toaletă, iar Alice se sprijinea de ea, deschizând un ruj. Felix se așeză la capătul patului, privind-o pe Eileen în timp ce se machia. Privirea i se plimbă peste umerii ei, peste ceafă, peste reflexia din oglindă, peste expresia ușor rigidă a chipului ei, în timp ce Alice și Simon vorbeau despre ceva ce fusese la știri în ziua aceea. Fluturând o baghetă mică de plastic, Eileen îi

surprinse privirea lui Felix în oglindă și întrebă: Vrei și tu? El se ridică și examină obiectul. Ce e, rimel? zise. Bine, de ce nu. Ea se mută într-o parte pe băncuță, să-i facă loc lângă ea. El se așeză cu spatele la oglindă și Eileen spuse: Uită-te în sus o clipă. El o ascultă. Ea îi trecu periuța peste genele de jos de la ochiul stâng cu o mișcare delicată a încheieturii.

Simon, tu ce zici? întrebă Alice.

Din ușă, Simon răspunse pașnic: Nu, mersi.

El e destul de drăguț și fără, zise Felix.

Alice țâțâi și puse la loc capacul rujului. Nu face observații personale, zise ea.

Cu mâna în buzunar, Simon spuse: N-o asculta, Felix.

Eileen retrase periuța de rimel și Felix deschise ochii iar. Întorcându-se, se uită impasibil la propria reflexie în oglindă, apoi se ridică. Apropo, vă pricepeți vreunul la cântat? întrebă. Toți îl priviră atunci. Faza e că, uneori, la chestiile astea se cântă un pic, zise. Nu sunteți obligați, dacă chiar nu puteți, bineînțeles. Alice spuse că Simon fusese într-un cor la Oxford, iar Simon răspunse că nu crede că cei de la petrecere vor fi dispuși să asculte partea basului din *Miserere* timp de paisprezece minute. Dar tu, Eileen? întrebă Felix. Tu cânți? Ea punea capacul rimelului. El o privi, dar ea îi evită privirea. Nu, răspunse. Pe urmă se ridică și își netezi coapsele cu mâinile. Sunt gata să mergem când vreți, spuse.

În mașină, Alice se așeză în față, ținând în brațe o farfurie cu un pandișpan acoperit cu folie. Eileen și Simon se așezară în spate, cu locul din mijloc liber între ei. Felix le aruncă o privire în oglinda retrovizoare, apoi bătu vesel darabana pe volan. Și ce faci la sală? întrebă el. Tragi la aparatul de vâslit sau ce? Simon îi întâlni privirea în oglindă, iar Alice își întoarse capul zâmbind, încercând să nu râdă. Trag puțin la aparatul de vâslit, da, răspunse Simon. Felix îl întrebă dacă ridică greutăți și Simon spuse că nu prea mult. Alice izbucni în râs atunci și se prefăcu că tușește. Ce? zise Eileen. Nimic, răspunse ea. Felix semnaliză când se apropiară de bifurcația dinspre drumul de coastă spre oraș. Și ce înălțime ai? întrebă. De curiozitate. Cu un zâmbet leneș, Simon se uită pe

geam. Niciun pic de rușine, zise Alice. Nu înțeleg, spuse Eileen. Dregându-și glasul, Simon răspunse încet: Un metru nouăzeci și doi. Felix zâmbi atunci. Vezi, e doar o întrebare, spuse el. Un metru nouăzeci și doi. Și acum știu. Bătând cu degetele pe volan din nou, adăugă: Eu am unu șaptezeci și șase, apropo. Nu că ți-ar păsa, doar zic și eu așa. De pe bancheta din spate, Eileen spuse că și ea tot un metru șaptezeci și șase are. Felix o privi peste umăr și apoi reveni la drum. Da? zise. Interesant. Pentru o fată, e o înălțime bună. Cu ochii tot pe geam, la fațadele caselor de vară ce se perindau pe lângă ei, Simon observă: Cred că e o înălțime bună pentru oricine. Felix râse. Mersi, uriașule, zise el. Mergeau pe strada principală atunci, pe lângă intrarea în parcul de distracții. Nu e nevoie să stăm mult timp sau ceva, zise el. La chestia asta. Am zis numai c-o să trec puțin. Semnalizând din nou, adăugă: Și dacă vă zice careva ceva rău de mine, să știți că minte. Simon râse. Te vorbește lumea de rău? întrebă Eileen. Felix se uită la ea în oglindă din nou, așteptând să vireze la dreapta. Păi, sunt oameni răi pe lume, Eileen, răspunse el. Și eu nu-s pentru oricine, să fim sinceri. Atunci viră la dreapta, ieșind din drumul principal în spatele bisericii și, după câteva minute, trase mașina în fața unei căsuțe cu verandă, pe aleea căreia erau deja parcate câteva mașini. Când opri motorul, zise: Fiți normali, da? Nu intrați acolo să vorbiți despre, știu eu, politica mondială și rahaturi din astea. Lumea o să vă creadă ciudați. Alice se întoarse în scaun și zise: Prietenii lui sunt foarte de treabă, nu vă faceți griji. Eileen spuse că oricum nu știe nimic despre politica mondială.

Felix sună la ușă și Danielle veni să deschidă. Purta o rochie scurtă de vară, albastră, și părul lăsat liber pe umeri. În spatele ei, casa era luminoasă și gălăgioasă. Îi invită înăuntru și Felix o sărută pe obraz, zicând: Hei, la mulți ani. Arăți super. Ea îl alungă cu un gest al mâinii, arătând mulțumită. De când faci tu complimente? zise. Alice îi prezentă pe Eileen și pe Simon și Danielle spuse: Sunteți așa de eleganți cu toții, sunt invidioasă. Haideți, intrați. Bucătăria era o cameră cu faianță în spatele holului, cu o lustră deasupra mesei și o ușă care dădea în grădina din spate. Înăuntru, șapte sau opt persoane beau

din pahare de plastic și vorbeau, iar din camera de zi, aflată alături, se auzeau muzică și râsete. Pe masă erau diverse doze și sticle, goale și nedesfăcute, un castron cu chipsuri, un tirbușon. Un bărbat înalt, care stătea în picioare lângă frigider, zise: Felix Brady, pe unde ai umblat săptămâna asta? Altul, care fuma lângă ușa din spate, strigă: A fost s-o călărească pe prietena aia nouă a lui. Când primul bărbat o arătă cu degetul mare pe Alice, al doilea bărbat își schimbă expresia, ca pentru a-și cere scuze, și păși înăuntru să zică: Îmi pare foarte rău, nu te-am văzut acolo. Alice zâmbi și-i spuse să nu-și facă griji. Mâncând o mână de chipsuri, Felix făcu semn cu capul peste umăr și spuse: Ei sunt prieteni de-ai lui Alice. Purtați-vă frumos cu ei, sunt o țârucă ciudați. Uitându-se la Eileen, Danielle clătină din cap. Cum îl suportați? zise ea. Hai să-ți dau ceva de băut. Alice pusese prăjitura pe blatul de bucătărie și îi scotea folia. O femeie ieși din camera de zi cu un copil mic în brațe. Danielle, spuse femeia, noi o luăm din loc înainte să adoarmă bărbățelul. Danielle își puse mâna pe buclele copilului și îl sărută pe frunte. Eileen, zise, el e nepotul meu minunat Ethan. Ce zici, nu-i așa că-i un înger? Femeia care ținea copilul în brațe încercă să-și scoată unul dintre cercei dintre degetele lui. Eileen întrebă ce vârstă are și femeia răspunse: Doi ani și două luni. Gavin, colegul cu care locuia Felix, stătea cu Alice lângă blat, întrebând-o dacă făcuse chiar ea prăjitura. Felix scoase o țigară rulată din portofel și îi zise nonșalant lui Simon: Vii afară la țigară?

Grădina din spate era mai răcoroasă și mai liniștită. Puțin mai departe pe iarbă, o femeie, un bărbat și o fetiță jucau un meci improvizat de fotbal, folosind hanoracele pentru a marca poarta. Felix se sprijini de zidul grădinii, cu fața spre iarbă, aprinzându-și o țigară, iar Simon stătu lângă el, urmărind meciul. În spatele lor, silueta masivă și întunecată a garajului ascundea partea din spate a casei. Fetița alerga vioaie între cei doi adulți, driblând stângace mingea de la picioarele ei. Dând fumul afară, Felix spuse: Crezi că Alice ar avea voie cu un câine în casă? Simon se uită atent în jur. Păi, dacă o cumpără, poate să facă ce vrea, zise. De ce, ai un câine? Felix se încruntă. Se gândește s-o

cumpere? întrebă. Simon ezită. Oh, zise. Nu știu. Parcă mi-a spus ceva de genul ăsta la telefon într-o seară, dar e posibil să mă înșel. Cu o expresie curioasă, Felix se uită la vârful țigării înainte să mai tragă un fum. Pe urmă răspunse: Mda, am un câine. De fapt, e o cățea și nu e chiar a mea. Ultimii chiriași au lăsat-o la noi când s-au mutat, așa că ne-am cam procopsit cu ea. Simon îl privi în timp ce vorbea. Era foarte slabă pe atunci, adăugă Felix. Adică, nu era sănătoasă deloc. Și avea tot felul de frici. Nu-i plăcea să fie atinsă sau așa. Se ascundea undeva în timp ce-i puneai de mâncare, pe urmă, după ce plecai, ieșea și ea și mânca. Și, de fapt, avea și niște probleme de agresivitate. Știi, dacă te apropiai prea mult de ea și nu-i plăcea, putea să te capseze, chestii de genul ăsta. Simon dădea încet din cap. Îl întrebă pe Felix dacă, după părerea lui, i se întâmplase ceva traumatizant înainte. Greu de zis, spuse Felix. Poate că ultimii stăpâni o cam neglijaseră. Oricum, e clar că avea probleme, indiferent de unde le-o fi căpătat. Scutură niște scrum de țigară și îl lăsă să plutească încet spre iarbă. Dar până la urmă s-a mai relaxat, zise. S-a obișnuit să fie hrănită, să nu i se întâmple nimic rău și pe urmă ne-a lăsat și pe noi să ne apropiem de ea. Nici acum nu-i place s-o atingă prea mult străinii, dar cu mine îi place. Simon zâmbea. Drăguț, zise. Mă bucur. Felix expiră iar, făcând o grimasă. Dar a durat destul de mult, răspunse. Ceilalți băieți chiar au vrut să scăpăm de ea la un moment dat, pentru că se comporta atât de rău și nu dădea deloc semne că s-ar calma. Și nu că vreau să par eroul, dar eu am zis că ar trebui s-o păstrăm. Râzând, Simon spuse: Poți să fii eroul, nu mă deranjează. Gânditor, Felix continuă să fumeze. Mă întrebam numai dacă aș avea voie s-o duc acasă la Alice, adăugă. Unii proprietari nu sunt de acord. Dar dacă vrea ea s-o cumpere, atunci se schimbă lucrurile. Nu știam că se gândește la asta. Mai departe, în grădină, fetița reușise să trimită mingea în poartă, iar bărbatul o ridicase pe umeri și ovaționa. Simon îi privi, fără să vorbească. Felix frecă mucul de zidul de lângă el până se stinse. Pe urmă îl aruncă în iarbă. Deci ce s-a întâmplat aseară? întrebă. Simon se uită în jurul lui. La ce te referi? întrebă. Felix tuși scurt din piept. Mă refer la tine și la Eileen, zise. Nu ești obligat să-mi spui, dar

ai putea. Fetița se întorcea dinspre grădină spre casă, cu bărbatul și femeia venind de vorbă în urma ei. Când trecură pe lângă ei, bărbatul dădu din cap și spuse: Cum e viața, Brady? Felix răspunse: Da, nu-i rău, mersi. Cei trei intrară, trăgând ușa după ei. Grădina era goală acum, în afară de Simon și Felix, care stăteau împreună în picioare, pe iarbă, în spatele garajului. După o tăcere lungă, Simon își coborî privirile spre picioare și spuse: Nu prea știu ce s-a întâmplat. Felix izbucni în râs atunci. Bine, zise. Atunci să-ți zic eu. Te-ai dus în camera ei după ce am ajuns acasă, nu? Pe urmă, puțin mai târziu, te-ai dus înapoi în camera ta, iar azi sunteți amândoi deprimați. Asta-i tot ce știu, așa că spune-mi tu. Ai făcut sex cu ea sau ce? Simon își trecu mâna peste față, arătând obosit. Corect, zise. Nu mai urmă nicio remarcă, așa că Felix îl încurajă: Și nu a fost prima dată, bănuiesc. Simon zâmbi șters. Nu, confirmă el. Nu chiar. Felix își băgă mâinile în buzunar, privind chipul lui Simon. Și pe urmă? zise. V-ați certat. Nu v-am auzit, apropo. Probabil o ceartă din alea fără volum, dacă așa a fost. Simon își freca ceafa cu o mână. Nu a fost așa, zise el. Doar am stat de vorbă. A zis că preferă să rămânem prieteni. Asta a fost tot. Nu ne-am certat din cauza asta. Cu sprâncenele ridicate, Felix se uita lung. Dă-o dracului de treabă! zise el. Așa ți-a zis după ce tocmai făcuseși sex cu ea? Ce fel de purtare-i asta? Simon scoase un râset stânjenit, își lăsă mâna în jos, își abătu privirea. Păi, toți facem chestii pe care n-ar trebui să le facem, spuse. Cred că e doar nefericită. Felix se încruntă la el o secundă sau două. Ia uite la tine, zise. Iar încerci să faci pe Isus. Simon mai scoase un râset forțat. Nu, răspunse. De fapt, Isus a rezistat ispitei, din câte îmi aduc eu aminte. Zâmbind acum, Felix se întinse să-l atingă pe mână, iar Simon îl lăsă. Pe interiorul încheieturii, în jos, spre palmă, Felix își trecu ușor dosul degetelor. Câteva secunde se scurseră în liniște. Încet, Simon spuse: Îmi e o prietenă foarte dragă. Alice. Felix începu să râdă atunci și-i dădu drumul la mână. E drăguț din partea ta, zise. Ce vrei să spui cu asta? Simon stătea acolo arătând calm, obosit. Tot ce vreau să spun e că sunt foarte atașat de ea, răspunse el. O admir. Felix mai tuși o dată, dând din cap. În genul dacă îi fac ceva rău, o să-mi spargi capul? zise el. Simon își

atingea încheietura unde o atinsese Felix mai devreme, trasând cu mâna un cerc, de parcă l-ar fi durut. Nu, zise, de fapt, nu asta am vrut să spun, chiar deloc. Felix căscă, întinzându-și brațele. Ai putea, totuși, spuse. Să-mi spargi capul. Cu ușurință. Se îndreptă și se întoarse să se uite la grădină. Dacă îți e o prietenă așa de bună, cum de nu ai venit deloc s-o vezi în tot timpul ăsta de când stă aici? Surprins, Simon spuse că încercase să aranjeze o vizită la Alice din februarie, iar ea îi zisese mereu că e plecată sau că nu e momentul potrivit. Am invitat-o și să vină la mine, adăugă. Dar a spus că e ocupată. Impresia mea a fost că nu vrea să mă vadă. Nu zic asta ca pe o acuzație, m-am gândit numai că poate vrea o pauză. Ne văzuserăm destul de mult înainte să plece din Dublin, știi. Felix încuviință. Când a fost în spital, nu? întrebă. Simon îl privi o vreme și răspunse: Da. Felix își băgă mâinile în buzunar și se îndepărtă o clipă, fără țintă, apoi se întoarse la zid, cu fața la Simon. Deci în tot timpul ăsta ai bătut-o la cap că vrei s-o vezi și ea a zis nu, sunt ocupată? întrebă. Simon răspunse: Da, dar, așa cum am zis, n-am nicio problemă cu asta. Felix zâmbi strengărește. Nu te-a rănit? întrebă. Simon îi zâmbi, la rândul lui. Nu, nu, răspunse. Sunt foarte matur când vine vorba de lucruri de genul ăsta. Lovind cu călcâiul în zid, Felix întrebă: Cum era în spital? Era într-o stare nasoală, așa-i? Simon păru că se gândește la întrebare, apoi răspunse: Pare mult mai bine acum. Felix se îndepărtă din nou, destul de departe, dincolo de garaj, pentru a se uita înapoi spre casă. Ei, dacă o vezi acolo, spune-i că vreau să vorbesc cu ea. Simon încuviință și, câteva secunde, nu spuse nimic, nu făcu nimic. Pe urmă îndreptă spatele și se duse în casă.

În bucătărie, Alice stătea cu Danielle și mânca o felie de prăjitură de pe o farfurie de carton. Trecând cu furculița peste pandișpan, spuse: Nu prea a crescut, dar are gust bun. Închizând ușa în urma lui, Simon spuse că arată delicios. Felix e afară, adăugă. Cred că vrea să vorbească cu tine. Danielle râse. O, Doamne! zise. E beat deja? De câte ori se îmbată îl apucă profunzimea și importanța. Servindu-se cu o felie de prăjitură, Simon zise: Nu, nu cred că bea. Dar vorbea despre lucruri profunde și importante adineaori. Alice își puse

farfuria pe blat. Nu sună bine, spuse. Mă întorc repede. După ce plecă, Danielle îl întrebă pe Simon cu ce se ocupă, iar el începu să-i povestească despre Leinster House, făcând-o să râdă. Oricât de rău îți închipui că e, e chiar mai rău de atât. Eileen era în camera de zi, unde se uita prin contul de Spotify conectat la boxe, iar un bărbat de peste umărul ei zicea: Cântece adevărate, te rog. Afară, Alice închise ușa din spate în urma ei și spuse către grădina pustie: Felix? El ieși din spatele garajului. Hei, zise. Sunt aici. Cu brațele încrucișate, ea păși pe iarbă. Pe zid, el întinsese o foiță de țigară și lua tutun cu vârful degetelor dintr-o punguță de plastic. Știi de ce au dispoziția asta ciudată? întrebă. Celălalt cuplu. Și-au făcut de cap azi-noapte, după care ea s-a sucit și a zis că vrea să rămână doar prieteni. Câtă dramă e în casa ta, de necrezut. Alice se sprijinea de zid și-l urmărea rulându-și țigara. Simon ți-a povestit asta? întrebă ea. El lipi foița cu salivă și o bătu ușor ca să o închidă. Mda, zise. De ce, ea ce ți-a zis ție? Privindu-l cum își aprindea țigara, Alice răspunse: A zis doar că a fost o greșeală. Dar nu a intrat în detalii. Mi-am dat seama că e supărată, nu am vrut s-o presez. Aruncând o privire spre unghii, adăugă: Ea zice că e imposibil să vorbească cu el. Crede că a crescut într-o familie care-și reprima emoțiile și că e dus cu capul. Nu poate să spună de ce are nevoie. Felix izbucni în râs, care dădu în tuse. Doamne, zise. Ce dur. Eu n-aș fi zis că e dus cu capul. Îmi place de el. De fapt, m-am dat la el puțin când a fost aici, iar el a început să spună că ești prietena lui bună și că te admiră așa de mult. A fost tentat totuși, mi-am dat seama. Îmi venea să-i zic: relaxează-te, pe ea n-o deranjează. Atunci râse și Alice. Doamne, ce mielușel e, spuse. Crezi că are o părere proastă despre sine? Felix se încruntă și răspunse. Nu. E posibil să-și piardă puțin dorința de a trăi. Dar părere proastă despre sine, nu cred. Și nici nu e chiar așa mielușel. E ca tine. Părerea despre sine e în regulă, doar că-și urăște ca dracu' viața. Alice zâmbea, scuturând firimituri de pe poalele rochiei. Eu nu-mi urăsc viața, răspunse. Felix suflă un nor de fum și îl risipi leneș cu mâna. Mie așa mi-ai zis, spuse. Ultima dată când am ieșit împreună la țigară. Ții minte? Înainte să mergem la Roma. Fumai și tu atunci. Ea își dădu părul după urechi,

stânjenită. A, da, spuse. Am zis că-mi urăsc viața? Felix răspunse că e destul de sigur. Ei, atunci poate că așa era, răspunse. Dar acum nu mai e cazul. El nu răspunse, privi doar în jos spre mână, în timp ce fuma. Pe urmă zise: Uite ce mi s-a întâmplat la muncă azi. Întinse mâna și îi arătă rana adâncă, orizontală, de sub încheietura degetului mic. Tăietura era mai întunecată acum, vindecându-se la suprafață, în timp ce pielea din jurul ei era roșie și inflamată. Tresărind, Alice își acoperi fața cu mâinile. Felix își răsuci mâna ca pentru a-și examina rana din unghiuri diferite. Am observat-o abia când a început să lase sânge peste tot, spuse el. Își ridică privirea spre ea, îi văzu fața și adăugă: Rahaturi din astea se întâmplă tot timpul acolo, nu m-a durut așa tare sau ceva. Ea îi luă mâna fără să vorbească și și-o lipi de obraz. El scoase un râset nesigur. Ah, ești foarte impresionabilă, spuse. E doar o zgârietură, nici măcar nu trebuia să ți-o arăt.

Te doare acum? întrebă ea.

Nu, nu prea. Mă înțeapă puțin când mă spăl pe mâini.

Nu e corect, spuse Alice.

Tu crezi că nimic nu-i corect.

Atunci, ușa din spatele casei se deschise și Alice lăsă mâna lui Felix să se retragă, deși continuă să o țină într-ale ei. După o clipă, un alt bărbat se apropie de ei pe iarbă. Era înalt, cu păr roșcat, deschis, îmbrăcat cu o cămașă strâmtă în carouri. Când îi văzu, izbucni în râs, iar Felix nu zise nimic.

Vă întrerup? zise bărbatul.

Nicio grijă, spuse Felix. Nu știam că ești aici.

Bărbatul scoase un pachet de țigări din buzunar și își aprinse una. Ea trebuie să fie noua ta prietenă, zise. Alice, nu-i așa? Chiar de tine se vorbea înăuntru. Cineva a găsit un articol online despre tine.

Ea se uită la Felix, dar el nu îi întoarse privirea. Vai de mine, spuse ea.

Ai mulți fani acolo, pe internet, adăugă bărbatul.

Da, așa cred, răspunse ea. Și mulți oameni care mă urăsc și îmi vor răul.

Bărbatul păru să accepte asta cu un aer neutru. N-am văzut niciunul dintr-ăia, zise, dar bănuiesc că toată lumea are și așa ceva. Care mai e treaba cu tine, Felix?

Nu pot să mă plâng.

Cum te-ai ales cu o prietenă celebră?

Tinder, spuse.

Bărbatul dădu fumul afară. Mda? Eu sunt acolo tot timpul, nu văd niciodată celebrități. N-ai de gând să ne faci cunoștință?

Alice îi aruncă o privire nesigură lui Felix, care arăta absolut relaxat.

Alice, el e fratele meu, zise. Damian. Nu e nevoie să dai mâna cu el sau ceva, poți doar să-l saluți din cap de la distanță.

Ea se uită înapoi la bărbat cu o oarecare surpriză. O, îmi pare bine să te cunosc, spuse. Nu semănați deloc.

El îi zâmbi la rândul lui. O s-o iau ca pe un compliment, zise. Am auzit că ați fost împreună la Roma acum câteva săptămâni, așa e? Cred că l-ai făcut să-și piardă capul, Alice. El nu e genul care să plece în escapade romantice.

De fapt, doar mi-a ținut companie într-o deplasare profesională, spuse ea.

Damian părea să se amuze tot mai mult de întreaga discuție. A mers cu tine la evenimentele tale cu cărți, așa zici? întrebă.

La unele, răspunse Alice.

Măi, măi. Să vezi că a învățat să citească de când l-am văzut ultima dată.

A, nu, zise Felix. Dar de ce să-mi mai bat capul, poate să-mi povestească ea părțile bune.

Ignorându-și fratele, Damian o măsură pe Alice din cap până în picioare cu un soi de curiozitate. După ce mai trase o dată din țigară, spuse: Ai avut câțiva ani nebuni, nu-i așa?

Bănuiesc, zise ea.

Mda, am o prietenă care e mare fană a ta, de fapt. Spunea că trebuie să-ți apară în curând și filmul, așa e?

Politicos, Alice răspunse: Nu e chiar filmul meu, doar e bazat pe una dintre cărțile mele.

Punându-și o mână pe spatele lui Alice, Felix spuse: Hai că o plictisești cu chestiile astea. Nu-i place.

Damian încuviință, netulburat, zâmbind. Zău? zise. Adresându-i-se apoi lui Alice, continuă: Nu face pe amabilul, să știi. El chiar nu are habar cine ești. Nu a citit o carte în viața lui.

Nu-i ca și cum nu cunoaște oameni care citesc, zise Felix. Nu o lasă niciodată în pace, asta-i clar.

Damian mai trase un fum. După o clipă, îi spuse lui Alice: Știi că m-a tot evitat?

Alice se uită la Felix, care privea în jos, spre picioare, clătinând din cap.

Vezi tu, când a murit mama, continuă Damian, ne-a lăsat casa la amândoi, da? Împreună. Și am căzut de acord să o vindem. Mă urmărești? Ești o doamnă deșteaptă, sunt sigur. În fine, eu nu pot s-o vând fără semnătura lui pe toate documentele alea. Și în ultimele câteva săptămâni, pur și simplu a dispărut. Nu îmi răspunde la telefon, la mesaje, la nimic. De ce crezi tu că face asta?

Alice spuse încet că nu e treaba ei.

Ai crede că s-ar bucura să facă rost de niște bani, adăugă Damian. Dumnezeu știe că a rămas lefter de destule ori.

Mai ai și alte lucruri nasoale pe care să le spui despre mine? întrebă Felix.

Ignorându-l, Damian continuă gânditor: Tom Heffernan i-a dat o grămadă de bani la un moment dat. Un ins în vârstă care locuiește în oraș cu soția lui. Mă întreb de ce. Care o fi legătura, tu știi?

Felix clătina iar din cap, aruncând mucul în iarbă, iar în lumina împuținată a cerului dinspre răsărit, fața i se îmbujorase.

Uite, tu pari o fată de treabă, remarcă Damian. Poate un pic prea de treabă, da? Nu-l lăsa să-și bată joc de tine, ăsta e sfatul meu.

Pe un ton rece, Alice răspunse: Mă întreb ce te face să crezi că mi-aș dori sfaturi de viață de la tine.

Felix izbucni în râs atunci, un râs subțire, dezlănțuit. Damian nu zise nimic pe moment, ci continuă să fumeze încet. Pe urmă răspunse: Ai răspuns pentru toate, nu-i așa?

O, aș zice că mă descurc, răspunse ea.

Pe un ton împăciuitor acum, încă zâmbind superior, Felix spuse: Uite, Damian. O să vin mâine dimineață înainte de muncă și o să semnez alea. Bine? Și poți să nu mă mai hărțuiești pe urmă. Ți se pare corect așa?

Încă uitându-se la Alice, Damian răspunse: Bine. Aruncă țigara în iarbă. Dumnezeu să vă ajute pe amândoi, adăugă. Apoi, întorcându-se cu spatele, se duse înapoi în casă. Ușa se închise cu zgomot în urma lui. Felix ieși din spatele garajului ca pentru a se asigura că, într-adevăr, plecase, pe urmă își încrucișă degetele și-și duse mâinile la ceafă. Ea îl urmări cu privirea.

Mda, zise. Damian. Ne urâm, apropo, nu știu dacă ți-am mai zis asta.

Nu mi-ai zis.

A, OK. Scuze.

Felix își lăsă mâinile în jos, ținându-le relaxat pe lângă corp, încă uitându-se la ușa prin care trecuse fratele lui. Era o ușă de lemn cu panouri de sticlă galbene, încastrate.

Nu am fost niciodată prieteni, adăugă. Dar după toată povestea asta cu mama și cu boala ei, mda. N-o să încep cu asta, că stăm aici toată noaptea să-ți dau detalii. Dar, în fine, nu ne-am înțeles prea bine în ultimii câțiva ani. Dacă știam că o să dăm peste el aici, ți-aș fi zis mai multe dinainte.

Ea tot nu spuse nimic. El se întoarse s-o privească, cu o expresie agitată acum sau nefericită.

Știu să citesc, apropo, zise. Nu știu de ce s-a apucat să spună că sunt analfabet și altele de genul. Nu excelez la asta, dar știu să citesc. Și cred că ție oricum nu-ți pasă de asta.

Sigur că nu.

Mda, el a fost mereu mai bun decât mine în școală, așa că îi cam place să facă apropouri în fața altora. E genul de om care trebuie să-i umilească pe alții

ca să se simtă el important. Mama îl critica din cauza asta și lui nu-i plăcea. Mă rog, nu contează. Faza e că, de fapt, mă enervează. Adică m-a enervat acum.

Îmi pare rău.

El se uită din nou la ea. Nu e vina ta, spuse. Tu ai fost bună. Aș fi putut să mă tot uit la voi doi certându-vă, partea asta mi s-a părut amuzantă. E plăcut când ești așa intimidantă cu alții.

Ea își lăsă privirea în pământ și zise încet: Mie nu-mi place.

Nu? Măcar puțin, trebuie.

Nu, nu-mi place.

Atunci de ce faci asta? întrebă el.

De ce intimidez oamenii? Nu asta intenționez.

El se încruntă. Dar știi cum te porți, zise. Că bagi frica de Dumnezeu în oameni. Știi ce zic. Nu râd de tine.

Poate ți se pare greu de crezut, spuse ea, dar când cunosc oameni noi, chiar încerc să fiu drăguță.

El izbucni într-un hohot de râs și, drept răspuns, Alice oftă, sprijinindu-se de perete, acoperindu-și ochii.

E așa de amuzantă ideea asta? întrebă ea,

Dacă încerci să fii drăguță, de ce faci remarci usturătoare tot timpul?

Nu tot timpul.

Nu, dar le scoți la înaintare când îți convine, zise el. Nu zic că ești o persoană rea sau ceva. Doar că oamenii nu prea ar vrea să te supere.

Tăios, ea răspunse: Da, am înțeles mesajul.

El ridică din sprâncene și câteva secunde rămase tăcut. În cele din urmă, spuse blând: Doamne, sunt atacat din toate părțile în seara asta. Ea își lăsă capul în jos, ca și cum ar fi fost abătută sau obosită, dar nu răspunse. Nu ești o persoană cu care lumea să se înțeleagă ușor, adăugă el, dar știi și tu asta.

Felix, îți cer prea mult dacă te rog să nu-mi mai critici personalitatea? întrebă ea. Nu vreau să mă flatezi. Chiar nu e nevoie să zici nimic despre mine. Doar că feedbackul negativ nu mi se pare util.

El o privi nesigur câteva secunde. Bine, zise. Nu vreau să te supăr.

Ea nu spuse nimic. Tăcerea ei păru să-l deranjeze. Își băgă mâinile în buzunare, apoi le scoase din nou.

Mda, e cum zicea Damian, spuse el. Crezi că nu te apreciez. Corect, poate așa e.

Ea tot nu zise nimic și continuă să se uite la propriile picioare. El părea neliniștit, iritabil, îngrijorat.

Știi, tu ești obișnuită să fii tratată altfel, continuă el. De oamenii care au aflat despre tine și te cred importantă și așa mai departe. Iar pe urmă, când eu te tratez normal, nu e destul. Sincer să fiu, cred că o să găsești pe cineva care să te aprecieze mai mult și o să fii fericită.

După o pauză îndelungată, ea spuse: Cred că aș vrea să mă duc înăuntru acum, dacă nu te deranjează.

El se uită în pământ, încruntându-se. Nu pot să te opresc, zise.

Ea urcă pe iarbă înapoi spre casă. Înainte să ajungă la ușă, el își drese glasul și spuse tare: Știi, când mi-am futut mâna mai devreme, primul lucru la care m-am gândit a fost: Pun pariu că lui Alice n-o să-i placă asta.

Ea se întoarse spre el și răspunse: Și nu mi-a plăcut.

Mda, zise el. Și e drăguț să ai pe cineva căruia să-i pese de așa ceva. Mă fac ferfeniță o dată la două săptămâni în locul ăla și nu-i ca și cum aș avea o grămadă de oameni care să-mi spună o, cred că te-a durut, ce s-a întâmplat? Și uite, poate că sunt unele lucruri pe care nu le apreciez la tine și uneori nu-mi place tonul pe care-mi vorbești, am recunoscut asta. Dar să zicem că ești sus, în casa ta, singură și nu te simți bine sau te rănești sau ceva. Eu aș vrea să știu asta. Și, dacă ai vrea, aș veni și aș avea grijă de tine, chiar aș veni. Și sunt sigur că și tu ai face același lucru. Nu-i destul să ne țină împreună? Poate pentru tine nu e, dar e pentru mine.

Se uitară unul la altul. Lasă-mă să mă gândesc la asta, spuse Alice.

În casă, un bondar intrase în camera de zi și două dintre prietenele lui Danielle țipau și râdeau, încercând să-l ghideze înapoi spre fereastră. Simon

stătea la masa din bucătărie cu verișoara lui Danielle, Gemma, care ținea în brațe fetița care jucase fotbal mai devreme. Și preferi să mergi la școală, zicea Simon, sau să fii în vacanță? Eileen era lângă blat, turna niște votcă într-un pahar de plastic, în timp ce același bărbat cu care stătuse de vorbă mai devreme zicea: Nu-i așa grozav, dar e de văzut, oricum. Felix și Alice intrară pe ușa dinspre terasă, Felix își tăie o felie de prăjitură, iar Alice își luă cardiganul pe ea, spunând vesel: Ce grădină mare și frumoasă. Puse absent o mână pe umărul lui Simon, iar el își ridică privirea spre ea, curios, zâmbind pe jumătate, dar niciunul din ei nu vorbi.

La ora zece, Danielle bătu cu o lingură într-un pahar și spuse că vor urma câteva cântece. Treptat, în cameră se lăsă tăcerea, conversațiile se stinseră, oamenii intrară din camera de zi să asculte. O verișoară de-ale lui Danielle începu cu „She Moved Through the Fair“. Câțiva care știau versurile cântară cu ea, în timp ce alții doar fredonară melodia. Din prag, Eileen îl privea pe Simon, sprijinit de frigider lângă Alice, cu un pahar de vin în mână. Danielle îl rugă pe Felix să cânte ceva în continuare. Zi „Carrickfergus“, îl îndemnă Gavin. Felix căscă nonșalant. O să cânt „The Lass of Aughrim“, spuse el. Lăsă jos farfuria de carton pe care o ținuse în mână, își drese glasul și începu să cânte. Avea o voce clară și melodioasă, cu un fel de puritate tonală, care se ridica să umple spațiul și apoi cobora foarte jos, atât de jos, încât aproape că avea calitatea liniștii. Din partea opusă a camerei, Alice îl urmări din priviri. El era în picioare lângă blat, sub lustră, astfel că părul și fața îi erau scăldate în lumină, iar ochii îi erau întunecați și gura la fel. Dintr-un motiv oarecare, poate vocea lui joasă și plină sau versurile melancolice ale cântecului sau poate chiar vreo asociere mai veche de care îi amintea melodia, ochii lui Alice se umplură de lacrimi în timp ce îl privea. El o surprinse o clipă, apoi își abătu privirea. Vocea suna ciudat de asemănătoare cu vocea lui obișnuită, cu care vorbea, pronunția era aceeași, dar cu niște profunzimi bruște, răsunătoare. Lui Alice îi curgeau lacrimile și nasul. Zâmbi ca de propria absurditate, însă chiar și așa lacrimile continuară să-i curgă, iar ea își șterse nasul cu degetele. Fața îi era

roz și strălucea de umezeală. Cântecul se termină și, după un singur moment de liniște, se revărsară ovațiile și aplauzele. Gavin își băgă degetele în gură să fluiere aprobator. Felix se sprijini de chiuvetă, privind-o pe Alice, iar ea îl privi la rândul ei, aproape ridicând din umeri stânjenită. Își șterse obrajii cu mâinile. El zâmbea. Ai făcut-o să plângă, spuse Gavin. Atunci oamenii se întoarseră să se uite la Alice și ea râse, jenată, iar râsul păru să i se oprească în gât. Își șterse fața din nou. N-are nimic, spuse Felix. Danielle mai ceru un cântec, dar nu se oferi nimeni. Greu de urmat după el, zise cineva. Verișoara lui Danielle, Gemma, sugeră „The Fields of Athenry" și oamenii începură să vorbească între ei. Felix ocolise masa și turna vin într-un pahar de plastic. Întinzându-i-l lui Alice, întrebă: Ești OK, nu-i așa? Ea încuviință și el o frecă pe spate consolator. Nu-ți face griji, zise. De obicei, bătrânele plâng la ăsta, dar îți dăm voie și ție. Nu știai că pot să cânt, nu? Ei, eram mult mai bun înainte să-mi stric vocea cu fumatul. Vorbea lejer, aproape neatent, și o mângâia pe spate cu o mână, de parcă nici nu se asculta. Uite, Simon nu plânge, spuse Felix. Probabil nu a fost impresionat de mine. Zâmbind, Simon răspunse încet: Multitalentat. Alice râse scurt, sorbind din pahar. Obraznic, spuse Felix. Din pragul ușii de la camera de zi, Eileen îi privea, pe Felix cu mâna pe spatele lui Alice, pe Simon în picioare de cealaltă parte a ei, toți trei stând de vorbă împreună. Iar dincolo de fereastră, cerul încă se estompa, se întuneca, în timp ce uriașul pământ se răsucea lent în jurul propriei axe.

28

Când plecară de la casa lui Danielle, era întuneric beznă, felinarele stradale nu erau aprinse, iar Eileen activă lanterna de pe telefon ca să vadă pe unde merg pe alee. În mașină, cu portierele închise, era liniște și cald. Felix, ai o voce tare frumoasă, spuse Eileen. El aprinse farurile și ieși cu spatele pe stradă. Da, asta a fost pentru tine. De fapt, pentru amândoi, din moment ce amândoi sunteți din zonă. Din Aughrim, nu-i așa? Nu că aș ști prea bine despre ce e cântecul, ca să fiu sincer. Credeam că e un bărbat care îi cântă unei femei, dar pe urmă, la refren, cred că e femeie cea care cântă. Când zice că bebelușul îi zace rece în brațe. Probabil e unul dintre cântecele alea vechi cu versuri amestecate. Despre orice ar fi, e trist. Simon îl întrebă dacă știe să cânte și la vreun instrument, pe lângă voce, iar Felix răspunse: Puțin. La vioară, în principal. Și mă descurc și cu chitara, dacă trebuie. Câțiva prieteni de-ai mei cântă împreună, la nunți și chestii de genul. Am mai cântat și eu la nunți, dar muzica aia nu e chiar pe gustul meu. Acolo toată noaptea cânți Céline Dion sau mai știu eu ce. Alice spuse că habar nu avea că e așa de muzical. Mda, zise el. Dar pe aici cam toată lumea e așa. Numai în Dublin vezi oameni afoni. Fără supărare. Aruncându-i o privire lui Alice înainte să se concentreze iar la drum, continuă: Și te gândești să cumperi casa, așa-i? Nu știam. De pe bancheta din spate, Eileen își ridică privirea. Scuze, ce? întrebă ea. Alice se dădea cu balsam de buze, mulțumită, puțin amețită de la băutură. Mă gândesc la asta, zise. Încă nu m-am hotărât. Eileen izbucni în râs atunci, iar Alice se întoarse să se uite la ea. Nu, super, zise Eileen. Mă bucur pentru tine. Te muți la țară. Alice o privea cu o încruntătură nedumerită. Eileen, locuiesc deja la țară, spuse Alice. Vorbim despre casa în care locuiesc acum. Eileen zâmbea, clătinând din cap. Da, absolut, răspunse ea. Ai venit aici în vacanță și acum o să rămâi în vacanță pentru totdeauna. De ce

nu? Simon se uita la Eileen, dar Eileen încă îi zâmbea lui Alice. Serios, adăugă Eileen. E super. Casa e nemaipomenită. Cu tavanele alea înalte, uau! Încet, Alice dădea aprobator din cap. Mda, zise. Ei, nu am luat nicio decizie deocamdată. Băgă balsamul de buze înapoi în geantă. Nu știu de ce zici că sunt în vacanță, adăugă. De câte ori mă duc undeva să muncesc, îmi trimiți câte un e-mail dezaprobator să-mi zici că ar trebui să fiu acasă. Eileen râdea din nou, cu fața golită de culoare. Îmi pare rău, spuse. Am înțeles greșit situația, îmi dau seama acum. Simon încă se uita la ea și ea se întoarse spre el cu un zâmbet vesel prefăcut, ca pentru a spune: Ce? Felix recomandă ca, înainte să cumpere casa, Alice să cheme pe cineva să o analizeze cum trebuie, iar Alice spuse că, fără îndoială, ar avea nevoie de multe reparații. Tocmai treceau pe lângă hotel atunci, cu vitrinele aprinse ale holului de la intrare, și de-a lungul drumului de coastă.

Acasă, Eileen urcă direct în camera ei, în timp ce restul încă erau în hol. Când aprinse veioza de lângă pat, avea buzele palide, iar respirația îi era precipitată și sacadată. Fereastra întunecată a dormitorului îi reflecta elipsa vagă, cenușie, a feței și Eileen trase brusc perdeaua, făcând cârligele să zăngănească pe șină. De la parter, sunet de voci, Alice zicând: Nu, nu, nu eu. Simon răspunse ceva încet, nedeslușit, apoi ceilalți râseră, iar râsetele lor subțiri se auziră până sus, pe scări. Eileen își frecă pleoapele închise cu degetele. Zgomotul făcut de ușa frigiderului care se deschidea ușor, apoi un clinchet ca de gheață. Începu să-și deznoade cordonul rochiei, cu pânza șifonată și înmuiată acum, după ce fusese purtată o zi întreagă, mirosind a cremă de soare și a deodorant. La parter, zgomotul unei uși deschizându-se. Își trase rochia în jos de pe umeri, inspirând adânc pe nas și expirând pe gură, apoi își luă pe ea o cămașă de noapte albastră cu dungi. Zgomotele de la parter erau mai înfundate acum, vocile amestecate. Așezată pe o margine a saltelei, începu să-și desfacă părul. La parter, unul dintre ceilalți traversa holul fluierând. Își scoase o agrafă lungă, neagră, și o lăsă să cadă pe noptieră cu un clinchet slab. Avea maxilarul încordat, strângea din dinți. Din afara casei, zgomotul mării, grav, repetitiv și

aerul mișcându-se ușor printre frunzele pline și grele ale copacilor. Când părul îi fu eliberat, îl pieptănă neglijent cu degetele, apoi se întinse pe pat și închise ochii. De jos, se auzi un pocnet scurt, ca un dop scos. Își umplu plămânii cu aer. Strânse mâinile în pumni și le deschise iar, întinzându-și degetele larg pe pătură, de două ori, de trei ori. Din nou, vocea lui Alice. Și ceilalți doi râzând, bărbații râzând la cine știe ce spusese Alice. Cu o mișcare rapidă, smucită, Eileen se ridică în picioare. Trase un halat galben matlasat de pe spătarul unui scaun și-și băgă brațele pe mânecile lui. Coborând, își legă cordonul neglijent, distras, în talie. În capătul holului, ușa bucătăriei era închisă, lumina aprinsă, un parfum dulceag și greu de fum în aer. Puse mâna pe clanță. Dinăuntru, auzi vocea lui Alice zicând: O, nu știu, luni bune. Eileen deschise ușa. În bucătărie era cald și o lumină difuză, Alice stătea într-un capăt al mesei, Felix și Simon erau așezați împreună lângă perete și împărțeau un joint. Își ridicară cu toții privirile, surprinși, cu un fel de precauție, înspre Alice, rămasă în prag în halat. Făcu un efort să le zâmbească. Pot să stau și eu cu voi? întrebă ea.

Te rog, răspunse Alice.

Trăgându-și un scaun și așezându-se, Eileen întrebă: Despre ce vorbim?

Felix îi întinse jointul peste masă. Alice tocmai ne povestea despre părinții ei, zise el.

Eileen trase un fum scurt și expiră, încuviințând din cap, totul pe chipul și în ținuta ei trădând un efort de a fi veselă.

Ei, tu știi deja, îi spuse Alice lui Eileen. I-ai cunoscut.

Mmm, zise Eileen. Acum mult timp. Dar zi mai departe.

Întorcându-se la ceilalți, Alice continuă: Cu mama, de fapt, e mai puțin complicat, pentru că ea și fratele meu sunt sufocant de apropiați. Și pe mine, oricum, mama nu m-a plăcut niciodată.

Da? zise Felix. Asta-i ciudat. Pe mine m-a iubit mama. Am fost băiatul ei de aur. Trist, de fapt, pentru că am ajuns așa un ratat. Dar ea m-a adorat, Dumnezeu știe de ce.

Nu ești un ratat, spuse Alice.

Lui Simon, Felix îi spuse: Și tu? Ai fost preferatul mamei tale?

Păi, am fost singurul copil, răspunse Simon. Sigur că mama a fost foarte atașată de mine. Este foarte atașată de mine, adică. Răsucea baza piciorului de vin pe masă. Nu este cea mai ușoară relație din viața mea, adăugă. Cred că uneori se simte cam dezorientată și frustrată din cauza mea. Când vine vorba de carieră, de deciziile pe care le-am luat. Bănuiesc că are prietene cu copii de aceeași vârstă cu mine și sunt cu toții doctori sau avocați acum și au la rândul lor copii. Iar eu sunt, practic, un asistent de parlamentar fără prietenă. Adică, nu o învinuiesc că e nedumerită. Nici eu nu știu ce s-a întâmplat cu viața mea.

Felix tuși scurt și întrebă: Dar ai un job destul de important, nu?

Simon se uită în jur, de parcă întrebarea era surprinzătoare, și răspunse: O, Doamne, nu. Deloc. Nu că aș crede-o pe mama obsedată de statut, apropo. Sunt sigur că i-ar fi plăcut să aibă un fiu doctor, dar nu cred că e dezamăgită de mine că nu vreau asta. Felix îi dădu jointul, iar el îl acceptă. Noi nu prea avem conversații serioase, adăugă. Știi, nu-i place ca lucrurile să devină serioase, vrea doar să se înțeleagă toată lumea. Cred că, într-un fel, îi par intimidant. Ceea ce mă face să mă simt groaznic. Trase un fum scurt și, după ce-l dădu afară, adăugă: Ori de câte ori mă gândesc la părinții mei, mă simt vinovat. Am fost fiul nepotrivit pentru ei, nu a fost vina lor.

Dar nu e nici vina ta, spuse Alice.

Eileen urmărea cu atenție discuția, cu maxilarul încleștat, încă zâmbind vag.

Dar tu, Eileen? o întrebă Felix. Tu te înțelegi bine cu ai tăi?

Întrebarea păru să o surprindă. O, zise. Pe urmă, după o pauză: Nu sunt răi. Am o soră nebună, de care le frică amândurora. Iar mie mi-a făcut viața un iad când eram copii. Dar altfel sunt OK.

Sora care s-a măritat, spuse Felix.

Da, ea. Lola. Nu e chiar malefică, doar haotică. Și poate puțin malefică, uneori. Era foarte populară în școală, iar eu eram o ratată. Adică, nu aveam nici măcar o prietenă. Gândindu-mă acum la toate astea, cred că am avut noroc că

nu m-am sinucis, fiindcă mă gândeam tot timpul la asta. Pe la paisprezece, cincisprezece ani. Am încercat să vorbesc cu mama, dar ea a zis că nu-i nimic în neregulă cu mine, doar exagerez. Ajunsă aici, ezită, privind în jos la suprafața goală a mesei. Pe urmă continuă: Serios, cred că aș fi făcut-o, dar la cincisprezece ani am cunoscut pe cineva care a vrut să fie prieten cu mine. Și mi-a salvat viața.

Încet, Simon spuse: Dacă e adevărat, mă bucur.

Felix se îndreptă atunci, mirat. Ce? zise. Tu ai fost?

Eileen zâmbea mai natural acum, încă puțin palidă și trasă la față, dar bucurându-se de repetarea unei povești familiare. Știi că am fost vecini când eram mici, spuse ea. Iar când Simon a venit acasă de la facultate într-o vară, l-a ajutat pe tata la fermă. Nu știu de ce. Presupun că te-au pus părinții tăi.

Pe un ton amuzat, Simon spuse încet: Nu, cred că pe vremea aia tocmai terminasem *Anna Karenina*. Și voiam să muncesc la o fermă ca să fiu ca Levin. Știți că are niște experiențe profunde când coseşte iarba sau ceva și asta îl face să creadă în Dumnezeu. Nu-mi amintesc prea bine detaliile acum, dar cam asta era ideea mea.

Eileen râdea, jucându-se cu mâinile prin păr. Pe bune că ai venit să lucrezi la Pat crezând că o să fie ca în *Anna Karenina*? zise ea. N-am știut niciodată. Bănuiesc că, dacă tu erai Levin, noi eram mujicii. Adresându-li-se celorlalți din nou, continuă: În fine, așa ne-am împrietenit eu și Simon. Eu eram una dintre țărăncuțele care locuiau lângă moșia părinților lui. Indulgent, Simon murmură: N-aș zice chiar așa. Eileen îi respinse intervenția cu o fluturare din mână. Și părinții noștri se cunosc, bineînțeles, zise ea. De fapt, mama mea are un complex de inferioritate față de mama lui Simon. În fiecare an, în ajunul Crăciunului, Simon și părinții lui vin în vizită să bea ceva și noi suntem obligați să facem toată casa lună, de sus până jos, înainte de sosirea lor. Și punem prosoape speciale în baie. Știți, genul ăla.

Fumând din nou acum, sprijinindu-se cu spatele de perete, Felix întrebă: Și despre Alice ce părere au?

Eileen se uită la el. Cine, părinții mei? întrebă. El încuviință din cap. Mda, zise ea. S-au întâlnit de câteva ori. Nu se cunosc prea bine.

Zâmbind, Alice spuse: Nu mă plac.

Felix râse. Serios? întrebă.

Eileen clătina din cap. Nu, spuse ea. Nu e vorba că nu te plac. Doar că nu te cunosc prea bine.

Nu le-a plăcut niciodată că în timpul facultății locuiam împreună, continuă Alice. Voiau ca Eileen să se împrietenească cu fete drăguțe, din clasa de mijloc.

Eileen răsuflă, scoțând un fel de râset aspru. Lui Felix îi spuse: Cred că personalitatea lui Alice li se părea puțin dificilă.

Iar acum, că am succes, nu pot să mă sufere, adăugă Alice.

Nu știu de unde le scoți, spuse Eileen.

Păi, nu le-a plăcut când mă vizitai în spital, nu-i așa?

Eileen clătina iar din cap, trăgându-se de lobul urechii cu un aer distras. Asta nu avea nicio legătură cu succesul tău, spuse ea.

Dar cu ce avea legătură? întrebă Alice.

Felix păru să uite că fuma și lăsă jointul să i se stingă între degete. Ridicându-și privirea spre el, Eileen spuse: Vezi tu, când Alice s-a mutat înapoi de la New York, nu mi-a spus că vine acasă. Eu îi trimiteam o grămadă de e-mailuri și mesaje, fără să primesc vreun răspuns săptămâni în șir și îmi făceam griji, mă apuca panica la gândul că s-a întâmplat ceva cu ea. Și în tot timpul ăsta, ea era la cinci minute distanță de apartamentul meu. Arătând spre Simon, continuă: El știa. Eu am fost singura care nu a știut. Și ea i-a spus lui să nu-mi zică, așa că a fost nevoit să mă asculte plângându-mă că nu am mai primit vești de la ea și în tot timpul ăsta el știa că ea locuiește pe nenorocita aia de Clanbrassil Street.

Pe o voce reținută, Alice spuse: Evident că nu a fost o perioadă grozavă pentru mine.

Eileen clătina din cap, făcând aceleași eforturi să zâmbească vesel. Da, zise. Nici pentru mine nu a fost o perioadă grozavă, pentru că partenerul meu de vreo trei ani tocmai mă părăsise și nu aveam unde să locuiesc. Și cea mai bună prietenă a mea nu vorbea cu mine, iar celălalt prieten bun al meu se comporta foarte ciudat, pentru că nu avea voie să-mi zică nimic.

Eileen, spuse Alice calm, fără supărare, dar aveam o cădere nervoasă atunci.

Da, știu. Îmi aduc aminte, pentru că după ce ai fost internată în spital, am venit la tine aproape în fiecare zi.

Alice nu răspunse nimic.

Motivul pentru care părinților mei nu le plăcea că te vizitez așa de des nu avea nicio legătură cu succesul tău, continuă Eileen. Pur și simplu, nu consideră că ești o prietenă foarte bună. Mai ții minte când ai ieșit din spital și mi-ai zis că pleci din Dublin pentru câteva săptămâni, să te odihnești? Și acum se pare că nu plecai pentru câteva săptămâni, ci pentru totdeauna. Lucru pe care toată lumea pare să-l înțeleagă, mai puțin eu. Dar nu e nevoie să mă ții la curent și pe mine, evident. Eu sunt doar idioata care a intrat în descoperire de cont tot venind cu autobuzul la tine la spital în fiecare zi. Vezi tu, cred că părinții mei ar spune că pur și simplu nu-ți pasă de mine cu adevărat.

Simon își plecase capul cât timp vorbise Eileen, dar Felix continua să le privească pe amândouă. Alice o fixă cu privirea din partea cealaltă a mesei, cu pete de culoare aprinzându-i obrajii.

Habar nu ai prin ce am trecut, spuse Alice.

Eileen râse, un râset subțire, nervos. N-aș putea să-ți zic și eu exact același lucru? întrebă ea.

Alice închise ochii și îi deschise din nou. Sigur, zise ea. Adică un tip care nici măcar nu-ți plăcea s-a despărțit de tine. Trebuie să fi fost tare greu.

Din capătul opus al mesei, Simon spuse: Alice.

Nu, continuă Alice. Niciunul nu știți. Nu-mi țineți mie predici. Niciunul nu înțelegeți nimic despre viața mea.

Eileen se ridică și lăsă scaunul să-i cadă în spate pe podea, trântind ușa bucătăriei în urma ei. Simon își îndreptă spatele, se uită după ea plecând, iar Alice îi aruncă o privire impasibilă. Hai, du-te, zise. Ea are nevoie de tine, eu nu.

Întorcându-i privirea, Simon răspunse pe un ton blând: Dar nu a fost mereu așa, nu?

Du-te dracului! spuse Alice.

El continuă s-o privească. Știu că ești furioasă, zise. Dar cred că știi și că ce spui nu-i corect.

Nu știi nimic despre mine, răspunse ea.

Uitându-se atunci în jos la suprafața mesei, el păru să zâmbească. Bine, zise. Se ridică și ieși din cameră, închizând ușa încet după el. Alice își ridică scurt degetele la tâmplă, ca și cum ar fi avut o durere de cap, pe urmă se ridică și se duse la chiuvetă să-și clătească paharul. Nu poți să ai încredere în oameni, spuse. De fiecare dată când crezi că poți, îți aruncă totul în față. Simon e cel mai rău dintre toți. Știi care-i problema lui? Vorbesc serios, se numește complexul martirului. Nu are niciodată nevoie de nimic de la nimeni și crede că asta-l face o ființă superioară. Când, de fapt, doar își duce viața tristă și sterilă stând singur în apartamentul lui și spunându-și ce om bun este. Când am fost bolnavă rău, l-am sunat într-o seară și m-a dus la spital. Atât. Și acum, de fiecare dată când ne vedem, îmi amintește. El ce-a făcut cu viața lui? Nimic. Cel puțin eu pot să zic că am contribuit cu ceva la lume. Și el crede că mi-e superior pentru că a răspuns o dată la telefon. Se împrietenește cu oameni instabili doar ca să poată să aibă o părere bună despre sine. Mai ales femei, în special femei tinere. Și dacă nu au bani, cu atât mai bine. Știi că e cu șase ani mai mare decât mine. Ce a făcut el cu viața lui?

Felix, care nu vorbise de mult timp, încă stătea pe bancă cu spatele sprijinit de perete, trăgând de sticla de bere. Nimic, răspunse el. Ai spus asta deja. Nici eu nu am făcut nimic, așa că nu știu de ce crezi că mi-ar păsa. Alice stătu lângă blat cu spatele la el, privindu-i reflexia în suprafața ferestrei din bucătărie.

Treptat, Felix observă că se uită la el și privirile li se întâlniră. Ce? zise. Nu mi-e frică de tine. Atunci ea își coborî privirea. Poate din cauză că nu mă cunoști foarte bine, spuse ea. El izbucni în râs. Ea nu spuse nimic. El continuă să-i privească spatele timp de câteva secunde. Albă la față, Alice luă un pahar gol de vin de pe suportul de vase și îl ținu în mână câteva clipe înainte să-l arunce pe gresie. Cupa paharului se sparse cu zgomot de podea și se împrăștie în cioburi, în timp ce piciorul rămase în mare parte intact, rostogolindu-se spre frigider. În tăcere, el o observă, fără să se miște. Dacă te gândești să-ți faci rău, nu te obosi, spuse el. O să faci o scenă și tot n-o să te simți mai bine pe urmă. Ea ținea mâinile încleștate pe blat, ochii închiși. Foarte încet, răspunse: Nu, nu-ți face griji. Nu o să fac nimic cât timp sunteți toți aici. El ridică din sprâncene și-și privi băutura. Atunci mai bine rămân prin zonă, spuse. Încheieturile degetelor ei se albiseră din cauza strânsorii. Sincer, nu cred că-ți pasă dacă trăiesc sau mor, spuse ea. Felix luă o gură de bere și înghiți. Ar trebui să mă supăr pe tine că-mi vorbești așa, zise el. Dar ce rost ar avea? Oricum, nici măcar nu vorbești cu mine. În capul tău, tot cu ea vorbești. Alice se aplecă deasupra chiuvetei, cu fața îngropată în mâini, iar el se ridică de pe scaun și se duse lângă ea. Fără să se întoarcă, ea zise: Să nu dea dracu' să te apropii de mine, Felix, că te lovesc. Vorbesc serios. El se opri lângă masă, iar ea continuă să-și țină capul în mâini. Timpul trecu așa în liniște. În cele din urmă, el ieși de după masă și trase unul dintre scaunele de bucătărie, îndepărtând câteva cioburi de pe gresie. Câteva secunde, ea rămase în picioare sprijinită de chiuvetă, ca și cum nici nu l-ar fi auzit apropiindu-se, apoi, fără să se uite la el, se așeză. Tremura, dinții îi clănțăneau. Cu un geamăt grav, spuse: O, Doamne. Mă simt de parcă urmează să mă sinucid. El se sprijinea de masă, privind-o. Mda, m-am simțit și eu așa, răspunse. Dar n-am făcut-o. Și nici tu n-o s-o faci. Ea își ridică privirea spre el cu o expresie înspăimântată, spăsită, rușinată. Nu, spuse. Bănuiesc că ai dreptate. Îmi pare rău. Vag, el zâmbi și-și coborî privirea. Ești OK, răspunse. Și chiar îmi pasă dacă trăiești sau mori, apropo. Știi bine că așa e. Ea îl mai privi câteva secunde, ochii cuprinzându-i absent silueta, mâinile, chipul. Îmi pare

rău, spuse. Mi-e rușine de cum m-am purtat. Credeam – nu știu, credeam că încep să mă simt mai bine. Îmi pare rău. El se așeză pe masă atunci. Păi, te simți mai bine, zise el. Ăsta e doar un mic – cum i se zice, un mic episod. Iei ceva? Antidepresive sau ceva. Ea încuviință din cap. Da, spuse. Prozac. El se uită cu înțelegere spre ea, cum stătea așezată pe scaun. A, da? zise. Atunci te descurci destul de bine cu el. Când luam eu chestia asta, nu aveam deloc chef de sex. Ea râse și mâinile îi tremurau, ca de ușurare după un dezastru evitat. Felix, zise, nu-mi vine să cred că ți-am spus c-o să te lovesc. Mă simt ca un monstru. Nu știu ce să spun. Îmi pare tare rău. Calm, el o privi în ochi. Nu voiai să mă apropii de tine, asta-i tot, spuse. Nu prea știai ce zici. Și ești caz de psihiatrie, nu uita. Confuză, ea își privi mâinile tremurânde. Dar credeam că nu mai sunt, spuse. El ridică din umeri, scoțându-și bricheta din buzunar. Ei, mai ești, spuse. E în regulă, lucrurile astea durează. Ea își atinse buzele, privindu-l. Când ai luat Prozac? îl întrebă. Fără să se uite la ea, el răspunse: Anul trecut, vreo lună sau două, pe urmă am renunțat. Și făceam chestii mult mai rele decât să scap câteva pahare de vin, crede-mă. Mă luam mereu la bătaie. Tot felul de prostii. Își trecu degetul mare peste rotița brichetei. Tu și prietena ta o să vă împăcați, spuse el. Alice își aținti privirea în poală și spuse: Nu știu. Cred că e una dintre prieteniile alea în care unuia îi pasă mai mult decât celuilalt. El apăsă pe buton ca să aprindă flacăra, apoi își ridică degetul. Crezi că ei nu-i pasă de tine? întrebă. Alice încă se uita în poală, netezindu-și fusta cu mâinile. Ba da, zise. Dar nu la fel. El se îndepărtă de masă și traversă bucătăria până la ușa din spate, evitând cioburile mai mari de sticlă. Deschizând ușa larg, se sprijini de cadru și se uită afară la grădina umedă, respirând aerul răcoros al nopții. O vreme, niciunul nu spuse nimic. Alice se ridică și luă o mătură și un făraș de sub chiuvetă ca să mărture cioburile. Cele mai mici săriseră cel mai departe, sub calorifer, între frigider și blat, strălucind argintiu de la lumina reflectată în ele. După ce termină de măturat, răsturnă conținutul fărașului pe o foaie de ziar, pe care o împături apoi și o aruncă la coș. Felix se sprijinea de tocul ușii, uitându-se afară. La fel crezi și despre mine,

remarcă el. E interesant că-i la fel. Înăuntru, ea își îndreptă spatele și se uită la el. Ce? întrebă. El inspiră adânc și expiră înainte să răspundă. Crezi că lui Eileen nu-i pasă la fel de mult ca ție, spuse. Și crezi același lucru și despre mine, că ție îți pasă mai mult. Poate de asta ți-a plăcut de mine la început, nu știu. O parte din mine crede că pur și simplu te urăști. Tot ce faci, faptul că te-ai mutat aici singură, fără mașină, fără nimic, că te-ai combinat cu un străin oarecare cunoscut online, parcă ai încerca să te faci singură să suferi. Și poate vrei să-și bată cineva pula de tine și să te rănească. Cel puțin așa ar avea sens de ce m-ai ales pe mine, pentru că tu crezi că sunt genul de persoană care ar face așa ceva. Sau care ar vrea. Ea stătea la chiuvetă, fără să vorbească. Încet, el dădu din cap. Ei bine, n-o să fac asta, spuse. Dacă asta vrei, îmi pare rău. Își drese glasul și adăugă: Și nu cred că ție îți place mai mult de mine. Cred că ne plăcem în mod egal. Știu că nu arăt asta tot timpul, dar pot să încerc să fiu mai bun la asta. Și o să încerc. Te iubesc, bine? Ea avu o expresie ciudată, uimită, cât timp ascultă, cu mâna dusă la obraz. Chiar dacă sunt caz de psihiatrie, spuse ea. El râse, îndreptându-se și închizând ușa lângă el. Mda, răspunse. Chiar dacă amândoi suntem.

După ce ieșise din cameră, Simon urcase pe palierul de la etaj și rămăsese o clipă în fața camerei lui Eileen. Dinăuntru se auzeau hohote de plâns răgușite, puternice, punctate de răsuflări întretăiate. Când bătu ușor în ușă cu dosul palmei, se așternu brusc liniștea. Hei, zise el tare, sunt doar eu. Pot să intru? Sunetul plânsului începu iar. El deschise ușa și intră. Eileen stătea întinsă pe o parte, cu genunchii trași la piept, o mână în păr, cealaltă acoperindu-i ochii. Simon închise ușa în urma lui și se așeză pe marginea patului, aproape de perne. Nu-mi vine să cred că asta e viața mea, spuse ea. El o privi cu o expresie prietenoasă. Vino încoace, spuse. Ea suspină din nou și trase tare de păr. Cu o voce groasă, răspunse: Tu nu mă iubești. Ea nu mă iubește. Nu am pe nimeni în viața mea. Pe nimeni. Nu-mi vine să cred că trebuie să trăiesc așa. Nu înțeleg. El își așeză o mână lată, solidă, pe capul ei. Despre ce vorbești? întrebă. Sigur că te iubesc. Vino încoace. O clipă, ea își frecă supărată fața cu mâinile,

fără să vorbească, apoi, în aceeași manieră iritată, tensionată, își schimbă poziția și își așează capul în poala lui, cu obrazul pe un genunchi. E mai bine așa, spuse el. Ea se încrunta, frecându-se cu degetele la ochi. Stric tot ce e bun în viața mea, spuse. Tot. El continuă să-i mângâie părul, dând la o parte șuvițele răzlețe, umede, de pe fața ei. Cu Alice am stricat tot. Și cu tine. Atunci hohoti din nou, acoperindu-și ochii. El își mișcă mâna încet pe fruntea ei, pe părul ei. Nu ai stricat nimic, spuse. Ignorându-i remarca, ea se opri să tragă aer în piept, apoi continuă: Aseară, când am ieșit să bem ceva în oraș… Se întrerupse din nou să-și umple pieptul cu aer și, cu oarecare efort, reluă: Chiar m-am simțit fericită și eu o dată în viață. Chiar mi-am spus asta atunci, o dată în viața asta, mă simt și eu fericită. Uneori cred că sunt pedepsită, că Dumnezeu mă pedepsește. Sau singură fac asta, nu știu. Pentru că, ori de câte ori mă simt bine chiar și cinci minute, trebuie să se întâmple ceva rău. Ca săptămâna trecută, în apartamentul tău, când ne uitam împreună la televizor. Ar fi trebuit să știu că o să se strice totul pe urmă, pentru că stăteam acolo, pe canapeaua ta, gândindu-mă că nici nu mai țin minte când a fost ultima oară când m-am simțit așa fericită. De fiecare dată când se întâmplă ceva bun, viața mea trebuie să se destrame. Poate eu sunt de vină, poate eu fac asta. Nu știu. Aidan nu a putut să mă suporte. Și acum nici Alice nu poate și nici tu. Încet, Simon murmură împăciuitor: Ba da, pot. Nerăbdătoare, Eileen își șterse lacrimile care încă îi șiroiau. Nu știu, poate nu sunt o persoană așa grozavă, zise ea. Poate că nu prea mă gândesc la alți oameni așa cum mă gândesc la mine. De exemplu, la tine. Ce știu eu, poate ești și mai nefericit decât mine, dar tu nu spui asta niciodată. Și mereu ești drăguț cu mine. Mereu. Chiar și acum, plâng în poala ta. Tu când ai plâns vreodată în poala mea? Niciodată, niciodată n-ai făcut asta. El privi tandru în jos la ea, la pistruii de pe pomete, la urechea roz, fierbinte. Nu, încuviință el. Dar suntem oameni diferiți. Și nu sunt nefericit, nu-ți face griji. Uneori sunt trist, dar e OK. Ea clătină ușor din cap, fără să-l ridice din poala lui. Dar eu nu am grijă de tine așa cum ai tu de mine, spuse ea. El își trecu ușor degetul peste pometele ei. Păi poate nu sunt eu prea bun când vine vorba să

aibă cineva grijă de mine, răspunse. Lui Eileen lacrimile i se potoliseră și, o vreme, rămase în poala lui fără să vorbească. Pe urmă întrebă: De ce nu? El schiță un zâmbet stânjenit. Nu știu, spuse. Oricum, vorbeam despre tine, cred. Ea își răsuci capul să se uite la el. Aș vrea să vorbim și despre tine o dată, zise. Uitându-se la ea, el tăcu o clipă. Îmi pare rău dacă crezi că te pedepsește Dumnezeu, spuse. Nu cred că ar face asta. Ea îl mai privi câteva secunde, apoi spuse: Când eram în tren, pe drum încoace, i-am scris lui Alice un mesaj că mi-aș dori ca Simon să mă fi cerut de nevastă acum zece ani. O vreme, el nu răspunse nimic, părând îngândurat. Când aveai nouăsprezece ani, remarcă el. Ai fi acceptat o asemenea propunere? Ea râse ușor și ridică din umeri. Avea ochii fierbinți și umflați. Dacă aveam minte, acceptam, răspunse ea. Dar nu-mi amintesc acum dacă aveam sau nu minte la vârsta aia. Cred că mi s-ar fi părut extrem de romantic, deci poate da. Ar fi fost o viață mai bună, știi. Decât ce am avut în schimb. El încuviința din cap, zâmbind strâmb, puțin trist. Și pentru mine, spuse. Îmi pare rău. Ea îl luă de mână atunci și tăcură un timp. Știu că Alice te-a supărat, zise el. Ea își trecu degetul mare peste încheieturile degetelor lui. În bucătărie, azi-dimineață, Felix m-a întrebat de ce nu am venit s-o văd mai devreme, spuse ea. Și am început să zic, păi, bun, ea de ce nu a venit să mă vadă pe mine? Unde a fost? Nu e ca și cum ar avea o viață așa încărcată. Oricând ar fi avut chef, ar fi putut să sară în tren și să vină în vizită. Dacă mă iubește așa de mult, de ce s-a mai mutat aici? Nu a obligat-o nimeni. Parcă s-a străduit să facă totul în așa fel, încât să ne fie greu să ne vedem și acum își oblojește rănile spunându-și că nu țin la ea. Când, de fapt, ea e cea care a plecat. Eu nu voiam să plece. Cu această ultimă remarcă, Eileen izbucni din nou în plâns, cu fața în mâini. Nu voiam să plece, repetă. Simon o mângâia pe păr, fără să vorbească. Fără să-și ridice privirea la el, spuse pe un ton îndurerat: Te rog, nu mă părăsi. Dându-i o șuviță de păr după ureche, el murmură: Nu, niciodată. Sigur că nu. Încă un minut, două, ea continuă să plângă, iar el stătu tăcut, ținându-i cu grijă capul în poală. În cele din urmă, ea se ridică lângă el pe saltea, uscându-și fața cu mâneca. Niciodată nu m-am

priceput la asta, observă el. Să las pe altcineva să aibă grijă de mine. Cu un râset mic, fragil, ea spuse: Ia exemplu de la mine. Sunt expertă. Absent, el zâmbi, uitându-se în poală. Cred că mi-e teamă ca nu cumva să abuzez, continuă el. Adică, nu-mi place să simt că cineva face ceva doar pentru că așa crede că vreau eu sau pentru că se simte obligat. Poate nu explic bine. Nu e vorba că nu vreau niciodată nimic pentru mine. Evident că sunt câteva lucruri pe care le vreau, chiar foarte mult. Se întrerupse, clătinând din cap. Ah, nu mă exprim bine, spuse. Ea își plimbă privirea peste fața lui. Dar, Simon, zise ea, nu prea mă lași să mă apropii de tine. Știi ce zic? Și ori de câte ori reușesc să mă apropii, mă îndepărtezi. El își drese vocea, privindu-și mâinile. Putem să vorbim despre asta altă dată, zise. Știu că ești supărată din cauza lui Alice, nu e nevoie să vorbim despre asta acum. Ea se încruntă, formând o cută mică între sprâncene. Uite cum mă îndepărtezi iar, spuse. El schiță un zâmbet cam forțat. Abia mă obișnuisem cu ideea că n-o să se mai întâmple nimic între noi, spuse el. Nu zic că a fost ușor. Dar, într-un fel, a fost mai ușor decât să mă tot întreb. Își masă absent palma sub încheietura degetului mare. Nu vreau să simți vreodată că ești obligată în vreun fel față de mine, continuă el. Dacă am făcut vreodată ceva pentru tine, de fapt, a fost pentru mine, pentru că voiam să-ți fiu aproape, continuă el. Și, ca să fiu sincer, am vrut să simți că ai nevoie de mine, că nu poți fără mine. Înțelegi ce zic? Nu cred că sunt clar deloc. Ce vreau să spun e că, de fapt, tu ai făcut mult mai multe pentru mine decât am făcut eu vreodată pentru tine. Și eu am avut mai mare nevoie de tine. Am mai mare nevoie de tine, mult mai mare decât ai tu de mine. Răsuflă. Ea îl privea în tăcere. El continuă distras, ca și cum ar fi vorbit singur: Dar poate că spun tot ce nu trebuie. Mi-e foarte greu să vorbesc așa. Răsuflă din nou, aproape oftând și își atinse fruntea cu mâna. Ea continuă să-l privească, doar ascultând, fără să vorbească. În cele din urmă, el își ridică privirea spre ea și spuse: Știu că ești speriată. Și poate chiar ai vorbit serios când ai zis toate lucrurile alea despre prietenia noastră, că vrei să rămânem doar prieteni, și dacă așa a fost, atunci accept. Dar mă gândesc că poate ai spus asta, măcar în parte, pentru că voiai să

te contrazic. De parcă puteam să vin și să zic, te rog, Eileen, nu-mi face asta, sunt îndrăgostit de tine dintotdeauna, nu știu cum să trăiesc fără tine. Sau mă rog, ce oi fi vrut tu să zic. Nu că n-ar fi adevărat, sigur că e adevărat. Și poate că și atunci când te superi pe Alice și zici că nu ține la tine – nu știu, poate e același lucru. Într-un fel, vrei să-ți spună oh, Eileen, dar te iubesc foarte mult, ești cea mai bună prietenă a mea. Dar problema e că pari să fii atrasă de oameni care nu se prea pricep să-ți dea răspunsurile astea. Adică, oricine ar fi putut să-ți spună – cu siguranță eu și Felix știam amândoi – că Alice nu avea să reacționeze așa adineaori. Și poate la fel e și cu mine, într-un fel. Dacă îmi spui că nu vrei să fii cu mine, poate mă simt foarte rănit și umilit, dar n-o să încep să te implor sau să insist. Cred că, în sinea ta, de fapt și tu știi că nu o să fac asta. Dar pe urmă rămâi cu impresia că nu te iubesc sau că nu te vreau, pentru că nu primești răspunsul ăsta de la mine – răspunsul ăsta pe care tu, de fapt, știi că nu o să-l primești, pentru că nu sunt genul de persoană care să reacționeze așa. Nu știu. Nu caut scuze nici pentru mine, nici pentru Alice. Știu că tu crezi că îi iau apărarea mereu și cred că, atunci când fac asta, în realitate mă apăr pe mine, ca să fiu sincer. Pentru că mă văd pe mine în ea și îmi pare rău pentru ea. O văd respingându-te, chiar dacă nu vrea să facă asta și o doare. Și știu cum e. Uite, dacă ai vorbit serios că vrei să rămânem doar prieteni, înțeleg, pe cuvânt. Sunt o persoană dificilă, știu asta. Dar dacă crezi că există o șansă să te fac fericită, aș vrea să mă lași să încerc. Pentru că e singurul lucru pe care vreau să-l fac cu viața mea. Atunci ea îi cuprinse gâtul cu brațele, întorcându-se spre el, cum stăteau așezați pe marginea patului, apăsându-și fața pe gâtul lui și șoptindu-i ceva ce numai el putea să audă.

Când Alice ajunse în capătul de jos al scării, câteva minute mai târziu, Eileen tocmai ieșea pe palier. Lângă lumina slabă a unei veioze din hol, se observară și se opriră, Eileen în capul scărilor, privind în jos, Alice privind în sus, cu chipurile anxioase, precaute, îndurerate, fiecare ca o oglindă obscură a celeilalte, rămânând acolo palide și suspendate pe măsură ce secundele se scurgeau. Pe urmă se apropiară una de cealaltă, întâlnindu-se la jumătatea scării

și se îmbrățișară ținându-se strâns, cu brațele încleștate pe după corpul celeilalte, Alice spunând: Îmi pare rău, îmi pare rău, și Eileen spunând: Nu-ți cere scuze, mie îmi pare rău, nu știu de ce ne certăm. Amândouă râseră atunci, cu râsete ciudate, întrerupte de sughițuri, și își șterseră fețele cu mâinile, zicând: Nici măcar nu știu de ce ne certăm. Îmi pare rău. Se așezară apoi pe trepte, epuizate, Alice pe o treaptă mai jos decât Eileen, cu spatele la perete. Mai ții minte atunci, în facultate, când ne-am certat și mi-ai scris o scrisoare răutăcioasă, zise Eileen. Pe foi de blocnotes. Nu mai știu ce ziceai, dar știu că nu era drăguț. Alice scoase din nou râsetul slab, cu sughițuri. Erai singura mea prietenă, spuse. Tu aveai alte prietene, dar eu te aveam numai pe tine. Eileen o luă de mână și își întrepătrunse degetele printre ale ei. O vreme, stătură așa pe trepte, fără să vorbească sau vorbind absent despre lucruri care se întâmplaseră cu mult timp înainte, certuri prosteşti de-ale lor, oameni pe care îi cunoscuseră, lucruri despre care râseseră împreună. Conversații vechi, repetate de multe ori până atunci. Pe urmă, iarăși liniște pentru scurt timp. Vreau doar să fie totul ca înainte, spuse Eileen. Iar noi să fim iarăși tinere și să locuim una lângă alta și să nu fie nimic diferit. Alice zâmbea trist. Dar dacă lucrurile sunt diferite, putem să mai fim prietene? întrebă ea. Eileen cuprinse cu un braț umerii lui Alice. Dacă tu nu ai fi prietena mea, eu nu aș ști cine sunt, zise ea. Alice își odihni capul pe brațul lui Eileen, închizând ochii. Nu, încuviință ea. Nici eu nu aș ști cine sunt. Și, de fapt, o vreme nici nu am știut. Eileen privi în jos, la capul mic și blond al lui Alice, cuibărit pe mâneca halatului ei. Nici eu, spuse. Două și jumătate dimineața. Afară, crepusculul astronomic. Semiluna atârnând jos deasupra apei întunecate. Mareea întorcându-se acum cu un iureș slab repetat, pe deasupra nisipului. Altundeva, altcândva.

29

Bună! Am anexat mai jos o schiță a eseului cu note. Sună foarte bine și așa, dar ce-ai zice dacă ai inversa cele două secțiuni de mijloc? Ca partea biografică să vină după aceea? Aruncă o privire și vezi cum ți se pare. JP ți-a mai răspuns cu notele lui? Bănuiesc că ale lui ar fi mult mai utile decât ale mele!

Am pierdut complet orice noțiune a timpului, așa că aseară stăteam în pat și mă gândeam: cred că a trecut aproape un an de când Eileen și Simon au fost aici prima dată. Și abia pe urmă – când mi-am dat seama că stau acoperită cu pilota noastră mare și călduroasă, nu cu pătura subțire de vară – mi-am adus aminte că e aproape decembrie, optsprezece luni de la prima vizită, de vara trecută. Optsprezece luni!!! Așa o să fie tot restul vieții noastre? Timpul dizolvându-se într-o ceață densă și întunecată, lucrurile care s-au întâmplat săptămâna trecută părând vechi de câțiva ani, iar lucrurile care s-au întâmplat anul trecut dându-ne impresia că au fost ieri. Sper că ăsta este un efect secundar al izolării și nu doar o consecință a îmbătrânirii. Apropo de asta: la mulți ani cu întârziere. Am pus cadoul la poștă la timp, dar habar nu am când sau dacă va ajunge…

Nicio noutate în ceea ce ne privește. Felix se simte pe cât se poate de bine, dată fiind situația. Are în continuare episoade periodice de disperare din cauza pandemiei și face aluzii sumbre că, dacă lucrurile mai rămân mult așa, nu o să răspundă pentru acțiunile lui. Dar, de obicei, se înveselește pe urmă. Între timp, a făcut cumpărături pentru câțiva oameni în vârstă din sat, ceea ce-i dă ocazii din plin să se plângă de oamenii în vârstă, și mai petrece și destul timp la grădina comunitară, făcând compost, plângându-se că face compost, și tot așa. Pentru mine, diferența dintre viața cu restricții și viața obișnuită este (deprimant de?) mică. Optzeci–nouăzeci la sută dintre zilele mele se desfășoară

la fel cum s-ar fi desfășurat și înainte: lucrez de acasă, citesc, evit întâlnirile sociale. Dar pe urmă îți dai seama că și a socializa fie și puțin e cu mult diferit față de a nu socializa deloc. Adică, o cină cu câțiva prieteni o dată la două săptămâni este categoric altceva decât să nu te vezi deloc cu ei. Și, bineînțeles, încă mi-e dor nebunește de tine și de prietenul tău. Apropo, când l-am văzut la știri seara trecută, a fost extrem de palpitant. Cățeaua a lătrat la ecran și Felix este convins că l-a recunoscut, deși, între noi fie vorba, ea latră tot timpul la televizor.

Nu știu dacă ai urmărit subiectul, dar acum vreo lună dădeam un interviu prin e-mail și jurnalistul m-a întrebat ce părere are partenerul meu despre cărțile mele. Fără să mă gândesc, i-am scris că nu le-a citit niciodată. Așa că, bineînțeles, ăsta a devenit titlul interviului – „Alice Kelleher: prietenul meu nu mi-a citit cărțile“ – și pe urmă Felix a văzut un tweet popular cu ceva de genul „ce tragic… merită mai mult de atât“. Mi-a arătat tweetul pe telefonul lui într-o seară, fără să spună nimic, iar când l-am întrebat ce părere are, doar a ridicat din umeri. La început, m-am gândit: un exemplu perfect de cât de superficială și mulțumită de sine e „cultura cărților“, în care cei care nu citesc sunt evitați, considerați inferiori din punct de vedere moral și unde, cu cât citești mai multe cărți, cu atât ești mai bun decât toți ceilalți. Dar pe urmă m-am gândit: ba nu, de fapt aici avem un exemplu de persoană probabil normală și sănătoasă la cap, a cărei gândire a fost perturbată de conceptul de celebritate. Un exemplu de persoană care crede sincer că, dacă mi-a văzut fotografia și mi-a citit cărțile, mă cunoaște personal – și, de fapt, știe mai bine decât mine ce este mai bine pentru viața mea. Și e normal! Este normal pentru ea nu doar să gândească lucrurile astea în privat, ci să le și exprime în public și, drept urmare, să primească feedback și atenție pozitive. Habar nu are că, în privința asta mică și limitată, este de-a dreptul nebună, pentru că toți cei din jurul ei sunt nebuni în exact același fel. Ei chiar nu pot face diferența dintre cineva de care au auzit și cineva pe care îl cunosc personal. Și sunt convinși că sentimentele lor legate de această persoană care își închipuie că sunt eu – intimitate, resentiment, ură,

milă – sunt la fel de reale ca sentimentele față de prietenii lor. Asta mă cam face să mă întreb dacă nu cumva cultura celebrităților s-a răspândit ca un cancer pentru a umple golul lăsat de religie. O creștere malignă acolo unde înainte era sacrul.

Alte vești care nu sunt vești, saga sănătății mele proaste continuă ca de obicei. Mă doare când una, când alta, aproape în fiecare zi acum. Când am dispoziții mai bune, îmi spun că asta este doar o consecință a stresului și a oboselii acumulate în ultimii câțiva ani și că o să se rezolve de la sine cu timp și răbdare. Iar când am dispoziții mai proaste, mă gândesc: asta e, asta e viața mea. Am citit mult despre „stres“ în literatura medicală. Toată lumea pare să fie de acord că este cam la fel de rău pentru sănătate ca fumatul și că, de la un punct încolo, practic garantează un efect neplăcut major asupra sănătății. Cu toate astea, singurul tratament recomandat pentru stres este să nu te stresezi. Nu e ca atunci când ai anxietate sau depresie și poți să te duci la doctor ca să te tratezi, sperând că vei avea parte și de o oarecare îmbunătățire somatică. E ca atunci când iei droguri – nu ai voie să faci asta, iar dacă le iei, ar trebui să încerci să iei mai puțin. Nu există medicamente disponibile care să trateze problema și niciun regim terapeutic susținut de dovezi reale. Pur și simplu nu te stresa! E foarte important, altfel poți să te îmbolnăvești grav! Oricum, din punct de vedere etiologic, mă simt ca și cum în ultimii câțiva ani aș fi fost închisă într-o cameră plină de fum, cu mii de oameni țipându-mi zi și noapte chestii de neînțeles. Și nu știu când se va termina sau cât timp îmi va lua să mă simt mai bine după aceea, dacă mă voi simți vreodată mai bine. Pe de o parte, știu că organismul uman poate fi incredibil de rezistent. Pe de alta, strămoșii mei, niște țărani zdraveni, nu prea m-au pregătit pentru o carieră de romancieră celebră disprețuită de atât de multă lume. Ce crezi? O întoarcere treptată la o sănătate fizică bună spre moderat de bună? Sau acceptarea treptată a unei sănătăți proaste cronice, care ar putea să prezinte oportunități noi pentru creștere spirituală?

Apropo de asta: când Felix a văzut că îți scriu un e-mail, a spus: „Ar trebui să-i zici că ești catolică acum.“ Asta pentru că m-a întrebat recent dacă cred în Dumnezeu și i-am răspuns că nu știu. Pe urmă a tot clătinat din cap toată ziua și mi-a zis că, dacă mă duc la mănăstire, să nu mă aștept să mă viziteze. Bineînțeles că nu o să mă duc la mănăstire și, din câte știu, nici nu sunt catolică. Doar că simt, nu știu dacă pe bună dreptate sau nu, că există ceva sub toate câte există. Când o persoană ucide sau rănește o alta, atunci e „ceva“, nu? Nu doar atomi care zboară în diverse configurații prin spațiul gol. Nu știu cum să explic, de fapt. Dar simt că într-adevăr contează – să nu rănești alți oameni, nici măcar în propriul interes. Sigur că Felix este cât se poate de acord cu sentimentul ăsta și subliniază (foarte rezonabil) că nimeni nu se apucă să comită crime în masă doar pentru că nu crede în Dumnezeu. Dar cred tot mai mult că e din cauză că, într-un fel sau altul, ei cred în Dumnezeu – cred în Dumnezeul care este principiul bunătății și al iubirii adânc îngropat sub tot ce există. Bunătate indiferent de recompensă, indiferent de propriile dorințe, indiferent dacă ne privește cineva sau dacă va afla cineva. Dacă asta este Dumnezeu, atunci Felix zice bine, e doar un cuvânt, nu înseamnă nimic. Și sigur că nu înseamnă rai, îngeri și învierea lui Hristos – dar poate că lucrurile astea pot ajuta într-un fel să ne pună în legătură cu semnificația lui. Că majoritatea încercărilor noastre de-a lungul istoriei de a descrie diferența dintre bine și rău au fost slabe și crude și nedrepte, dar că diferența rămâne – dincolo de noi, dincolo de fiecare cultură în parte, dincolo de fiecare individ care a trăit sau a murit. Și ne petrecem viețile încercând să aflăm diferența și să trăim în funcție de ea, încercând să iubim alți oameni în loc să-i urâm și nimic altceva nu contează pe lumea asta.

Cartea mergea în salturi înainte, dar acum a încetinit la un fel de picurare intermitentă. Sigur că, dat fiind temperamentul meu sangvinic, nu am văzut niciun semn nefast în cotitura pe care au luat-o lucrurile. Haha! Serios acum, de data asta încerc să nu mai cad pe aceeași pantă alunecoasă – făcându-mi griji că nu-mi mai funcționează creierul și că nu o să mai scriu niciodată un roman.

Într-o zi o să am dreptate și atunci nu cred c-o să mă bucur că mi-am petrecut atât de mult timp fiind anxioasă în avans. Știu că sunt norocoasă în atât de multe privințe. Și când uit asta, doar îmi amintesc că Felix e viu, și tu, și Simon, apoi mă simt minunat și aproape înspăimântător de norocoasă și mă rog să nu vi se întâmple niciodată nimic rău. Acum răspunde-mi și povestește-mi despre tine.

30

Alice, mulțumesc tare mult pentru note – și pentru cadoul de ziua mea, care a ajuns la timp și a fost generos, ca de obicei! – și scuze pentru mica întârziere. Știu că o să mă ierți, pentru că-ți scriu cu o veste importantă și confidențială. Confidențială deocamdată, totuși – așa cum o să-ți dai seama în curând – nu pentru mult timp. Vestea este: sunt însărcinată. Am aflat sigur acum câteva zile, scoțând un test din ambalajul de plastic cu o foarfecă de bucătărie și apoi urinând pe el în baie înainte să se întoarcă Simon acasă de la o audiere a comitetului la care trebuia să participe fizic. Când testul s-a dovedit pozitiv, m-am așezat la masa din bucătărie și am izbucnit în plâns. Nu prea știu de ce. Nu pot să zic că am fost șocată, pentru că doctorul meu îmi spusese să renunț la anticoncepționale în urmă cu câteva luni, iar ciclul îmi întârziase trei săptămâni. Nu o să te plictisesc sau stânjenesc cu alte detalii specifice despre cum am rămas însărcinată – sunt sigură că, în stadiul ăsta al prieteniei noastre, nu poți fi surprinsă de vreun comportament iresponsabil din partea mea, dar ajunge să spun că până și Simon e un simplu om. În fine, habar nu aveam când urma să ajungă acasă de la audiere – peste o oră, peste două sau poate că urma să vină acasă foarte târziu, iar eu să rămân singură în apartament toată seara – și, chiar când gândeam asta, i-am auzit cheia în ușă. A intrat și m-a văzut stând la masă, nefăcând nimic, și l-am rugat să se așeze lângă mine. El a rămas în picioare și m-a privit mult timp, pe urmă, fără să vorbească, a venit și s-a așezat. Chiar înainte să spun eu ceva, mi-am dat seama că știe. I-am zis că sunt însărcinată, iar el m-a întrebat ce vreau să fac. Oricât de ciudat ar părea, nici nu mă gândisem la asta până să mă întrebe el. Dar trecuseră doar câteva minute, de fapt, și în tot timpul ăsta nu mă gândisem decât unde e el – dacă e încă la muncă sau pe drum spre casă, dacă s-a oprit la farmacie sau la supermarket – și

cât timp o să-i ia să ajungă. Când m-a întrebat, mi-a fost ușor să răspund, nu a fost nevoie să mă gândesc la asta. I-am zis că vreau să păstrez copilul. Atunci el a plâns și a spus că e foarte fericit. Și l-am crezut, pentru că și eu eram foarte fericită.

Alice, e asta cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată? Într-un fel, poate că da. Dacă totul merge bine cu sarcina, copilul se va naște probabil pe la începutul lui iulie anul viitor, când este posibil să fie tot interdicții și aș fi nevoită să nasc singură într-un salon de spital în timpul unei pandemii globale. Și dacă e să dau la o parte preocuparea asta imediată, nici tu, nici eu nu avem vreo încredere că civilizația umană, așa cum o știm noi, va continua după moartea noastră. Însă, indiferent ce fac eu, sute de mii de copii se vor naște în aceeași zi cu bebelușul meu ipotetic. Viitorul lor este cu siguranță la fel de important ca viitorul bebelușului meu ipotetic, care se diferențiază doar prin relația lui cu mine și cu bărbatul pe care-l iubesc. Cred că ce vreau să spun e că oricum se vor naște copii și, în marea schemă a lucrurilor, nu contează prea mult dacă unul dintre ei este al meu sau al lui. Oricum ar fi, trebuie să încercăm să construim o lume în care ei să poată trăi. Și, într-un fel ciudat, simt că vreau să fiu de partea copiilor și a mamelor lor; să fiu cu ei, nu doar ca observatoare, admirându-i de la distanță, speculând ce ar fi în interesul lor, ci fiind una dintre mame. Apropo, nu zic că eu cred că asta e important pentru toată lumea. Cred doar – și nu știu să explic de ce – că este important pentru mine. În plus, nu aș putea să accept ideea de a face avort doar pentru că mi-e frică de schimbările climatice. Pentru mine (și poate doar pentru mine) ar fi ceva bolnav, nebunesc, un fel de a-mi mutila viața reală ca gest de supunere față de un viitor închipuit. Nu vreau să aparțin unei mișcări politice care mă face să-mi privesc corpul cu suspiciune și groază. Indiferent ce credem sau de ce ne temem în legătură cu viitorul civilizației, femeile din toată lumea vor continua să nască, iar locul meu e printre ele, la fel cum locul copilului pe care îl voi avea este printre copiii lor. Știu, într-un fel raționalist fragil, că ceea ce spun nu prea are logică. Dar așa simt, așa simt și știu că e adevărat.

Cealaltă întrebare, care ți se poate părea chiar și mai presantă – chiar vreau să știu ce crezi! te rog răspunde-mi repede și spune-mi! – este dacă sunt măcar potrivită să fiu părinte. Pe de o parte, sunt sănătoasă, am un partener care mă sprijină și mă iubește, avem siguranță financiară, am prieteni minunați și o familie, am treizeci și ceva de ani. Circumstanțele sunt probabil mai bune ca oricând. Pe de altă parte, eu și Simon suntem împreună de optsprezece luni (!), locuim într-un apartament cu două camere, nu avem mașină, iar eu sunt ditamai idioata, care recent a izbucnit în lacrimi pentru că nu a știut răspunsul la niciuna dintre întrebările introductive de la „University Challenge“. E ăsta un model de comportament potrivit pentru un copil? Când îmi petrec ziua mutând virgule de colo-colo, apoi pregătesc cina și spăl vasele, iar după sarcinile astea simple mă simt atât de obosită, încât am putea să mă preling fizic prin podea și să mă fac una cu pământul – e asta mentalitatea cuiva pregătit să aibă un copil? Am vorbit cu Simon despre asta și el zice că, la treizeci și ceva de ani, probabil e normal să te simți obosit după cină și că nu e motiv de îngrijorare, că „toate femeile“ au crize de plâns și, chiar dacă știu că nu-i adevărat, convingerile lui paternale despre femei tot mi se par fermecătoare. Uneori, mă gândesc că el e atât de potrivit să fie părinte, atât de relaxat, de încredere și de binedispus, că, indiferent cât de îngrozitoare sunt eu, copilul o să ajungă bine oricum. Și este atât de încântat de ideea de a avea un copil împreună – îmi dau seama deja de cât de fericit și de mândru este și cât de entuziasmat – și mă îmbată gândul că-l fac fericit în felul ăsta. Mi se pare greu să cred ceva foarte rău despre mine când mă gândesc la cât de mult mă iubește el. Încerc să-mi amintesc că bărbații pot să fie prostuți când vine vorba de femei. Dar poate că are dreptate – poate că nu sunt așa de rea, poate că sunt chiar o persoană bună și vom avea o familie fericită împreună. Unii oameni reușesc asta, nu-i așa? Să aibă familii fericite, adică. Știu că tu nu ai avut și nici eu. Dar, Alice, tot sunt atât de fericită că ne-am născut. În ceea ce privește apartamentul, Simon zice să nu-mi fac griji din cauza asta, pentru că putem

pur și simplu să cumpărăm o casă într-o zonă mai puțin scumpă. Și sigur, a sugerat din nou că ne putem gândi la căsătorie, dacă vreau…

Mă poți vedea pe mine mamă, femeie căsătorită, deținând o casă mică într-un șir de case undeva, în Liberties? Cu mâzgăleli colorate pe pereți și piese de Lego răspândite pe toată podeaua. Mă bufnește râsul numai când scriu asta – trebuie să recunoști că nu pare deloc caracteristic mie. Dar, mai anul trecut, nu mă puteam închipui nici ca iubita lui Simon. Nu vreau să zic doar că era greu să-mi închipui ce ar zice familiile noastre sau ce ar crede prietenii noștri. Vreau să spun că nu îmi puteam închipui că o să fim fericiți împreună. Credeam că o să fie la fel ca orice altceva în viața mea – dificil și trist – pentru că eram o persoană dificilă și tristă. Dar nu mai sunt așa, dacă am fost vreodată. Și viața se schimbă mai mult decât credeam. Adică o viață poate să fie nefericită mult timp și pe urmă, mai târziu, fericită. Nu e ori una, ori alta – nu intră pe un făgaș numit „personalitate“, pe care să-l urmeze neabătut până la sfârșit. Dar eu chiar așa credeam. Acum, în fiecare seară, după ce ne terminăm treaba, Simon pornește știrile, în timp ce eu pregătesc cina, sau eu pornesc știrile în timp ce el pregătește cina și vorbim despre cea mai recentă directivă privind sănătatea publică și ce s-a anunțat despre ce zic toți din cabinet și ce a auzit Simon în privat despre ce spun, de fapt, cei din cabinet, apoi mâncăm, spălăm vasele și pe urmă îi citesc un capitol din *David Copperfield* în timp ce stăm pe canapea, apoi căutăm prin trailerele diverselor servicii de streaming timp de o oră, până când unul dintre noi sau amândoi adormim și apoi mergem la culcare. Iar dimineața, mă trezesc simțindu-mă aproape dureros de fericită. Să trăiesc cu cineva pe care îl iubesc și îl respect cu adevărat, care mă iubește și mă respectă cu adevărat – ce mult mi s-a schimbat viața! Sigur că totul e îngrozitor în momentul de față, mi-e teribil de dor de tine, mi-e dor de familia mea, mi-e dor de petreceri și de lansări de carte și să merg la cinema, dar toate astea nu înseamnă decât că-mi iubesc viața și că sunt nerăbdătoare să mi-o recuperez, încântată să simt că o să continue, că o să se întâmple lucruri noi, că nimic nu s-a sfârșit încă.

Aș vrea să știu ce crezi despre toate astea. Tot nu am nicio idee cum o să fie – cum o să mă simt sau cum o să treacă zilele, dacă o să mai vreau să scriu sau o să mai fiu în stare, ce o să se aleagă de viața mea. Cred că a avea un copil este pur și simplu lucrul cel mai obișnuit pe care îmi închipui că aș putea să-l fac. Și vreau asta – să demonstrez că lucrurile cele mai obișnuite la ființele umane nu sunt violența sau lăcomia, ci dragostea și grija. Cui, nu știu. Poate că mie. În fine, nu mai știe nimeni și, timp de câteva săptămâni, nici nu o să spunem altcuiva în afară de tine și Felix. Poți să-i spui, dacă vrei, bineînțeles, sau îi poate spune Simon la telefon. Știu că nu e asta viața pe care ți-ai închipuit-o pentru mine, Alice – să cumpăr o casă și să fac copii cu băiatul cu care am crescut. Nu este nici viața pe care mi-am închipuit-o eu. Dar este viața pe care o am, singura. Și, în timp ce îți scriu mesajul ăsta, sunt foarte fericită. Cu toată dragostea.

Note

1 Din „Out of Semolina and Grief – A Portrait of My Vocation“, *The New York Times*, 19 octombrie 1986, în traducerea din italiană în engleză a lui Dick Davis. (*N. red.*)

2 Din „Zi de toamnă“, în *Poezia germană modernă* de la Stefan George la Enzenseberger, traducere de Dan Constantinescu, Editura Pentru Literatură Universală, 1967. (*N. trad.*)

3 În original, *the moon in June falls mainly on the spoon*, parafrazare a celebrei replici din Pygmalion, *the rain in Spain falls mainly in the plain*. Cuvintele au fost alese pe criteriul asonanței, cu scop peiorativ. (*N. trad.*)

4 Versuri din *Lunch Poems*, de Frank O'Hara. (*N. trad.*)

5 Marcel Proust, *La umbra fetelor în floare*, traducere de Irina Mavrodin, Academia Română, Fundația Națională pentru Știință și Artă, București, 2011. (*N. trad.*)

6 Din„Tărâmul pustiit“, traducere de Mircea Ivănescu, în T.S. Eliot, *Opere poetice 1909-1962*, traduceri de Șerban Foarță, Mircea Ivănescu, Sorin Mărculescu și Șerban Foarță & Adriana-Carmen Racoviță, ediție bilingvă, Editura Humanitas, București, 2011. (*N. trad.*)

Mulțumiri

Titlul cărții este o traducere literală a unei expresii din poemul „Die Götter Griechenlandes“ („Zeii Greciei“) al lui Friedrich Schiller, publicat prima dată în 1788. În original, versul este: „Schöne Welt, wo bist du?“ În 1819, Franz Schubert a transpus un fragment din poem pe muzică. *Beautiful World, Where Are You?* a fost și titlul Bienalei de la Liverpool din 2018, pe care am vizitat-o în timpul Festivalului Literar din Liverpool din luna octombrie a aceluiași an.

Aș vrea să mulțumesc aici pentru o parte din sprijinul pe care l-am primit cât timp am lucrat la cartea de față. Mai presus de toate, vreau să-i mulțumesc soțului meu, datorită căruia este posibil să trăiesc și să lucrez așa cum fac acum. John, în scris pot doar să încerc să exprim o mică măsură a iubirii și a fericirii pe care le-ai adus în viața mea. Și prietenelor mele Aoife Comey și Kate Oliver: sunt recunoscătoare zi de zi pentru prietenia voastră și nu vă pot mulțumi îndeajuns.

Îi datorez o mare recunoștință lui John Patrick McHugh, al cărui feedback excelent într-o fază timpurie m-a ajutat să găsesc o nouă direcție – foarte necesară – pentru această carte. De asemenea, îi sunt îndatorată editoarei mele Mitzi Angel, care m-a ajutat de la început să văd ce e bun în roman și cum ar putea să fie și mai bun. Vreau să-i mulțumesc și lui Alex Bowler pentru notele lui foarte detaliate și intuitive. Alte mulțumiri, personale și profesionale, lui Thomas Morris și agentei și dragii mele prietene Tracy Bohan. Pentru conversații care m-au ajutat să detectez problemele cărții și, în unele cazuri, pentru ajutor cu chestiuni factuale și practice, aș vrea să le mulțumesc, pe lângă cei menționați mai sus, următorilor: Sheila, Emily, Zadie, Sunniva, William, Katie și Marie.

Am petrecut o perioadă încântătoare la Santa Maddalena, în Toscana, lucrând la acest roman. Aș vrea să le mulțumesc lui Beatrice Monti della Corte von Rezzori și Fundației Santa Maddalena pentru generozitatea lor de a mă invita la o rezidență literară de acolo. Rasika, Sean, Nico, Kate, Fredrik – cum vă pot mulțumi vreodată pentru săptămânile acelea minunate?

Aș dori să mulțumesc pentru sprijin Centrului Cullman de la Biblioteca Publică din New York, unde am beneficiat de o bursă în 2019–2020. Mulțumirile mele se adresează nu numai extraordinarului personal de acolo, ci și colegilor mei bursieri, în special lui Ken Chen, Justin E.H. Smith și Josephine Quinn. Articolul lui Josephine din 2016 despre colapsul Epocii Bronzului („Your own ships did this!“ apărut în *London Review of Books*) a stat cu siguranță la baza gândurilor lui Eileen din capitolul 16 din acest roman (deși, bineînțeles, eventualele greșeli ne aparțin mie și lui Eileen).

În cele din urmă, tuturor celor care au lucrat la publicarea, distribuirea și vânzarea acestei cărți, cele mai calde mulțumiri.

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar.